

Mục lục

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)

[Chương 29](#)

THỦY TÚ SƠN MINH

Na Chích Hồ Ly
www.dtv-ebook.com

Chương 1

Chuyển ngữ: Tiêu nhi – Tiêu đại quán gia.

Bình minh ngày thứ hai, bông tuyết lại bay.

Nam uyển Úy Trì sơn trang, mai vàng trồng khắp nơi, hương khí mát lạnh, thấm vào ruột gan. Lúc này, sắc trời còn sớm, nhưng trong uyển là một mảnh bận rộn. Gia nô hồi hả, tỳ nữ qua lại không ngớt. Trên bãi đất trống trong uyển, đã bày biện hơn mười cái rương. Mọi người đang buộc chặt lại, khiêng lên vác đi. Vừa nhìn liền biết là muốn chuyển đi xa.

Noãn các bên trong Nam uyển, bốn năm tỳ nữ đang hầu hạ một thiếu nữ trang điểm trước gương.

Chỉ thấy cô gái kia, tóc đen như gấm buông xuống, làn da trắng ngọc thạch. Lòng mày nhỏ thanh tú như liễu xanh, con ngươi giống như sóng nước mênh mông mùa xuân. Môi đỏ thắm, lộ ra hàm răng trắng bóc. Chờ trang điểm, đã xinh đẹp động lòng người. Giờ phút này, mặc dù nàng nhíu mày nén giận, lại làm cho trên gương mặt nhiễm vẻ thản nhiên, tươi đẹp như hoa đào mới nở, rực sáng.

“Còn chưa chải xong sao?!” Nàng không kiên nhẫn mở miệng, trách cứ tỳ nữ chải đầu.

Tỳ nữ lại cười, đáp: “Tứ tiểu thư đừng vội, nếu để tóc tai bù xù ra ngoài, người khác lại nghĩ lầm là ngài bại trận mà chạy, như thế nào cho phải?”

“Ta bại trận mà chạy?! Bằng hãn? Hãn là cái gì chứ!” Thiếu nữ võ mạnh cái bàn một cái, giận dữ hét.

“Đúng đó. Hãn là cái gì chứ, tứ tiểu thư của chúng ta sẽ không tự hạ thân phận, đấu khí cùng hãn. Hôm nay quay về Nam Lăng vương phủ, là vì kẻ này thô bỉ, tổn hại thân thể thiên kim của tứ tiểu thư chúng ta.” Một tỳ nữ khác nói tiếp.

Thiếu nữ ngẩng đầu lên, “Đúng vậy!”

Tỳ nữ chải đầu đáp lại: “Cho nên tứ tiểu thư chúng ta nhất định phải xinh đẹp động lòng người hơn ngày thường, như vậy mới có thể bịt miệng kẻ khác. Hãy để nô tỳ vì ngày chải xong búi tóc này đi.”

Thiếu nữ nhú mày, bất đắc dĩ nói: “Được rồi được rồi, chải đi chải đi.”

Chúng tỳ nữ nhìn nhau cười, tiếp tục bận rộn.

Lúc này, một tỳ nữ vội vàng chạy đến, qua loa cái vạn phúc, liền thở không ra hơi nói: “Tứ tiểu thư, Địch..... Địch tổng quản ngục rồi.”

Thiếu nữ nghe vậy, sửng sốt một lát, hỏi: “Là tên ‘Địch tổng quản’ kia?”

Tỳ nữ kia ra sức gật đầu, “Vâng, chính là kẻ tâm ngoan thủ lạt, đê tiện vô sỉ, vô tình vô nghĩa, lãnh khốc hung tàn, ngang ngược càn rỡ.... Địch tổng quản.”

Nghe được lời nói này, không chỉ thiếu nữ được gọi là ‘Tứ tiểu thư’ kia, ngay cả một đám tỳ nữ đều kinh ngạc không thôi.

Thiếu nữ nhú mày, suy tư một lát, hỏi: “Thật sự là ngục rồi? Tin này có thể tin được không?”

Tỳ nữ kia kích động đến hai má ửng hồng, gật đầu nói: “Đáng tin! Nghe nói đêm qua ‘Trấn hồ’ bị trộm, Địch tổng quản dẫn người đuổi theo, cũng không biết gặp phải cái gì, ngoại trừ y ra, không một ai còn sống. Địch tổng quản dù chưa bị thương, nhưng không biết là bị trúng độc hay là bị thương tâm phách, hiện tại si si ngốc ngốc. Ngày thường những người cùng hãn từng có quan hệ, đều tranh nhau đi thăm y, thăm dò thật giả, tùy cơ báo thù. Đại thiếu gia, nhị thiếu gia, đại tiểu thư, tam tiểu thư, cửu thiếu gia, cô tiểu tử, tứ di thái, thất thúc, cửu thẩm đều đi. Tứ tiểu thư, nếu ngài không đi, sẽ muộn mất!”

Thiếu nữ nghe xong, vỗ bàn, hăng hái vạn trượng rống lên một câu: “Tay phải của hãn là của ta!”

Dứt lời, nàng bất chấp bản thân còn chưa búi tóc xong, hùng hùng hổ hổ xông ra ngoài.

Một đám tỳ nữ thấy thế, lập tức đuổi theo.

Tỳ nữ chải đầu vừa nãy cản lại mấy người, nói: “Nhanh đi tìm Mai tiên sinh đến, sợ là sẽ rối loạn đây.”

Mấy người hiểu ý, bước nhanh đi hướng sương phòng bên cạnh.

.....

Ra Nam uyển, qua hành lang gấp khúc, lại xuyên qua hoa viên, liền đến chỗ ở của tổng quản Úy Trì sơn trang.

Thiếu nữ vừa mới vào cửa, chỉ thấy trước mắt tràn ngập người, một mảnh ồn ào hỗn loạn. Tiếng kêu thảm thiết, tiếng mắng chửi, tiếng hô quát, tiếng cầu xin tha thứ.... liên tiếp, rất náo nhiệt. Mơ hồ nghe được, có người hô:

“Họ Địch, người thật to gan, nhị thiếu gia người cũng dám đánh Ai nha.....”

“..... ‘Phiên Giang Thủ’? Oa giỏi! Giang Bắc song hiệp quả nhiên là do người giết!”

“Oa a! Cẩn thận ‘Tòa Tâm Thoái’ của hãn!!!”

” ‘Tòa Tâm Thoái’ là tuyệt kỹ của Lý đường chủ, làm sao người học được! Hay là lúc trước bí tích bị mất trộm, là người gậy ra?!”

“Vừa rồi ... Vừa rồi đó là ‘Thiết Ưng trảo’?! Chẳng lẽ, ‘Trấn hồ’ mất trộm là một tay người bày ra!”

“Địch tổng quản, người bình tĩnh một chút!!! Đây là tam tiểu thư, người đừng xằng bậy a!!!!”

“Bắt lấy hãn! Mau bắt lấy hãn a!”

“Mau phóng khói mê!”

.....

Nghe được những tranh cãi ầm ĩ đó, thiếu nữ tỏ ra không vui. Nàng mở miệng, đối với bức tường người trước mắt quát một tiếng: “Tránh ra!”

Mọi người vây quanh xem nghe vậy, đều bị kinh ngạc, cuống quít hô “Tứ tiểu thư”, nhường ra một lối đi.

Thiếu nữ cao ngạo thẳng tiến vào, mới thấy tình thế ở giữa.

Đó là chân đao chân thương tranh đấu, đánh nhau quyền quyền đến thật. Một đám hộ viện võ nghệ cao cường trong trang, cả đến tột tở của các thiếu gia tiểu thư, đang hợp lực vây công một nam tử trẻ tuổi. Nam tử trong

tay không một binh khí, dù vậy, vẫn lực áp quần hùng như cũ, chiếm thế thượng phong.

Thiếu nữ thấy thế, gầm lên một câu: “Tay phải của hãn là của ta!”

Mọi người vốn đang đánh nhau nghe được lời này, đều là kinh ngạc. Nam tử trẻ tuổi kia nghe tiếng quay đầu, liếc mắt nhìn nàng một cái.

Một trận đánh nhau vừa rồi, ánh mắt hãn lộ sát khí, vô cùng hung hãn. Thiếu nữ không khỏi giật mình trong lòng, bỗng nhiên, nam tử kia đã phóng người đến trước mặt nàng, một chưởng đánh về mi tâm của nàng.

Chỉ một thoáng, tiếng kinh hô nổi lên bốn phía. Một đám tỳ nữ phía sau thiếu nữ đều rút nhuyễn kiếm bên hông, ý muốn đỡ cho chủ.

Nhưng mà, ánh mắt cô gái kia lạnh đi, cao giọng quát lớn: “Người dám!”

Theo tiếng quát khí phách mườì phần kia, nam tử kia lại chột dừng lại, miễn cưỡng thu hồi chưởng lực.

Thiếu nữ hoàn toàn không có chút sợ hãi, nâng tay liền cho nam tử kia một cái tát.

Tiếng tát thanh thúy, làm cho mọi người trong nháy mắt cảm như hấn, quanh mình chỉ còn một mảnh yên tĩnh quỷ dị.

Chỉ nghe thiếu nữ kia mở miệng, từng chữ từng chữ đầy khí phách: “Lớn mật! Làm càn! Người có thân phận gì, dám ba lần bốn lượt vô lễ với ta!”

Mọi người lặng ngắt như tờ, chờ sự phát triển phía sau.

Nam tử kia cúi đầu, nâng tay ôm hai má bị đánh của mình, không nói tiếng nào.

Thấy một màn như vậy, mọi người đều hít một luồng khí lạnh.

Thiếu nữ cũng không nghĩ đến, dùng khí phách từ trên cao nhìn xuống hỏi: “Nghe nói người gốc?”

Nam tử kia nghe được câu hỏi, ngược mắt nhìn nàng một cái, vẫn im lặng như cũ.

Thiếu nữ nhú mày, bất mãn nói: “Ta hỏi người nói đi chứ!”

Nam tử vẫn cúi đầu, chỉ là chưa trả lời.

Thiếu nữ tràn đầy phẫn nộ trong lòng, đang muốn nói, lại nghe một giọng nam ôn hòa truyền từ sau đám người đến.

“Bình tĩnh chớ nóng, bình tĩnh chớ nóng!”

“Tiên sinh?” Thiếu nữ nhận ra tiếng nói này, thần sắc hơi hoãn lại.

Chỉ thấy từ trong đám người đi ra một nam tử tầm bốn mươi. Y mặt trắng râu ngắn, tuấn nhã lịch sự. Mặc trường bào đầu quấn khăn, chiết phiến trong tay, nghiêm nhiên một bộ dáng người đọc sách.

Nam tử đứng lại, phủ bụi bặm trên người, ôm quạt cười nói: “Chào chư vị anh hùng, Mai Tử Thất bất tài, chỉ là tiên sinh dạy học cho tứ tiểu thư, nếu có ai không biết, hôm nay xin thi lễ.”

“Mai tiên sinh, người ra đây làm gì?” Thiếu nữ mở miệng, hỏi.

Mai Tử Thất cười khanh khách đi đến trước mặt nàng, nói: “Tứ tiểu thư thật biết nói đùa, chức trách kẻ hèn, không phải là thay người bài ưu giải nạn sao?”

“Được!” Thiếu nữ nâng tay, chỉ vào nam tử cúi đầu trầm mặc trước mắt kia, nói, “Người nhìn cho ta, hẳn là khờ thật hay giả ngu!”

Mai Tử Thất mỉm cười gật đầu, “Cái này thì dễ, chờ kẻ hèn hỏi mấy vấn đề.”

Hắn quay mắt về phía nam tử kia, vẻ mặt tươi cười, hỏi: “Người biết tên họ của mình chứ?”

Nam tử kia ngẩng đầu, thật nghiêm túc trả lời: “Địch Tú.”

“À.” Mai Tử Thất lên tiếng, lại dùng chiết phiến trong tay chỉ vào thiếu nữ kia, “Người có nhận ra nàng không?”

Địch Tú sợ hãi liếc nhìn thiếu nữ kia một cái, gật gật đầu, lại nghiêm túc trả lời: “Úy Trì Minh Nguyệt.”

Thiếu nữ nghe vậy, giận không kiềm chế được, “Lớn mật! Làm càn! Dám gọi thẳng tên của bản tiểu thư.....”

“Bình tĩnh chớ nóng, bình tĩnh chớ nóng.” Mai Tử Thất cười khuyên giải một phen, hăng giọng một cái, lại hỏi Địch Tú, “Người vừa rồi vì sao thủ hạ lưu tình với nàng vậy?”

Địch Tú trầm mặc một lát, đáp: “Không hạ thủ được.....”

“Ồ?” Mai Tử Thất hứng thú dạt dào, “Tại sao vậy?”

Trên khuôn mặt kia của Địch Tú tươi cười như nở ra, ý cười kia ôn nhuận, hóa giải sát khí hung hãn lúc trước của y không còn chút nào, đột nhiên phát ra thêm vài phần ôn nhu trong sáng. Hắn cười như thế, không chút do dự trả lời: “Ta thích nàng.”

Lời này vừa nói ra, Mai Tử Thất hít một hơi thật sâu, nặng nề gật đầu một cái, tiếp đó nói với thiếu nữ đã trợn mắt há hốc mồm bên cạnh kia:

“Không sai, là ngốc thật.”

THỦY TÚ SƠN MINH

Na Chích Hồ Ly
www.dtv-ebook.com

Chương 2

Chuyển ngữ: Tiêu nhi – Tiêu đại quán gia.

Một trận xôn xao, cuối cùng kinh động đến đương gia của Úy Trì sơn trang: Úy Trì Tư Nghiễm.

Nói đến Úy Trì sơn trang này, thế đại hào tước. Được bao bởi bách lý sơn thủy, ngàn khoảnh ruộng tốt. Không chỉ phú khả địch quốc, mà còn tung hoành hắc bạch lưỡng đạo, hùng bá một phương. Trên phố cũng có nghe đồn, nói rằng khai sơn thủy tổ của Úy Trì gia này, từng nuôi “Thiên hồ”. Cái gọi là “Thiên hồ”, là hồ tinh tu đạo ngàn năm, có thể thông thiên, biến nam nữ, pháp lực vô biên. Úy Trì gia nhờ mượn pháp lực này, mới có khí thế của ngày hôm nay. Kể rằng “Thiên hồ” kia bị phong ấn trong bình làm bằng đồng, cung phụng ở trong tông miếu của Úy Trì sơn trang. Nhưng mà, quỷ hồ tinh quái, cuối cùng là nói quái lực loạn thần, không thể tin.

Nhưng mà, trong Úy Trì sơn trang, quả thật có một bình đồng phong ấn “Thiên hồ” như vậy, tên là “Trấn hồ”. Đêm qua, “Trấn hồ” bị trộm, không rõ tung tích. Người duy nhất biết manh mối, nay lại si si ngốc ngốc. Mà người này lại là tổng quản sơn trang, xưa nay lo liệu mọi chuyện lớn nhỏ trong trang.

Chuyện như thế, Úy Trì Tư Nghiễm sớm đã bị công kích nặng nề, lại thấy mọi người hồ nháo như vậy, không khỏi phẫn nộ. Mặc dù vẻ mặt không có gì là nổi giận, nhưng thần sắc lạnh lùng, giọng điệu thâm trầm, đã làm cho mọi người sợ hãi không thôi. Hãn lạnh lùng răn dạy mọi người một

phen, xử phạt từng người, lại lệnh người hầu trông coi Địch Tú, dẹp loạn tình thế.

Lúc hẳn thấy Úy Trì Minh Nguyệt, lại cố mỉm cười, ôn nhu nói: “Minh Nguyệt, không phải con quay về Nam Lăng vương phủ sao?”

Úy Trì Minh Nguyệt lúc này mới hồi phục tinh thần lại, xa cách nói: “Bây giờ con không về.” Nàng ngược mắt, liếc nhìn Địch Tú một cái, cao giọng nói với mọi người, “Đều nhớ kỹ cho ta, tay phải của hẳn, là của ta.”

Nàng nói xong, ngẩng đầu xoay người, dẫn một đám tùy tùng rời đi.

Thái độ như thế, lại không ai dám nói gì, vì bối cảnh sinh ra, người thường không thể sánh bằng. Mẹ của Úy Trì tứ tiểu thư này chính là thiên kim của Nam Lăng Vương, phong hào “Tình Quân quận chúa”. Gả vào Úy Trì gia không quá nửa năm, liền hòa li. Sinh hạ một nữ, tuy là cốt nhục của Úy Trì gia, nhưng lại từ một tay nhà mẹ đẻ nuôi lớn, đến năm cập kê mới về Úy Trì gia nhận tổ quy tông. Dù vậy, cũng chỉ là mấy ngày tháng chạp cùng tân niên hàng năm, mới ở Úy Trì sơn trang, về ngoài là đoàn viên. Tô tử nữ bên người, đều là người của Nam Lăng vương phủ, toàn bộ chi phí ăn mặc đều không dính nửa phần tới sơn trang.

Tuy nói nữ tử ra nhà, con gái về tông, nhà mẹ đẻ vốn không có quyền hỏi đến. Nhưng mà Nam Lăng Vương kia lại là nhân vật phiên thủ vi vân, phúc thủ vi vũ (kiểu người có quyền thế, một tay che trời, có vẻ là vậy). Vị Vương gia này cả đời trên lưng ngựa, chiến công hiển hách. Năm đó binh biến ngoại thích, là ông dốc hết sức trấn áp, bảo toàn thái tử nhỏ tuổi. Nay, thái tử kế vị, ngôi cửu ngũ chi tôn, cũng phải tôn hẳn một tiếng “Á phụ”. Đến lúc thiên hạ thái bình, ông công thành lui thân, tự mình dâng sớ lên triều đình, nguyện thủ lăng cho tiên đế. Thánh thượng ân chuẩn, phong ban thưởng mười quận quanh Nam Lăng làm nơi ở cho ông. Phong hào “Nam Lăng Vương” này, vì vậy mà có.

Binh quyền tuy bỏ, khí phách vẫn còn. Lúc quận chúa rời đi, Nam Lăng Vương từng tuyên bố bình định Úy Trì sơn trang, nếu không phải nhìn mặt cháu ngoại, chỉ sợ sớm đã hành động rồi.

Vì vậy, toàn bộ trên dưới trong trang, đối với vị tứ tiểu thư này đều cung kính cẩn thận, e sợ có sơ xuất.

Duy chỉ có một người, to gan lớn mật.

Úy Trì Minh Nguyệt trở lại phòng, nhớ kỹ người này trong lòng. Nàng ngồi xuống chiếc giường êm ái, nhú mày tự nói: “Thật sự ngốc rồi.....”

Mai Tử Thất đi theo nàng vào nhà, gật đầu đáp: “Đúng vậy.”

“Không có khả năng!” Úy Trì Minh Nguyệt cau mày, “Khẳng định là giả! Hẳn là Địch.....” Nàng hơi dừng lại, “Địch Tú... Tên này ta là ngày đầu tiên biết.”

Mai Tử Thất ngồi xuống cạnh bàn, cười nói: “Thật không. Lúc trước ta nghe nói, trong Úy Trì sơn trang, kẻ dám gọi thẳng tên họ của Địch tổng quản không có mấy, khó trách tên của hẳn chưa có người biết nha.”

“Hừ! Quả nhiên người cũng như tên, một cỗ âm khí.” Úy Trì Minh Nguyệt khinh thường nói.

Mai Tử Thất cười đến sung sướng, nói: “Aiz, ta nói tiểu Tứ nha, người đừng có đối địch với người ta như vậy chứ. Hẳn mới vừa nói rồi đó thôi, hẳn thích người a, hắc hắc.”

“Tiên sinh chớ có nói bậy.” Úy Trì Minh Nguyệt trừng mắt liếc hẳn một cái, “Người là lần đầu tiên tới sơn trang này, không biết người này hiểm ác như thế nào, lời hẳn nói, sao có thể tin!”

“Ta cũng không phải là cái gì cũng không biết nha.” Mai Tử Thất mở cây quạt trong tay ra, vừa phe phẩy vừa nói, “Người này võ nghệ siêu quần, trí mưu xuất chúng. Tuổi còn trẻ, đã ngồi trên vị trí tổng quản sơn trang, còn giành được phượng tâm của nhị tiểu thư.”

“Hừ!” Úy Trì Minh Nguyệt càng khinh thường, “Sao người không nói hẳn không từ thủ đoạn, tâm ngoan thủ lạt đi? Người vừa rồi cũng nghe được, vì quyền vị, hẳn người nào cũng giết, chuyện gì cũng làm. Đê tiện vô sỉ, vô tình vô nghĩa, tiểu lý tàng đao” (tiểu lý tàng đao: trong nụ cười có giấu đao, kiểu khẩu phật tâm xà ấy)

Mai Tử Thất vội cắt ngang cái sự thao thao bất tuyệt của nàng, cười nói: “Được rồi được rồi..... Nhưng mà, tiểu Tứ nha, năm người mười bốn tuổi mới đến Úy Trì sơn trang, cho tới bây giờ cũng chỉ có hai năm. Hàng năm cũng chỉ ở trong trang có hai tháng. Đi lại nghỉ ngơi cũng không ra khỏi Nam uyển này. Người cùng Địch tổng quản, ở đâu ra thâm cừu đại hận hả?”

Bị hỏi tới điều này, sắc mặt Úy Trì Minh Nguyệt trầm xuống, nắm tay lại, nói: “Còn không phải vì chuyện của nhị tỷ ta!”

“Ồ, nhị tiểu thư..... Chuyện khi nào?” Mai Tử Thất hỏi.

“Tối hôm qua.”

“Vậy là tối hôm qua?” Mai Tử Thất lắc đầu thờ dãi, “Đúng lúc ta không ở trong trang..... Ai nha, bỏ qua bao nhiêu trò hay a.....”

“Tiên sinh.” Úy Trì Minh Nguyệt lạnh lùng mở miệng, kêu một tiếng.

Mai Tử Thất vội vàng ngừng đề tài lại, hỏi: “Rốt cuộc là chuyện gì?”

Úy Trì Minh Nguyệt vẫn cau mày như trước, vẻ mặt không vui, nhớ lại việc đêm qua.....

Nói đến đêm qua, chính là ngày tốt.

Đương nhiệm trang chủ Úy Trì Tư Nghiễm, có hai nam bốn nữ. Trưởng nam Văn Thành, thứ nam Vũ Đức, trưởng nữ Hiệt Anh, đều do chính thất sinh ra. Thứ nữ Thái Ngọc, tam nữ Phụng Giác, là do tiểu thiếp sinh. Khác tứ nữ Minh Nguyệt, không nói nhiều.

Trong tứ nữ, trưởng nữ đã sớm xuất giá. Thứ nữ Thái Ngọc năm nay vừa tròn mười bảy, vốn cũng đã định hôn sự, nhưng không nghĩ tới nhà trai trong một đêm diệt môn. Úy Trì Tư Nghiễm liền sắp xếp thứ nữ gả cho tổng quản sơn trang Địch Tú. Trai tài gái sắc, tuổi tác tương đương, hôn sự này đương nhiên không có chỗ nào là không ổn.

Ngày ấy tuyết ngừng rơi, Úy Trì Tư Nghiễm liền ở trong phòng khách Noãn các bố trí gia yến, tuyên bố hôn sự.

Lúc Úy Trì Minh Nguyệt đến, mọi người cười nói rất vui, hòa thuận vui vẻ.

Thấy nàng đến, mọi người đều mỉm cười chào. Nàng lại chỉ khẽ gật đầu, coi như đáp lại.

Nàng đứng lại trước bàn, ánh mắt rơi trên một người.

Người này, đương nhiên là người được lựa chọn làm chú rể, Địch Tú Địch tổng quản trong sơn trang không ai không biết.

Mặc dù đang ở trong Noãn các, hăn vẫn mặc áo lông chồn như trước. Có lẽ do nóng, có lẽ do rượu, hai má hăn đỏ ửng, đôi mắt ngập nước, so với ngày thường, thêm ba phần dịu dàng.

Ánh mắt Úy Trì Minh Nguyệt khẽ chuyển, rơi vào trên người nữ tử bên cạnh hăn. Người này, chính là nhị tiểu thư của Úy Trì gia, Úy Trì Thái Ngọc. Diện mạo nàng tú lệ, thân hình nhỏ nhắn mềm mại, đều có một tư

thái mỹ lệ động lòng người. Nay, ý cười của nàng miến cưỡng, mặt mày hơi có chút khổ sở. Phát hiện ánh mắt của Úy Trì Minh Nguyệt, nàng tránh né đi, muốn nói lại thôi.

Huynh tỷ hai bên thấy Úy Trì Minh Nguyệt chậm chạp không ngồi xuống, mỉm cười nhắc nhở vài tiếng.

Úy Trì Minh Nguyệt nghe vậy, vẫn bất động như trước. Chỉ ngược mắt nhìn về Úy Trì Tư Nghiễm ngồi trên chủ vị, cất cao giọng nói: “Ta không ngồi cùng bàn với hạ nhân.”

Hạ nhân nàng nói, đương nhiên là chỉ Địch Tú.

Địch Tú nghe được lời này, mày sụp xuống, ý cười còn tại, làm như hoàn toàn không để tâm.

Úy Trì Tư Nghiễm mở miệng, buồn bực nói: “Minh Nguyệt, không thể nói vậy!”

Úy Trì Minh Nguyệt cũng không thèm để ý, nhìn về phía Địch Tú, tiếp tục nói: “Người quý tự nhiên rõ.”

Địch Tú cầm lấy ly rượu, khẽ nhấp một ngụm, vẫn không đáp lời như trước.

Úy Trì Tư Nghiễm đã sinh tức giận, “Minh Nguyệt! Sao có thể nói chuyện như thế với tỷ phụ của con?”

“Tỷ phụ?” Úy Trì Minh Nguyệt khinh thường, “Còn chưa bái đường thành thân, tính cái gì tỷ phụ.”

Địch Tú nhẹ nhàng buông ly rượu trong tay ra, lúc này mới mở miệng, lại cười nói: “Tứ tiểu thư nói những câu đầy thâm ý, Địch mỗ ngu dốt, tứ tiểu thư có thể nói rõ được không?”

“Được. Ta cũng không quanh co lòng vòng nữa.” Úy Trì Minh Nguyệt nói, “Hôn sự này, ta không đồng ý!”

Không đợi Úy Trì Tư Nghiễm mở miệng, Địch Tú đã nhân tiện nói: “Tứ tiểu thư, hôn nhân đại sự từ trước đều theo lệnh cha mẹ. Địch mỗ bạc mệnh, không cha không mẹ. Được trang chủ nâng đỡ, có được hôn sự này. Xin hỏi tứ tiểu thư, dựa vào cái gì mà không đồng ý?”

“Không dựa vào cái gì cả. Dù sao ta cũng không đồng ý. Người không xứng.” Úy Trì Minh Nguyệt nói như thế.

“Minh Nguyệt, con quá làm càn!” Úy Trì Tư Nghiễm cuối cùng không kiềm chế được lửa giận, mở miệng răn dạy.

“Người làm càn là hẳn!” Úy Trì Minh Nguyệt nâng tay, chỉ vào Địch Tú, “Toàn bộ trên dưới trang, ai không biết phẩm tính người này. Phụ thân để tay lên ngực tự hỏi đi, gả nhị tỷ cho hẳn, thật sự thích hợp sao?”

“Người.....” Úy Trì Tư Nghiễm khó thở, nhất thời nghẹn lời.

Địch Tú nghe xong, đứng dậy, đi tới trước mặt Úy Trì Minh Nguyệt, mở miệng nói: “Nếu tứ tiểu thư có gì bất mãn, trút lên Địch mỗ là được rồi. Trang chủ dù sao cũng là phụ thân ngài, kính xin tứ tiểu thư chú ý lời nói của mình, đừng làm mất thân phận.”

Úy Trì Minh Nguyệt lơ đãng, “Ta nói có lý, quang minh chính đại, có gì là mất thân phận?” Nàng nhìn lướt qua đám người trong sảnh, khinh miệt nói, “Mất thân phận, là đám người tự xưng là anh em này!”

“Tứ muội!” Lúc này, Úy Trì Thái Ngọc đứng dậy, rưng rưng khuyên nhủ, “Muội đừng nói.....”

“Nhị tỷ, tại sao tỷ lại đồng ý hôn sự này? Tỷ thật sự nguyện ý gả cho tên tâm ngoan thủ lạt này sao?!” Úy Trì Minh Nguyệt hỏi lại.

“Ta.....” Úy Trì Thái Ngọc thần sắc đau đớn kịch liệt, muốn nói lại thôi.

Địch Tú thấy thế, khẽ than một tiếng, “Tứ tiểu thư, hình như người cùng Địch mỗ có chút hiểu lầm.”

“Ta với người không quen, ở đâu ra hiểu lầm.” Úy Trì Minh Nguyệt nói, “Nhưng mà, nhị tỷ ta vốn đã gả cho Trần gia đại công tử, Trần gia lại một đêm bị diệt môn, việc này có liên quan đến người chăng?”

Địch Tú nghe vậy, cúi đầu cười, “Không có bằng chứng, tứ tiểu thư là những lời nhàn thoại ở đâu chăng?”

“Trần gia diệt môn, người mới có cơ hội cưới nhị tỷ của ta. Chuyện này, người được lợi nhất, không phải sao?” Úy Trì Minh Nguyệt đứng lý hợp tình.

Địch Tú thu lại ý cười, lông mày nhíu lại, hơi có phần bất mãn, “Tứ tiểu thư, Địch mỗ vẫn là câu nói kia, không có bằng chứng, đừng vội nói nhảm.”

Úy Trì Minh Nguyệt không hề sợ hãi nhìn thẳng hẳn, nói: “Người có thể không thừa nhận, nhưng ta nhất định sẽ tìm được chứng cứ. Muốn kết hôn với nhị tỷ ta, người nằm mơ!”

Địch Tú nhìn nàng, nói từng chữ: “Tứ tiểu thư tự trọng.”

Úy Trì Minh Nguyệt nhíu mày, cười nói: “Người uy hiếp ta?”

“Địch mỗ không dám.”

“Còn chuyện người không dám sao?”

“Địch mỗ nói lại lần nữa, không có bằng chứng, đừng vội nói lung tung.”

Trong lúc nói tới nói lui đó, Úy Trì Minh Nguyệt càng tức giận hơn, bật thốt lên lời: “Trừ người ra còn ai vào đây, chẳng lẽ người muốn nói nhĩ tử ta ái mộ người, tự mình diệt cả nhà phu quân sao.....”

Nàng còn chưa dứt lời, Địch Tú nâng tay, tát nàng một cái.

Úy Trì Minh Nguyệt đâu ngờ hẳn có gan như vậy, kinh ngạc một lát. Nàng kịp phản ứng, dĩ nhiên là khó thở, nâng tay tát lại hẳn một cái.

Nhưng mà, nàng còn chưa đụng tới khuôn mặt hẳn, đã bị hẳn nắm lấy cổ tay.

Úy Trì Minh Nguyệt lại càng phẫn nộ, mở miệng trách mắng: “Lớn mặt! Làm càn! Người đâu!”

Mặc dù nàng la lên như thế, lại không ai đáp lại. Nàng ngược mắt, chỉ thấy người hầu hai bên vẫn là vẻ mặt bình tĩnh như trước, đều đứng tại chỗ, đối với việc trước mắt làm như không thấy. Nàng lập tức hiểu ra, người trong phòng này, đều là thủ hạ của Địch Tú. Cho dù hôm nay nàng bất mãn như thế nào, cũng chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt mà thôi.

Nàng hít sâu một hơi, bình phục tâm tình. Nhìn thoáng qua bàn tay đang nắm cổ tay của nàng, lạnh lùng nói: “Cánh tay phải này, ta phế định rồi.” Nàng dứt lời, hất tay hẳn ra, phẫn nộ rời đi.

.....

Nghe xong Úy Trì Minh Nguyệt nhớ lại, Mai Tử Thất nhíu mày thờ dãi, nói: “Tiểu Tứ a, ta có thể nói là do người tự tìm lấy không?”

“Tiên sinh!” Úy Trì Minh Nguyệt rống giận một tiếng.

Mai Tử Thất bịt lỗ tai lại, gật đầu, “Rời rời rời, người đúng người đúng.”

Úy Trì Minh Nguyệt mới thuận hạ khí, căm giận nói: “Cho nên, yêu thích ta cái gì, nhất định có trả! Hừ!”

Mai Tử Thất vuốt vuốt chòm râu của mình, cười đến hàm ý sâu xa.

THỦY TÚ SƠN MINH

Na Chích Hồ Ly
www.dtv-ebook.com

Chương 3

Chuyên ngữ: Lệ Lâm

Qua buổi trưa, tuyết rơi lác đác dần dần biến thành trận tuyết to. Đến tối, tuyết rơi càng lớn hơn nữa, chôn vùi tất cả các tiếng động, chỉ còn một mảnh im lặng trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Úy Trì Minh Nguyệt ngồi trên nhụyễn tháp ở Noãn các, đắp một cái chăn lông cáo trắng, tay cầm ly điềm tửu (rượu ngọt) ấm, đang suy nghĩ những chuyện ban ngày. Đang yên lành, như thế nào lại đột nhiên biến ngược? Nếu nói là biến ngược, võ công lại một chút cũng không suy giảm, này không khỏi cũng quá kỳ quái..... Nàng trái lo phải nghĩ, như thế nào cũng nghĩ không ra nguyên nhân.

Đúng lúc này, lại có tỳ nữ đẩy cửa tiến vào, bẩm: “Tứ tiểu thư, đã xảy ra chuyện.”

Úy Trì Minh Nguyệt xa cách lên tiếng, “Úy Trì sơn trang gặp chuyện không may có quan hệ gì với ta.”

“Có a có a.” Tỳ nữ nói, “Người mình mới đi ngang qua chỗ ở của Địch tổng quản, nhìn thấy vài vị Đường chủ đem theo nhiều người, hình như là muốn thăm vấn hần!”

“Bắt hần thăm vấn? Thăm cái gì?” Úy Trì Minh Nguyệt khó hiểu.

“Đương nhiên là tung tích của ‘Trấn hồ’.”

Úy Trì Minh Nguyệt nghe được giọng nói này, hơi hơi kinh ngạc, “Tiên sinh?”

Người nói chuyện, đúng là tiên sinh dạy học Mai Tử Thất. Hắn cười dài đi vào, nói: “Sáng nay người không nghe thấy sao, ‘trấn hồ’ bị trộm chỉ sợ đúng là Địch tổng quản một tay bày ra, nay biết tung tích ‘trấn hồ’ chỉ có một mình hắn. Mọi người đều hoài nghi hắn giả ngây giả dại, có mưu đồ khác. Ban ngày Úy Trì trang chủ xướng mặt trắng, buổi tối liền từ bốn vị đường chủ xướng cái mặt đen. (cái nì có nghĩa là vừa đấm vừa xoa á)”

Úy Trì Minh Nguyệt nghe vậy, hơi suy tư, “Người là nói, bắt người thẩm tra trong đêm là cha ta phân phó?”

Mai Tử Thất giờ gật đầu nói: “Trừ hắn ra, còn ai có năng lực điều động vài vị đường chủ xuất thủ đây?”

Úy Trì Minh Nguyệt bày ra vẻ mặt khinh thường, nói: “Không hổ là tác phong của Úy Trì sơn trang, thực không lẫn vào đâu được.”

Mai Tử Thất cười cười, nói: “Tiểu Tứ a, người không tới xem sao?”

“Hắn trộm ‘trấn hồ’, nay hắn bị thẩm vấn cũng phải thôi. Ta đi làm cái gì.” Úy Trì Minh Nguyệt uống điềm tửu trong tay, không thèm để ý tới.

Mai Tử Thất vỗ nhẹ chiết phiến (quạt giấy) trong tay, cười nói: “Tiểu Tứ a, nhìn chuyện sáng nay, người còn không hiểu sao?”

“Cái gì?” Úy Trì Minh Nguyệt khó hiểu.

“Hắn có khờ thật hay giả ngốc tạm thời không nói đến. Sáng nay bị người vây công, trừ người ra, hắn chưa từng nương tay với kẻ nào, hiển nhiên sớm không biết tôn ti cố kỵ. Nay bốn vị đường chủ bắt hắn thẩm vấn, không tránh được một phen ngoan cố chống lại, chỉ sợ hắn không đến mức cá chết lưới rách (hai bên đều bị thương tổn), sẽ không bỏ qua a.....”

Úy Trì Minh Nguyệt chìm vào suy nghĩ, cúi đầu không nói.

“Tiểu Tứ, tay phải của hã, người từ bỏ?” Mai Tử Thất cười hỏi.

Úy Trì Minh Nguyệt nghe xong, đứng dậy, “Người đâu! Theo ta đi xem!”

.....

Úy Trì sơn trang có tứ đại đường: Thăng Vân, Bộ Yên, Lãng Phong, Hành Đào. Tứ đường chia ở chung quanh Úy Trì sơn trang, hộ vệ sơn trang.

Khi Úy Trì Minh Nguyệt mang theo một đám tôi tớ đuổi tới, chỉ thấy ánh đuốc sáng như ban ngày. Tứ đại đường chủ trừ Bộ Yên đường đường chủ bệnh nặng trong người, người thay quyền ở ngoài, còn lại ba người đều tự mình ra trận, đem theo mười mấy tên cao thủ thân tín, trận trận như vậy, chỉ vì tróc nã một mình Địch Tú.

Đợi Úy Trì Minh Nguyệt nhìn đến tình trạng người nọ, lại sinh ra tình cảm thương hại không hiểu từ đâu đến.

Hã bị một đám cao thủ vây quanh, hơn mười tay cung thủ kéo cung ở vòng ngoài, phong kín hành động của hã. Hã cánh tay phải cùng chân trái bị trúng tên, máu tươi đỏ sẫm thấm ra ngoài quần áo đơn bạc, từng giọt nhỏ xuống, nhiễm hồng tuyết trắng. Tóc hã tán loạn, chau mày. Chấn hã trước đó đã có một trường ác đấu. Chắc là vì đau đớn cùng rét lạnh, hơi thở hã hỗn độn, thân hình khẽ run. Dưới tình thế như vậy, hã vẫn như trước không có chút ý định nhượng bộ.

“Địch Tú, còn không thúc thủ chịu trói!” Mở miệng, là Thăng Vân đường đường chủ, Phạm Kì.

Địch Tú mắt đốic tai ngơ (làm lơ), ngược lại ra chiêu đánh về phía người cách hẳn gần nhất. Cung tiến thủ thấy thế, lập tức bắn tên, đem hẳn bức lui.

Song phương lại lần nữa giăng co, không khí phi thường khẩn trương.

Đúng lúc này, Úy Trì Minh Nguyệt cao giọng mở miệng, nói: “Tay phải hẳn là của ta!”

Mọi người nghe được lời này, đều cả kinh.

Phạm Kỳ tiến lên, ôm quyền hành lễ nói: “Tứ tiểu thư, nơi này nguy hiểm, mời trở về đi.”

Úy Trì Minh Nguyệt cũng không để ý tới, chỉ nói: “Ta muốn làm cái gì, không tới phiên người quản.”

Phạm Kỳ có chút bất mãn, nói: “Tứ tiểu thư, người này trộm ‘trấn hồ’, tội không thể tha. Ta đang muốn bắt hẳn thẩm vấn, xin tứ tiểu thư không cần nhúng tay vào việc này.”

Úy Trì Minh Nguyệt khinh thường, nói: “Sáng nay cha ta đã phân phó toàn trang trên dưới, không được quấy nhiễu Địch tổng quản dưỡng thương. Xin hỏi các vị trang chủ dựa vào cái gì tới nơi này bắt người?”

Phạm Kỳ nhất thời nghẹn lời.

“Tứ tiểu thư, vậy người đến đây là vì sao? Người luôn miệng nói muốn lấy tay phải hẳn, chẳng lẽ không phải gây hẳn báo thù sao?” Lăng Phong đường đường chủ Cừu Vũ Phong ở một bên mở miệng, hỏi như thế.

Úy Trì Minh Nguyệt thần sắc tự nhiên, nói: “Ta chẳng qua tuyên bố tay phải hẳn là của ta, khi nào muốn tìm cớ gây sự báo thù?..... Cho dù ta muốn gây hẳn báo thù, cũng sẽ quang minh chính đại làm, đừng đem ta và

các người đánh đồng!” Nàng khinh miệt liếc nhìn mọi người một cái, nói, “Ngày thường thấy hăn, các người ai mà không cung kính cẩn thận, a dua xu nịnh. Cho tới bây giờ, lại một đám tranh nhau lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, bỏ đá xuống giếng (thấy người gặp nguy, thừa cơ hãm hại), uống cho các người đường đường nam nhi bậy thước, vô sỉ!”

Mọi người nghe vậy, không khỏi trầm mặc.

Úy Trì Minh Nguyệt hừ lạnh một tiếng, tiếp đó cao giọng hỏi: “Là ai bần tay phải hăn! Đứng ra cho ta!”

Lời này vừa nói ra, đám cung tiễn thủ bỏ cung cúi đầu, ai cũng không dám mở miệng trả lời. Không khí càng thêm ngưng trọng, song phương lạnh lùng giăng co.

Lúc này, Mai Tử Thất mở miệng, nói: “Chư vị đường chủ bình tâm chớ nóng, nghe kẻ hèn này nói một lời.”

Mọi người đem ánh mắt dời về phía hăn, chỉ thấy hăn tay cầm chiết phiến, ý cười trong suốt, tư thế tự nhiên, hiển nhiên là tính trước kỹ càng. Hăn thấy mọi người không mở miệng, thông thả đi về phía trước vài bước, nói: “Kẻ hèn mặc dù đến Úy Trì sơn trang không lâu, nhưng quy củ sơn trang kẻ hèn cũng biết. Tài vật quyền vị, người có tài có thể được. Theo thiên ý của kẻ hèn này, hôm nay, các vị Đường chủ muốn giết Địch tổng quản thật dễ dàng, nhưng bắt giữ hăn cũng không dễ dàng.....”

“Mai tiên sinh đến tột cùng muốn nói cái gì?” Phạm Kỳ mở miệng, hỏi.

Mai Tử Thất cười cười, lấy chiết phiến trong tay chỉ vào Địch Tú, nói: “Rất đơn giản, nếu hôm nay tứ tiểu thư có thể chế phục người này, người này liền thuộc sở hữu của tứ tiểu thư. Muốn giết muốn thăm, tùy tứ tiểu thư định đoạt.”

Nghe được lời này, Úy Trì Minh Nguyệt kinh ngạc, sững sờ tại chỗ, các vị Đường chủ hai mặt nhìn nhau.

“Tứ tiểu thư chính là con gái của Tình Quân quận chúa, hòn ngọc quý trên tay Nam Lăng Vương. Người này to gan lớn mật, liên tiếp mạo phạm tứ tiểu thư, đã sớm đáng chết. Muốn xử lý người này, vốn cũng không cần phiền toái như vậy. Nếu tứ tiểu thư mở miệng, Úy Trì trang chủ đương nhiên không thể bao che một tên hạ nhân, bẻ cong đạo lý của tứ tiểu thư. Lại càng không nói việc này nếu rơi vào trong tai Vương gia, đừng nói là Úy Trì sơn trang, cho dù là đương kim hoàng thượng, cũng không cản được người thay cháu ngoại trút giận. Nay, chư vị đường chủ có gì phải cố kỵ chứ?” Mai Tử Thất nói, “Đương nhiên, chư vị đường chủ cũng có thể không tiếp thu đề nghị của kẻ hèn này..... Song, chúng ta chỉ sợ phải ở tại nơi gió tuyết này tiếp tục giăng co. Aiz, các vị chẳng lẽ không cảm thấy lạnh?” Mai Tử Thất khoa trương hít mấy hơi, tỏ ra cực kì lạnh.

Mấy vị Đường chủ trao đổi ánh mắt, Phạm Kỳ nói luôn: “Được, nếu hôm nay tứ tiểu thư có thể chế phục người này, liền giao cho tứ tiểu thư xử lý.”

Úy Trì Minh Nguyệt nghe được lời này, quay đầu nhìn Mai Tử Thất, cắn răng phun ra hai chữ: “Tiên, sinh.”

Mai Tử Thất như trước cười đến quan đạo rộng mở, hãn mở cây quạt ra, tiến đến bên cạnh Úy Trì Minh Nguyệt, nhẹ nhàng thì thầm vài câu. Chỉ thấy Úy Trì Minh Nguyệt mở to hai mắt, vẻ mặt khó có thể tin, vẻ mặt kia khiếp sợ giống như là gặp mãnh thú hồng thủy.

Mai Tử Thất lại cười, vẩy vẩy cây quạt, nói với đám cao thủ: “Chư vị nhường đường một chút a.”

Mọi người lập tức mở ra một con đường, chờ xem Úy Trì Minh Nguyệt thi thố tài năng như thế nào.

Trong Úy Trì sơn trang, vô luận nam nữ đều tu tập võ nghệ, nhưng Úy Trì tứ tiểu thư này là ngoại lệ. Mọi người đều biết, Nam Lăng Vương cực kỳ bất mãn việc nữ tử học võ, nhất là nữ nhi, cháu gái ông ta, cũng từng nói: Hòn ngọc quý trên tay bốn vương nếu muốn tập võ tự bảo vệ mình, vậy trăm ngàn mãnh tướng của bốn vương còn dùng vào việc gì!

Vì thế, Úy Trì tứ tiểu thư không học qua võ công, chỉ học nữ hồng.

Lúc Úy Trì Minh Nguyệt đi đến trước mặt Địch Tú, tất cả mọi người đều ngừng hô hấp, chờ việc trước mắt phát triển.

Úy Trì Minh Nguyệt ngược mắt, nhìn người trước mặt.

Trên vai hăn đã sớm phủ đầy bông tuyết, tuyết tan làm ướt đầm quần áo, dần dần kết băng. Mỗi một lần hăn thở dốc đều thả ra sương trắng đầy trời. Nghe được, hô hấp của hăn hơi run run, chắc đã lạnh vô cùng. Hăn để phòng nhìn Úy Trì Minh Nguyệt, nhưng không công kích, cũng không tránh né.

Úy Trì Minh Nguyệt do dự một lát, thanh thanh cổ họng, có chút không tình nguyện nói: “Ta sẽ bảo vệ ngươi.”

Năm chữ, đơn giản trực tiếp.

Khi mọi người xung quanh nghe năm chữ này, vẻ mặt liền giống Úy Trì Minh Nguyệt vừa rồi, khó có thể tin, kinh ngạc phi thường.

Yên tĩnh, làm cho Úy Trì Minh Nguyệt không khỏi cảm thấy xấu hổ. Trời giá rét đông lạnh, nàng không ngủ được chạy đến nơi hỗn độn này làm cái gì a! Hơn nữa, Mai Tử Thất này, rõ ràng là muốn vô giúp vui, tìm việc vui. Liên tưởng đến chuyện ban ngày, nàng vô cùng xấu hổ. Nàng tốt xấu gì cũng đường đường là cháu gái Nam Lăng Vương, thế nhưng lại cùng đối thủ một mất một của mình không nói lý như vậy, về sau còn ra uy như thế nào a!

Nàng đang cảm thấy mất mặt, chuẩn bị quay đầu chạy lấy người, chợt nghe hản mở miệng, nói một tiếng:

“Đau.....”

Nàng dừng bước chân, vừa muốn nói cái gì, lại chứng kiến cảnh tượng trước mắt làm kinh hãi. Hản nhìn nàng, lại rơi lệ, trong thần sắc, tràn đầy ủy khuất bất lực. Thanh âm hản hơi hơi nghẹn ngào, ai oán nói: “..... Đau quá.....”

Nàng trợn mắt há mồm, chân tay luống cuống, hơn nửa ngày vẫn chưa có phản ứng.

Hản cất bước muốn chạy lại gần nàng, trước mắt lại lảo đảo một cái, ngã về phía trước. Nàng không nghĩ ngợi nhiều, vội vươn tay đỡ hản. Đợi hản đứng vững, nàng vừa đưa mắt, liền nhìn thấy đôi mắt hản.

Trong chớp mắt, trong lòng nàng run lên.

Trong ánh mắt hản, như có muôn vàn oan ức, vạn loại khổ sở muốn thổ lộ hết, nhưng hản không mở miệng, chỉ rơi lệ, lẳng lặng nhìn nàng. Một khắc kia, nàng lại cảm thấy, mình là nơi duy nhất để hản dựa vào.....

Ý thức được ý niệm đáng sợ này, Úy Trì Minh Nguyệt cuống quýt dừng lại. Nàng dời tầm mắt, nhẹ nhàng băng quơ nói: “Đi thôi.”

Nghe được những lời này, mặt hản giãn ra mím cười, lên tiếng: “Được.”

Lúc này, Mai Tử Thất một bên cười, cất cao giọng nói: “Chư vị đường chủ, vậy đáp án đã rất rõ ràng rồi.”

Mọi người kinh ngạc cứng ngắc lúc này mới phản ứng lại, bốn vị đường chủ lại một lần hai mặt nhìn nhau, cuối cùng, yên lặng rút lui.

THỦY TÚ SƠN MINH

Na Chích Hồ Ly
www.dtv-ebook.com

Chương 4

Chuyên ngữ: Lệ Lâm

Đời tình thế bình ổn, mọi người trở lại Nam uyển Noãn các, Ủy Trì Minh Nguyệt hồi tưởng sở tác sở vi (hành động thực hiện) mới vừa rồi, cảm giác xấu hổ thẹn thùng lập tức làm nàng sống lại. Nàng ngơ ngác ngồi trên nhuyễn tháp, hơi có chút cứng ngắc.

Bên cạnh nàng, Mai Tử Thất cười vui vẻ vô cùng, “Tiểu Tứ người xem, ta nói đúng chứ, ha ha ha.....”

Ủy Trì Minh Nguyệt liếc hăn một cái, tức giận nói: “Cái gì mà đúng! Mười phần sai! Ta là muốn phế tay phải hăn! Không phải cứu hăn!”

“Cứu hăn trước mới có thể phế hăn nha, tiến hành theo tuần tự, tiến hành theo tuần tự thôi, ha ha ha.....” Mai Tử Thất cười vô cùng sung sướng, “Chặc chặc, bắt quá ta nói tiểu Tứ a, thoát nhìn, hăn là thật sự thích người nha.”

“Nói bậy!” Ủy Trì Minh Nguyệt lập tức phản bác.

“Ta nào có nói bậy a.” Mai Tử Thất vươn một bàn tay chỉ đến, cười nói, “Một câu. Chỉ dùng một câu người liền chế phục được ‘Địch tổng quản’ làm mỗi người nghe nhắc đến đều biến sắc. Nếu không phải hăn đối với người có tình ý, chẳng lẽ là người tu thành tuyệt thế thần công sao?”

“Không có khả năng!” Ủy Trì Minh Nguyệt cũng không biện giải nhiều, chỉ chém đinh chặt sắt (vô cùng kiên quyết) phủ định.

Mai Tử Thất cười quạt, nói: “Đừng vội phủ định. Người thử nghĩ về chuyện của hẳn, nói không chừng có thể nghĩ ra manh mối gì đó.”

Úy Trì Minh Nguyệt tuy không vui, nhưng vẫn thành thành thật thật nhớ lại. Vừa nghĩ nghĩ, lại nhớ đến chuyện xảy ra khi lần đầu tiên nàng nhìn thấy hẳn.

Đó là tháng giêng năm nàng mười bốn tuổi, Úy Trì gia phái sứ giả đến gặp Nam Lăng Vương, nhắc tới việc cho nàng về nhận tổ quy tông. Song phương thương nghị nửa ngày, Nam Lăng Vương cuối cùng cũng đồng ý. Ba ngày sau, liền chỉ định người hầu tùy tùng, chuẩn bị xa mã đồ đạc, đưa nàng đi Úy Trì sơn trang.

Có điều, nàng tuổi tuy nhỏ, chuyện cha mẹ nàng cũng có biết.

Năm ấy, hội đèn lồng vào tiết nguyên tiêu ở kinh thành, Úy Trì Tư Nghiễm cùng Tình Quân quận chúa gặp gỡ bất ngờ, nhất kiến chung tình (vừa gặp đã yêu). Mặc dù không mai mối, lại tư định chung thân. Hai người môn đăng hộ đối, lại là trai tài gái sắc, cha mẹ hai bên tuy có tức giận, nhưng cuối cùng cũng đồng ý hôn sự. Nhưng mà, sau khi Tình Quân quận chúa vào cửa nửa năm, nàng lại phát hiện Úy Trì Tư Nghiễm sớm đã có một thê một thiếp. Vì thú (cưới) nàng vào cửa, Úy Trì Tư Nghiễm đình thê hưu thiếp (bỏ vợ và thiếp), thậm chí đem con cái đưa tới phần đất bên ngoài giáo đường. Mà việc này, Úy Trì sơn trang cao thấp biết rõ, lại không một người nào nói cho nàng. Tình Quân quận chúa tâm sinh ngờ vực vô căn cứ, phái nhiều người đi điều tra, mới biết năm đó tại hội đèn lồng gặp nhau, là do Úy Trì Tư Nghiễm một tay bày ra, chân tình giả ý không thể nhận. Rồi sau đó, Úy Trì Tư Nghiễm uyển chuyển nhắc tới việc muốn cầu làm đệ nhất mười quận Nam Lăng. Tình Quân quận chúa lúc này phẩy tay áo bỏ đi, trở về Nam Lăng vương phủ. Ít ngày sau, sai người đưa thư hòa li (li thân của người trong hoàng tộc).

Úy Trì Minh Nguyệt còn nhớ rõ, lúc mẫu thân nói việc này, cũng không có vẻ thương tâm phần hận, chỉ khinh miệt ngạo nghễ đọc vài câu thơ: Tử huệ tư ngã, kiến (khiên) thường thiệp trần, tử bất ngã tư, khởi vô tha nhân, cuồng đồng chi cuồng dã thả*.

Đến sau này khi nàng hiểu được ý tứ những câu kia, liền thâm hạ quyết tâm, tuyệt đối sẽ không nhận kẻ tiểu nhân dối trá kia. Biết được ngoại công đáp ứng sứ giả Úy Trì gia, nàng lòng tràn đầy hờn giận. Nhưng thân là con cháu luân thường đương nhiên phải vâng theo, nàng đành không tình nguyện khởi hành. Đi tới nửa đường, nàng bỗng nhiên nghĩ ra một trò thú vị. Nàng tìm một tỳ nữ tuổi xấp xỉ nàng, trao đổi quần áo, chơi trò tráo giả thành thật. Người hầu đồng hành đều là người Nam Lăng vương phủ, đương nhiên là mặc nàng quậy phá, không bàn cãi gì.

Khi đến đình cách Úy Trì sơn trang chừng mười dặm, người nghênh đón đã sớm chờ từ lâu. Nàng tươi cười giảo hoạt đứng giữ bên xe ngựa, nhìn sự việc phát triển trước mắt.

Mà kẻ ngày đó nghênh đón nàng, chính là Địch Tú.

Năm ấy, hãn chùng mười tám mười chín tuổi, mặc áo thanh sam, cài trâm ngọc bích, thoạt nhìn trong sáng lỗi lạc. Nhưng ánh mắt lại ẩn ẩn mang theo khí sắc âm trầm lãnh liệt.

Hãn đi đến phía trước xe ngựa, thở dài hành lễ nói: “Cung nghênh tứ tiểu thư hồi trang.”

“Tứ tiểu thư” trong xe theo sự phân phó lúc trước của nàng hàn huyên vài câu, hãn vẫn chưa phát hiện khác thường, cung kính dẫn mọi người khởi hành.

Nàng thấy tình hình như vậy, vô cùng cao hứng, nghĩ rằng: Úy Trì sơn trang mọi người là đứa ngu ngốc.

Mọi người đi được một lát, trước mắt bỗng nhiên xuất hiện một đội nhân mã. Cầm đầu, là một nam tử khoảng ba mươi tuổi, thân cầm y da cừu, chắc là người có uy tín danh dự. Hắn dừng lại trước xe ngựa, xoay người xuống ngựa, hành lễ hô một tiếng: “Cung nghênh tứ tiểu thư.” Tiếp đó lạnh lùng liếc nhìn Địch Tú một cái, mở miệng nói, “Địch phó tổng quản vất vả, đoạn đường còn lại liền để ta làm thay cho.”

Địch Tú cười cười, lạnh nhạt trả lời: “Nghênh đón tứ tiểu thư hồi phủ, là trang chủ thân mệnh, Địch mỗ không dám tự tiện, xin Lí đường chủ thứ lỗi.”

“Địch phó tổng quản, đừng tưởng rằng trang chủ coi trọng người, người liền kiêu căng tự đại, không coi ai ra gì!” Nam tử được xưng là “Lí đường chủ” trách mắng.

Trong ánh mắt Địch Tú xẹt qua một tia sát khí. Nhưng hắn lại chỉ cúi đầu ôm quyền, nói: “Địch mỗ không dám.”

“Hừ.” Lí đường chủ khinh miệt nhìn hắn một cái, bước đến trước xe ngựa, giọng nói ôn hòa, “Tứ tiểu thư, tại hạ Lí Quỳnh, chính là đường chủ Bộ Yên đường trong Ủy Trì sơn trang. Xin để cho tại hạ giúp ngài dẫn đường.”

Hắn dứt lời, xoay người đẩy Địch Tú ra, xoay người lên ngựa, dẫn mọi người xuất phát.

Địch Tú không nhiều lời nữa, đưa tùy tùng của mình rời đi. Trước khi chuẩn bị đi, hắn lại quay đầu, cố ý vô tình liếc nhìn Ủy Trì Minh Nguyệt một cái.

Hành động này, Ủy Trì Minh Nguyệt nhìn thấy rõ, lại không biết dụng ý. Nàng cũng lười suy nghĩ, thầm nghĩ Lí đường chủ này cũng không phân biệt được thật giả, quả nhiên đều là kẻ dẫn độn ngu ngốc.

Nàng lòng tràn đầy vui mừng tiếp tục đi, sau một thời gian dài, mọi người đến Úy Trì sơn trang. Bên trong trang giăng đèn kết hoa, trang phục người hầu đều là hoa phục, cung nghênh đã lâu. Vài bà nhũ mẫu đi đến trước cỗ xe ngựa, nâng tỳ nữ giả trang tứ tiểu thư, hướng tông miếu mà đi.

Úy Trì Minh Nguyệt xen lẫn trong đám người hầu, đi theo sau, trong lòng mặc dù rất cao hứng cũng không khỏi mơ hồ lo lắng. Nhận tổ quy tông là đại sự, nàng tìm người thay thế, chung quy không ổn. Nhưng nàng lại nghĩ, chuyện đã tới nước này, thì còn sợ gì, tệ lắm là nhận sai bị phạt thôi.

Nàng đang nghĩ ngợi, chợt nghe có người quát to một tiếng: “Tặc nhân phương nào, dám giả mạo tứ tiểu thư!”

Nàng trong lòng cả kinh, ngược mắt nhìn lại, chỉ thấy trước mắt, là một nam tử khoảng hai mươi bốn hai mươi lăm mặc tử bào (áo khoác màu tím). Hắn vẻ mặt tức giận, cao giọng hô: “Địch phó tổng quản!”

Nghe hắn gọi, Địch Tú đi ra khỏi đám người, cung kính nói: “Có thuộc hạ.”

Tử bào nam tử kia cả giận nói: “Người phụng mệnh hộ tống tứ tiểu thư hồi trang, lại sơ suất như thế, phải bị tội gì!”

Địch Tú quì một gối, nói: “Đại thiếu gia minh giám, thuộc hạ xác thực phụng mệnh hộ tống tứ tiểu thư, nhưng nửa đường, đã bị Lí đường chủ thay thế.”

Lí đường chủ đứng một bên nghe vậy, sắc mặt xanh mét.

Nam tử được tôn là “đại thiếu gia” kia lớn tiếng hỏi: “Lí Đường chủ, người giải thích thế nào?!”

Lí Đường chủ vô cùng kinh ngạc bối rối, chỉ nói: “Này..... Việc này, ta hoàn toàn không biết gì cả!”

“Hoàn toàn không biết gì cả?” Địch Tú nghe vậy, đứng dậy, từ trong lòng lấy ra một cuộn tranh, ở trước mặt Lí Đường chủ mở ra, nói, “Đây là bức họa tứ tiểu thư, Lí Đường chủ chẳng lẽ không có thấy qua?”

Không đợi Lí Đường chủ phản bác, Địch Tú lại nói: “Ta lúc trước còn hoài nghi, vì sao Lí Đường chủ cố ý muốn hộ tống tứ tiểu thư hồi trang, thì ra, người là có mưu đồ khác. Người tìm người giả mạo tứ tiểu thư, nhiễu loạn đại diện nhận tố, đến tột cùng có mục đích gì?! Còn không thành thật khai ra!”

Úy Trì Minh Nguyệt nhìn đến đây, nhớ tới việc lúc trước chứng kiến, lúc này mới bừng tỉnh đại ngộ. Thì ra kỹ xảo nhỏ kia của mình sớm bị người nhìn thấu. Nay, người này còn lợi dụng điểm ấy, vu hãm người khác.

Lí Đường chủ vừa sợ vừa giận, cắn răng nói: “Họ Địch, hôm nay rõ ràng là người tính kế với lão tử!” Hắn rút đao ra khỏi vỏ, quát: “Lão tử làm thịt người!”

Địch Tú cũng không e ngại, rút bội kiếm ra, âm thanh lạnh lùng nói: “Lí đường chủ, người đây là then quá thành giận, muốn giết người diệt khẩu sao? Địch mỗ phụng bồi!”

Theo hai người trở mặt, không khí xung quanh thoáng chốc ngưng trọng, chiến cuộc hết sức căng thẳng.

Úy Trì Minh Nguyệt thấy thế, phần nhiên (căm phẫn, đột nhiên) tiến lên, cao giọng nói: “Dừng tay!”

Tử bào nam tử vốn muốn quát lớn, khi hắn thấy rõ mặt của nàng, không khỏi kinh ngạc, nói: “Tứ muội? Muội như thế nào lại.....”

Úy Trì Minh Nguyệt cũng không để ý tới hắn, mở miệng nói: “Dịch trang thay đổi người, đều là ta làm, mọi việc không có liên quan gì tới Lí đường chủ.”

Dịch Tú nghe vậy, thu kiếm hành lễ, nói: “Tứ tiểu thư không cần lo lắng, thuộc hạ biết ngài nhất định là bị Lí đường chủ uy hiếp, mới bị bức bách đổi người. Nay đã ở trong phạm vi sơn trang, ngài không cần cố kỵ người này nữa.”

Giọng điệu của hắn tuy là cung kính khiêm tốn, nhưng Úy Trì Minh Nguyệt nghe ra, là âm trầm quý dị. Nàng nhíu mày, nói: “Lời nói của ta, người nghe không rõ? Là ta làm, không có liên quan tới người khác!”

Tử bào nam tử nghe vậy, nhíu mày trách mắng: “Tứ muội! Đừng vội nói bậy!”

Úy Trì Minh Nguyệt ngược mặt, nghĩa chính ngôn từ nói: “Ta không có nói bậy!”

Tử bào nam tử đang muốn nói cái gì đó, lại nghe một giọng nói khác vang lên, nói: “Tứ tiểu thư Úy Trì sơn trang ta chính là hậu nhân của danh môn, tiểu thư khuê các, sao lại làm ra chuyện hoang đường buồn cười, làm nhục gia phong như thế.”

Chỉ thấy một nam tử khoảng chừng bốn mươi tuổi chậm rãi từ trong tông miếu đi ra, nhìn hắn quần áo uy nghi, tất nhiên là Úy Trì sơn trang chủ Úy Trì Tư Nghiễm không thể nghi ngờ.

Úy Trì Tư Nghiễm nhìn Úy Trì Minh Nguyệt, nụ cười hiền lành: “Minh Nguyệt, con không cần sợ hãi, phụ thân chắc chắn thay con làm chủ, ai cũng không dám bức hiếp con.” Hắn quay đầu, lại nhìn phía Lí đường chủ, lạnh lùng nói, “Lí đường chủ, chuyện tới nước này, chúng cứ phạm tội vô cùng xác thực, người tự kết liễu đi.”

Lí đường chủ sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, hăn khẽ run, chậm rãi giơ con dao nhỏ trong tay lên, đưa ngang cổ mình.

“Chậm đã!” Úy Trì Minh Nguyệt mở miệng, quát bảo ngưng lại.

“Minh Nguyệt.” Úy Trì Tư Nghiễm liếc nhìn nàng một cái, lạnh giọng cảnh cáo.

Úy Trì Minh Nguyệt cũng không nhượng bộ, nàng tiến lên vài bước, nói: “Ta chính là hoang đường buồn cười, như thế nào?” Nàng vẻ mặt ngạo nghễ, cả vú lấp miệng em, “Dịch trang thay đổi người, là ta không đúng. Cho dù bị nhạo báng trách phạt, ta cũng dám làm dám chịu. Hoang đường buồn cười, cũng là việc của một mình ta, có cái gì ‘làm nhục gia phong’.”

Nàng ngược mắt, liếc nhìn Dịch Tú ở bên cạnh, tiếp tục nói, “Nếu hôm nay ta vì giữ thể diện, tùy ý cho người đem sai lầm của ta để viện cớ hãm hại người khác, mới thật sự làm nhục gia phong!”

Dịch Tú nghe vậy, hơi hơi kinh ngạc. Mắt hăn không hề nhìn nàng.

Úy Trì Tư Nghiễm có vẻ không vui, “Minh Nguyệt, đừng làm càn nữa!”

Úy Trì Minh Nguyệt nhướn mày cười, “Làm càn?” Giọng nàng mang theo vẻ khinh miệt, “Nếu không phải ta làm càn, ta còn không biết, trên đời còn có chuyện đổi trắng thay đen như vậy. Càng không biết, thì ra ở Úy Trì sơn trang, vì thể diện, có thể thị phi chẳng phân, coi mạng người như cỏ rác. Hừ, tông này, không nhận cũng được!” Nàng dứt lời, phất tay áo xoay người, “Người đâu! Dẹp đường hồi phủ!”

Một đám tôi tớ Nam Lăng vương phủ lập tức lên tiếng, chuẩn bị trở về.

Úy Trì Tư Nghiễm thấy thế, không khỏi kinh ngạc vạn phần.

Dòng tộc thấy thế, cuống quít tiến lên giữ lại, lựa lời khuyên bảo. Thật vất vả, cuối cùng mới khuyên được nàng nhận tổ quy tông. Trò hài đối người, từ đó bỏ qua.

Không lâu sau, Úy Trì Minh Nguyệt nghe nói, bí tịch tuyệt học “Tỏa Tâm Thoái” của Lí đường chủ bị trộm. Một năm sau, Úy Trì Minh Nguyệt lại đến sơn trang, thì Lí đường chủ đã nhiễm bệnh nặng, nằm trên giường không dậy nổi. Tuy rằng không có chứng cứ gì, nhưng nàng biết, việc này, nhất định là “Địch phó tổng quản” kia gây nên.

Nàng nghĩ đến đây, nhú mày lăm bặm, nói: “Thì ra là kết thù lúc đó a.....” Nàng gật gật đầu, “Khó trách hẳn cho tới nay đều đối với ta không tốt”

Bởi vậy, nàng vô cùng khẳng định, cái gì thích không thích , nhất định có trá. Nàng không khỏi lòng đầy phẫn nộ, cắn răng nói: “Muốn gạt ta, hừ! Năm mơ!”

Mai Tử Thất lại cười giảo hoạt, không ngừng lắc đầu thở dài.

Lúc này, hai tỳ nữ bước nhanh đến. Chỉ thấy hai người kia thần sắc chật vật, đều là một bộ khóc không ra nước mắt. Tỳ nữ đi đến hành lễ, cố nén cười, nói: “Khởi bẩm tứ tiểu thư, Địch tổng quản không cho chúng ta thay hẳn chữa thương. Nếu không thì, tứ tiểu thư người tự mình đi?”

Úy Trì Minh Nguyệt đang tức giận, nghe được lời này, giận dữ càng tăng, “Lớn mật! Làm càn! Được một tắc lại muốn tiến một thước! Xem ta giáo huấn hẳn như thế nào!”

Nàng dứt lời, hấp tấp lao ra cửa đi.

Chú thích: * là bài thơ khiên thường 1.

Tử huệ tư ngã,

Kiên (khiên) thường thiệp trăn.

Tử bất ngã tư,

Khởi vô tha nhân,

Cuồng đồng chi cuồng dã thư.

THỦY TÚ SƠN MINH

Na Chích Hồ Ly
www.dtv-ebook.com

Chương 5

Chuyên ngữ: Lệ Lâm

Cách vách Noãn các, là một gian phòng xép. Trong Nam uyển cũng không có phòng khách, mọi người liền lấy gian phòng này ra, tạm thời bố trí cho Địch Tú. Lúc Úy Trì Minh Nguyệt vào phòng, chỉ thấy một đám tỳ nữ đứng ở cửa, châu đầu ghé tai, nhỏ giọng cười nói. Nhìn thấy nàng đến, các tỳ nữ liền vội vã hành lễ vạn phúc, hô một tiếng “Tứ tiểu thư”.

Úy Trì Minh Nguyệt cũng không để ý tới các nàng, lập tức đi vào trong phòng. Chỉ thấy trong phòng hỗn độn đầy đất, thuốc rơi tứ tung, chén bị bể nát, bàn ghế nghiêng đổ, cảnh tượng giống như sau một cuộc hỗn chiến. Địch Tú nằm nghiêng trên giường, tay trái chống mép giường, tư thế như đang đè phòng.

Úy Trì Minh Nguyệt thấy thế, phần nhiên (phần nộ, ngạc nhiên) mở miệng: “Người muốn như thế nào?!”

Địch Tú nghe tiếng cả kinh, ngược nhìn về phía nàng.

Úy Trì Minh Nguyệt đi đến trước giường, nhìn xuống hắn, cả giận nói: “Người đừng quá đáng! Ta sẽ không chữa thương cho người! Người đừng mơ!”

Địch Tú sắc mặt tái nhợt, môi mím suy sụp, rõ ràng là ngay cả sức nói chuyện cũng không có. Nghe Úy Trì Minh Nguyệt trách cứ như vậy, hắn chỉ lẳng lặng nhìn nàng, trong ánh mắt vừa có vẻ tủi thân lại vừa có vẻ bất lực.

Úy Trì Minh Nguyệt thấy hần như thế, cũng không biết có nên tiếp tục trách cứ nữa hay không.

Mai Tử Thất theo nàng vào nhìn thấy tình cảnh như thế, lắc đầu thở dài, sau đó xoay người cười nói với đám tỳ nữ kia: “Aiz, ta biết rồi, nhất định là nha đầu các người bình thường quen thói kiêu ngạo, thất lễ với Địch tổng quản.”

Trong đám tỳ nữ có người mở miệng, hờn dỗi đáp: “Tiên sinh, chúng tôi nào dám thất lễ với Địch tổng quản. Lúc đầu rất tốt, ai ngờ thấy chúng tôi cầm con dao nhỏ, ngài ấy liền ra tay tấn công. Chúng tôi đều bị thương a.”

Các tỳ nữ khác nghe vậy, đều rối rít hòa theo.

“Dao nhỏ?” Úy Trì Minh Nguyệt nghe đoạn đối thoại kia, nhú mày khó hiểu.

Mai Tử Thất nhìn nhìn mũi tên ở cánh tay phải cùng chân trái của Địch Tú chưa được rút ra, vẻ mặt hiểu rõ. Hần đi đến bên giường, nhìn Địch Tú, dõ dằn, “Ngoan, ta là tiên sinh dạy học của tứ tiểu thư, không phải sợ nha.”

Lời này vừa nói ra, đám tỳ nữ trong khoảnh khắc đều cười nghiêng ngả.

Úy Trì Minh Nguyệt trong lòng lạnh băng, nhất thời không nói gì.

“Miệng vết thương rất đau đúng không, chúng ta chữa thương nha?” Mai Tử Thất ngồi ở mép giường, vươn tay vỗ vỗ bả vai Địch Tú, mỉm cười hỏi.

Địch Tú nhìn hành động của hần, chậm rãi buông bỏ đề phòng, gật gật đầu.

Mai Tử Thất tiếp đó ngẩng đầu, cười hướng Úy Trì Minh Nguyệt vẫy vẫy tay.

Úy Trì Minh Nguyệt lập tức giậm chân, “Tiên sinh người có ý gì! Ta sẽ không chữa thương cho hãn đâu!”

“Ta là loại người này sao? Hơn nữa, người cũng không biết y thuật.” Mai Tử Thất cười bất đắc dĩ, nói, “Ta chỉ là gọi người qua đây ổn định hãn.”

Úy Trì Minh Nguyệt khó hiểu, “Tại sao muốn ta ổn định hãn?”

Mai Tử Thất mỉm cười, mở miệng nói với các tỳ nữ: “Lấy thứ đó đến đây.”

Trong nhóm tỳ nữ có một người đi ra, đến bên cạnh bàn lấy một cái hộp gỗ, đưa cho Mai Tử Thất. Mai Tử Thất nhận lấy mở ra, hộp gỗ này lại có ba tầng, mỗi một tầng đều chứa đầy dao kéo. Mai Tử Thất lấy ra một thanh, nắm trong tay.

Lúc ánh đao kia chợt lóe, ánh mắt Địch Tú rét lạnh, giơ tay trao đến, chộp thẳng vào cổ họng của Mai Tử Thất.

Mai Tử Thất bình tĩnh như thường, cổ tay vừa lật, nắm trúng Địch Tú. Trong nháy mắt, cổ tay Địch Tú bị kiềm chặt, không thể cử động. Mai Tử Thất thấy Địch Tú có ý giãy dụa, thong thả mở miệng kêu: “Tiểu Tú.”

Úy Trì Minh Nguyệt lập tức phản ứng, lên tiếng trách mắng: “Không được lộn xộn!”

Địch Tú nghe vậy, cơ thể cứng đờ. Hãn quay đầu, nhìn Úy Trì Minh Nguyệt, có chút khiếp sợ.

Úy Trì Minh Nguyệt cau mày, lại ra lệnh: “Nắm xuống.”

Địch Tú nhìn nhìn nàng, lại nhìn nhìn Mai Tử Thất đang cầm dao, do dự.

Mai Tử Thất mang theo ý cười vui thích, ước lượng con dao trong tay, chờ sự việc tiến triển.

Úy Trì Minh Nguyệt thấy Địch Tú chậm chạp bất động, trong lòng bất mãn càng sâu, nàng tính tình ngang ngạnh, dứt khoát đi đến, một tay nắm hắn ấn xuống giường.

“Kêu người nằm xuống thì người phải nằm xuống!” Nàng tức giận nói.

Vẻ mặt Địch Tú tràn đầy kinh sợ, hắn suy yếu mở miệng, run giọng nói: “Dao.....”

“Lấy dao đâm người thì thế nào?” Úy Trì Minh Nguyệt ngang ngược nói.

Địch Tú nhìn nàng, vẻ mặt bi thương, lỗ chũm chực khóc.

“Người.....” Úy Trì Minh Nguyệt cau mày, “Người khóc cũng vô dụng!”

Mai Tử Thất nghe không nổi nữa, cười oán trách nói: “Tiểu Tứ a, ta chỉ kêu người ổn định hắn, người hung dữ với hắn để làm chi nha. Hắn đã như vậy, rất đáng thương a.”

Úy Trì Minh Nguyệt hừ lạnh một tiếng, không lên tiếng.

Mai Tử Thất cười lắc lắc đầu, đưa tay vỗ vỗ chân trái của Địch Tú, nói: “Được rồi được rồi, kiên nhẫn một chút nha.”

Hắn dứt lời, một tay cầm mũi tên cắm ở chân trái Địch Tú, một tay giơ dao, rạch chung quanh đoạn tên.

Úy Trì Minh Nguyệt chỉ cảm thấy người dưới tay mình chấn động mạnh, tiếp đó lại căng thẳng toàn thân, chắc là đau đớn không chịu nổi. Nhưng hăn cắn chặt răng, thủy chung một tiếng cũng không kêu.

Mai Tử Thất nhíu mày, dao dùng để chữa thương vốn rất tinh xảo mỏng manh. Nhưng hiện giờ, cơ bắp Địch Tú căng thẳng, nên làm cho dao trở nên khó dùng vô cùng. Hăn ngẩng đầu, bất đắc dĩ nói: “Tiểu Tứ, làm cho hăn thả lỏng.”

“Cái gì?” Úy Trì Minh Nguyệt lòng tràn đầy mờ mịt.

“Phân tán sự chú ý của hăn, hay là người hát cho hăn nghe đi.” Mai Tử Thất thận trọng bắt tay vào dùng con dao nhỏ trong tay, cười nói.

“Nói giỡn sao! Ta hát cho hăn nghe?! Hoang đường!” Úy Trì Minh Nguyệt bất mãn.

“Vậy thì kể chuyện xưa đi.” Mai Tử Thất nói.

“Ta phải làm sao?!” Úy Trì Minh Nguyệt phản bác.

“Tùy tiện trò chuyện cũng được a.....” Mai Tử Thất bất đắc dĩ, “Dao nhỏ sẽ chặt nhanh thôi.”

Úy Trì Minh Nguyệt nghe nói vậy, không khỏi cũng khẩn trương lên, nhưng thủy chung vẫn không biết nên làm như thế nào mới tốt. Nàng rối rắm một lát, đành phải vươn tay ra, xoa xoa trán hăn, nhẹ giọng dỗ dành: “Không đau không đau.....”

Mai Tử Thất bật cười ngay tại chỗ, bất đắc dĩ nói: “Ta nói tiểu Tứ a, này tính cái gì.....”

Úy Trì Minh Nguyệt không đợi hăn nói xong, liền mở miệng phản bác nói: “Ta chỉ biết thế này, đừng được một tấc lại muốn tiến một thước a!”

Nàng bất mãn lâu bầu nói, “Khi còn bé mỗi khi ta sinh bệnh, nương chính là đồ dành ta như vậy a.....”

Nàng nói tới đây, trên mặt nở nụ cười rục rỡ, “Kỳ thật bị bệnh cũng rất tốt. Sinh bệnh, sẽ không cần học viết chữ thêu hoa, có thể danh chính ngôn thuận kề cận nương, còn có thể ăn viên bột củ sen do mẫu thân chính tay làm. Tuy rằng nương chỉ biết làm một món điểm tâm này thôi, nhưng hương vị này, ngay cả ngự trù trong hoàng cung cũng phải cam bái hạ phong (chịu thua). Sau này, ta theo nương học đã lâu, thật vất vả mới học được. Tuy rằng so ra vẫn kém nương làm, nhưng so với đầu bếp nơi này thì tốt hơn nhiều.....” Nàng nói xong, tâm tình rất tốt. Nàng cười nhìn Địch Tú, nói, “Ta làm cho người ăn.”

Địch Tú nghe xong, mày dãn dần giãn ra, biểu tình cũng thả lỏng. Hai tròng mắt hấn ngấn nước, mỉm cười gật đầu, đáp: “Được.”

Úy Trì Minh Nguyệt nghe câu trả lời này, chợt phản ứng lại, trong lòng hối hận không thôi. Sao lại mau miệng như vậy, nói ra loại chuyện này? Làm thức ăn cho hấn? Trừ phi nàng bị đần độn! Nhưng mà, đã nói ra miệng, như thế nào cho phải đây? Mặt nàng đỏ lên, ấp úng nói: “Ta..... Ta vừa nói không tính.....”

Địch Tú kinh hãi, lo sợ nghi hoặc nhìn nàng.

Úy Trì Minh Nguyệt tức giận nói: “Nhìn cái gì vậy, đổi ý không được sao?”

Địch Tú nghe vậy, trên nét mặt hiện lên nét buồn bã. Hấn vừa định mở miệng nói chuyện, nhưng không ngờ một trận đau đớn kéo tới, khiến cho hấn bật ra tiếng.

Trong lúc Úy Trì Minh Nguyệt hết sức kinh ngạc, chỉ thấy Mai Tử Thất đã rút tên ở chân trái Địch Tú ra, vẻ mặt khen ngợi hương nàng mỉm cười.

Mai Tử Thất buông tên trong tay, cười khen: “Ừm, không hổ là tứ tiểu thư của chúng ta, thật là có bản lĩnh, lợi hại lợi hại!” Hãn nói xong, cũng không để ý tới Úy Trì Minh Nguyệt đang bất mãn, lại nâng cánh tay phải Địch Tú lên, nhìn một mũi tên khác, nói, “Cái này thì dễ dàng thôi.”

Hãn dứt lời, vung đao chém vào đuôi tên, sau đó giơ tay đánh một chưởng. Tên chịu lực, xuyên qua cánh tay mà ra, dính trên ván giường.

Úy Trì Minh Nguyệt thấy thế, cúi đầu nhìn tình trạng của Địch Tú.

Hãn cả người đầy mồ hôi, yếu ớt dựa vào gối, không ngừng thở dốc, vô lực nhúc nhích.

Úy Trì Minh Nguyệt biết hãn không sao, không tự giác nhẹ nhàng thở ra. Lúc này, tỳ nữ bưng nước ấm, khăn mặt, cung kính dâng trước mặt nàng.

Úy Trì Minh Nguyệt lập tức không vừa lòng, trách mắng: “Lớn mật! Làm càn! Chẳng lẽ còn muốn ta hầu hạ hãn hay sao!”

Tỳ nữ cười vui vẻ, qua quýt nhận sai, vẫn như cũ cầm mọi thứ đứng ở bên cạnh Úy Trì Minh Nguyệt, nhất định không đi.

Úy Trì Minh Nguyệt vừa muốn quở trách vài câu nữa, chợt nghe Mai Tử Thất tự mở miệng nói, “Nhìn xem, đây là tên của Úy Trì sơn trang đặc chế.....”

Úy Trì Minh Nguyệt nghe vậy ngược nhìn, chỉ thấy Mai Tử Thất rút mũi tên dính ở ván giường ra, tỉ mỉ suy nghĩ. Hãn nhẹ nhàng xoay mũi tên, cười nói: “Đầu mũi tên bằng kim loại tinh luyện, có ba cạnh sắc, mở rộng vết thương. Cây tiễn có ba hàng gai nhọn. Một khi trúng tên, nhất định máu sẽ chảy không ngừng. Nếu như miễn cưỡng nhổ ra, thì sẽ da tróc thịt bong. Ừm, may mà không có ngấm độc.....” Mai Tử Thất dừng một chút, cười nói với Úy Trì Minh Nguyệt, “Mặc dù không đến mức chết người, nhưng

cũng có thể phế đi tay chân. Xem ra, Úy Trì sơn trang đã không cần vị ‘Tổng quản’ này.....”

Úy Trì Minh Nguyệt nghe xong, vẻ mặt ưu tư, quay đầu lại nhìn Địch Tú. Mà hắn, sớm mệt mỏi không còn sức chống đỡ, mê man ngủ rồi. Nàng trầm mặc một lát, đưa tay tiếp nhận khăn mặt trong tay tỳ nữ bên cạnh, nhẹ nhàng lau mồ hôi trên trán hắn.

Mai Tử Thất nhìn tình hình trước mắt, cười dịu dàng. Hắn ném mũ tên trong tay, cao giọng nói với chúng tỳ nữ: “Các người toàn là nha đầu không có quy củ, chẳng lẽ muốn cho đường đường là Úy Trì tứ tiểu thư của chúng ta phải làm những việc nặng nhọc này sao? Còn không lại đây làm việc!”

Chúng tỳ nữ lại vui cười, hành lễ, trở lại với chức trách.

Úy Trì Minh Nguyệt dừng việc đang làm, buông khăn mặt xuống, đứng dậy, trầm mặc thối lui. Nàng nhìn các tỳ nữ bận rộn, trong lòng lại sinh ra loại cảm tình không thể diễn tả, thật lâu không mất.

THỦY TÚ SƠN MINH

Na Chích Hồ Ly
www.dtv-ebook.com

Chương 6

Chuyên ngữ: Lệ Lâm.

Đêm hôm đó, Úy Trì Minh Nguyệt trần trọc, không thể ngủ ngon.

Nàng cũng chưa từng quan tâm qua chuyện Úy Trì sơn trang, nhưng nay, nàng không thể không nghĩ. Nhưng vô luận nàng nghĩ như thế nào, chung quy là sương mù dày đặc, không rõ chân tướng.

Ngày thứ hai, qua giờ Thìn, nàng mới miễn cưỡng đứng dậy, sau khi rửa mặt chải đầu, nửa nằm ở nhuyễn tháp dùng điểm tâm.

Đợi khi nhìn thấy tỳ nữ dâng điểm tâm, nàng không khỏi nhíu mi.

Tuy nói nàng mỗi lần đến Úy Trì sơn trang, đều mang theo tỳ nữ tô tở, ngay cả xe kiệu mã phu đều là tự chuẩn bị. Chỉ có ẩm thực, là do Úy Trì sơn trang lo liệu. Nàng vốn cũng muốn mang theo đầu bếp đến, nhưng hàng năm chỉ đến có hai tháng, có phòng bếp riêng, chung quy rất phiền toái, vì thế nên từ bỏ. Cho tới nay, nàng cũng không cảm thấy có chỗ nào không thỏa mãn. Nhưng hôm nay, thức ăn trước mắt lại làm cho nàng thấy không vui.

Cháo mè đen, ăn cùng thịt bồ câu nấu rượu mật ong, nước mơ nấu măng. Có bốn đĩa hoa quả khô là: Hồ đào hồ phách, hạt thông, hạt dẻ thơm, mít hạt sen, điểm tâm bốn đĩa: bánh hạt dẻ, bánh mít táo, hạnh nhân tô, chả giò (miền bắc gọi là nem rán).

Những thứ này phải nói là tinh xảo ngon miệng, nhưng riêng mấy thứ này, Úy Trì Minh Nguyệt đều không thích. Nàng cau mày, đẩy chén cháo ra, rầu rĩ nói: “Ai ăn những thứ này.....”

Một bên tỳ nữ nghe vậy, cười nói: “Tứ tiểu thư, nay Địch tổng quản xảy ra chuyện, sơn trang sự vụ không người chuẩn bị, ngài chịu khó ăn chút đi.”

Úy Trì Minh Nguyệt trầm mặt, không tình nguyện chọn một khối hạnh nhân tồ, cắn một miếng nho nhỏ, bất mãn nói: “Trừ hăn ra không còn người khác sao?”

Tỳ nữ nói: “Việc này không biết. Có điều, người của phòng bếp nói, thức ăn của Nam uyển đều là do Địch tổng quản một mình xử lý. Ngày thường, cách ngày sẽ đem thực đơn đưa tới phòng bếp, giao cho chuẩn bị. Nay không có người giao, phòng bếp liền lấy thực đơn thông thường để làm cho tiểu thư.”

Úy Trì Minh Nguyệt nghe nói thế, nhớ lại thức ăn từ trước tới nay, không khỏi có chút kinh ngạc.

Một tỳ nữ khác nói tiếp, “Kỳ thật, không chỉ có ẩm thực, mọi thứ trong Nam uyển này, lớn thì cây cảnh hoa lá, nhỏ thì vật trang trí trang sức, toàn bộ đều là Địch tổng quản chuẩn bị nha.”

Úy Trì Minh Nguyệt nghe vậy, lại thất thần một chút. Nàng nhìn mọi nơi chung quanh, chần lộng cáo trắng, rèm châu gỗ trầm, màn lụa xanh mỏng, đồng tử đường cầm (đàn bằng gỗ cây đồng), tranh hoa điệp vẽ tỉ mỉ..... Không chỗ nào không phải là vật nàng yêu thích. Phóng mắt ra ngoài cửa sổ, khúc kính điêu lan, mai hoa ngạo tuyết, càng hợp ý nàng. Nàng sớm coi những việc này là đương nhiên, cũng chưa từng nghĩ, hiểu rõ sở thích của nàng như thế, lại là hăn.....

Nàng trầm mặc một lát, mở miệng hỏi: “Hăn đã thức chưa?”

Tỳ nữ cười đáp: “Đã sớm thức dậy. Mai tiên sinh cùng hẳn chơi đã lâu.”

“Chơi?” Úy Trì Minh Nguyệt nghe được lời này, nhú mày đứng dậy, lập tức đi ra ngoài cửa, “Lộn xộn cái gì! Ta đi nhìn xem.”

Các tỳ nữ thấy thế, che miệng bật cười, đi theo.

Úy Trì Minh Nguyệt đi vào phòng xếp cách vách, chỉ thấy toàn bộ tỳ nữ đều tụ ở bên giường, cười cợt đùa giỡn, không có quy củ. Mai Tử Thất đang ngồi một bên, nhìn ván cờ mà ngẩn người.

Úy Trì Minh Nguyệt cũng không quản bọn họ, đi về phía trước. Lúc tới gần, liền nghe tỳ nữ mềm giọng: “Đây là muống thứ mấy nha?”

Chỉ nghe Địch Tú thành thật đáp: “Thứ tư.”

Tỳ nữ cười duyên nói: “Ừm, ngoan, uống thêm một muống, chúng ta ăn đường.”

“Tiếp theo đến phiên ta đút chứ?” Trong đám tỳ nữ có người gắt giọng.

“Ta trước!” Người còn lại lập tức bất mãn.

Úy Trì Minh Nguyệt lúc này cứng đờ, trong lòng lạnh vô cùng. Một hồi lâu, nàng khôi phục lại, nhú mày bất mãn nói: “Các người đang làm cái gì?”

Tỳ nữ nghe tiếng, thu ý cười, cúi người hành lễ.

Một tỳ nữ đang cầm chén thuốc, cười nói: “Bẩm tứ tiểu thư, đút thuốc.”

Úy Trì Minh Nguyệt hạ mắt, nhìn nhìn bát thuốc, sau đó nâng nhẹ tay sờ sờ chén thuốc.

“Đã nguội.” Úy Trì Minh Nguyệt oán giận nói.

Các tỳ nữ nghe được lời này, lại cười lên. Tỳ nữ bưng thuốc khom người, nói: “Nô tỳ đem đi hâm nóng lại.” Nàng nói xong, cầm chén thuốc nhanh nhẹn rời đi. Các tỳ nữ khác thấy thế, cũng rối rít đi ra ngoài.

Rốt cuộc có chuyện gì buồn cười như vậy a? Úy Trì Minh Nguyệt cau mày, không rõ hành động của đám tỳ nữ kia. Nàng cũng lười nghĩ nhiều, muốn nhìn tình hình Địch Tú, cúi đầu, đã thấy hắc đang cười nhìn mình.

Hắc đã đổi băng qua, khoác áo choàng màu tro, tựa trên gối dựa. Hắc cười sung sướng, mặt mày hiền lành trong sáng. Vẻ suy sụp vô lực hôm qua đã không còn, chắc hắc đã không còn đáng ngại.

Úy Trì Minh Nguyệt nhìn hắc, trầm mặc một lát, bỗng nhiên lớn tiếng nói: “Người không phải giả ngu chứ?”

Địch Tú cả kinh, vô cùng mờ mịt.

“Không được gạt ta! Nói mau!” Úy Trì Minh Nguyệt nghiêm mặt lên tiếng, khí thế phi phàm.

Địch Tú càng thêm mờ mịt, vẻ mặt khiếp sợ.

“Ôi.....” Mai Tử Thất ở một bên lúc này mới mở miệng, thở dài, “Tiểu Tứ a, đừng hung dữ như vậy, có chuyện gì từ từ nói.” Hắc nói xong, đứng dậy đi tới bên giường, sờ sờ đầu Địch Tú, dỗ dành, “Ngoan, đừng sợ a, tiên sinh làm chủ cho người.”

Úy Trì Minh Nguyệt thấy thế, lại thêm lạnh lùng. Nàng càng bất mãn, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Tiên sinh, người thật sự tin hắc ngu ngốc?”

Mai Tử Thất cười, lắc lắc đầu, “Hắn không ngốc.”

Úy Trì Minh Nguyệt ngạc nhiên, “VẬY người còn.....”

Mai Tử Thất nhìn Địch Tú, cười nói: “Sáng nay ta tử mĩ chẩn bệnh cho hắn một lần..... ngày tháng năm, hắn đều nhớ rõ. Toàn thể sơn trang, hắn đều nhận được. Võ nghệ nội lực, cũng không mất chút nào. Thi từ, nhạc lý, tính bằng bàn tính, thuật số, đánh cờ..... Toàn bộ đều chưa quên.” Mai Tử Thất chỉ chỉ thế cờ trên bàn trà kia, “Ta còn đặc biệt cùng hắn chơi một ván.”

Úy Trì Minh Nguyệt không khỏi khẩn trương lên, “Như thế nào?”

Mai Tử Thất nhú mi cười, “Đương nhiên là ta thắng. Tốt xấu gì ta cũng là tiên sinh nha, ha ha ha.” Hắn không đợi Úy Trì Minh Nguyệt oán giận, liền thu ý cười, trầm giọng nói, “Nhưng mà, ta còn chưa thấy qua có người ngốc đặc biệt như vậy..... Ta chỉ có thể nói, hắn không phải ngốc, chỉ là ngôn hành (ngôn ngữ, hành động) tư duy trở nên giống như trẻ con thôi.”

Úy Trì Minh Nguyệt nhìn Địch Tú một cái, “Có gì khác nhau?”

“Có a!” Mai Tử Thất thật tình nói, “Lời người nói, hắn đều hiểu được. Ai tốt ai xấu, hắn cũng rõ ràng. Trọng yếu nhất là, hắn hiện tại, tuyệt đối sẽ không gạt người.” Mấy chữ cuối, Mai Tử Thất kéo dài giọng, trong lời có ý.

Úy Trì Minh Nguyệt trong lòng chấn động, đương nhiên là hiểu hắn muốn nói về chuyện gì, dậm chân phản bác: “Không có khả năng!”

Mai Tử Thất nhìn nàng cười, vừa muốn nói cái gì, lúc này một tỷ nữ lại tiến vào, hành lễ nói: “Tứ tiểu thư, nhị tiểu thư cầu kiến, nói là muốn thăm Địch tổng quản.”

Nhị tiểu thư Úy Trì Thái Ngọc cùng Địch Tú đã định hôn sự, nay nàng tới thăm, tự nhiên không có đạo lý cản nàng cho ngoài cửa. Úy Trì Minh Nguyệt gật gật đầu, đáp: “Mời nhị tỷ ta vào đi.”

Mai Tử Thất muốn nói lại thôi, cười lắc lắc đầu, đến một bên dọn bàn cờ. Hắn mở miệng, nói: “Ta về phòng trước, để khỏi phải quấy rầy.” Hắn cười, hướng Địch Tú phát phát tay, “A Tú a, tiên sinh lúc khác lại đến chơi với người nga.”

“A Tú.....” Úy Trì Minh Nguyệt nghe được cách xưng hô này, trợn mắt há mồm.

Nhưng Địch Tú lại cười, gật gật đầu.

Mai Tử Thất cười khanh khách đi ra ngoài, khi đi qua Úy Trì Minh Nguyệt, vỗ nhẹ vai của nàng, hàm ý sâu xa nói: “Tiểu Tú a, người từ từ chờ xem.”

Úy Trì Minh Nguyệt cũng không hiểu được lời hắn nói có ý gì, vừa định hỏi, đã thấy tỷ nữ dẫn Úy Trì Thái Ngọc đi đến.

Úy Trì Minh Nguyệt không nghĩ nhiều, mỉm cười kêu: “Nhị tỷ.”

Tuy rằng đại đa số người trong sơn trang, Úy Trì Minh Nguyệt không quen thân lắm. Cho dù là huynh tỷ của nàng, cũng chỉ sơ giao. Duy độc nhị tỷ này, cùng nàng thập phần hợp. Úy Trì Thái Ngọc dịu dàng khiêm tốn, đoan trang hào phóng, cũng rất được Úy Trì Tư Nghiễm yêu thích. Cũng bởi vì vậy, Úy Trì Minh Nguyệt nghĩ như thế nào cũng không thông, vì cái gì muốn đem nhị tỷ tốt đẹp như vậy gả cho tên tâm ngoan thủ lạt, tiểu lí tàng đao, kiêu ngạo ương ngạnh..... “Địch tổng quản”.....

Úy Trì Thái Ngọc vào nhà rồi dừng lại, dịu dàng gọi một tiếng, “Minh Nguyệt.....” Nàng ngược mắt, lại nhìn Địch Tú ở trên giường. Chỉ thấy mày nàng nhíu lại, rơi lệ.

“Sao lại biến thành như vậy.....” Giọng Úy Trì Thái Ngọc mang vài phần đau thương. Nàng tiến lên vài bước, ngồi ở mép giường, “Thương thế ra sao? Có nghiêm trọng hơn không?” Nàng nói xong, vươn tay, khẽ vuốt hai má Địch Tú.

Úy Trì Minh Nguyệt thấy thế, không khỏi xấu hổ, đang muốn lảng tránh. Lại nghe một tiếng thanh thúy “ba”, tay Úy Trì Thái Ngọc lại bị vô tình đẩy ra.

Úy Trì Thái Ngọc ngây ngẩn cả người, khó có thể tin nhìn Địch Tú, run giọng nói: “Người..... Người làm sao.....”

Úy Trì Minh Nguyệt tiến lên vài bước, giận dữ mắng Địch Tú: “Lớn mật! Làm càn! Mau nhận lỗi với nhị tỷ ta!”

Địch Tú liếc nhìn Úy Trì Minh Nguyệt, hạ mắt không nói.

“Người.....” Úy Trì Minh Nguyệt đang muốn lên tiếng, lại bị Úy Trì Thái Ngọc cản lại.

“Minh Nguyệt, không trách hấn, là ta đường đột.” Úy Trì Thái Ngọc cười khổ, nói thế.

Úy Trì Minh Nguyệt trong lòng bất mãn, nhưng Úy Trì Thái Ngọc nói như vậy, nàng cũng không thể phát tác, đành phải nhịn.

Lúc này, tỳ nữ đem thuốc đã đi tới, khom người dâng, nói: “Tứ tiểu thư, thuốc đã được hâm nóng.”

Úy Trì Minh Nguyệt đang định để cho tỳ nữ hạ chén thuốc xuống, Úy Trì Thái Ngọc lại đưa tay tiếp nhận chén thuốc, dịu dàng nói: “Để ta làm.”

Tỳ nữ “ạ” một tiếng, cúi người lui ra.

Úy Trì Thái Ngọc múc một muống thuốc, nhẹ nhàng thổi thổi, đưa đến bên môi Địch Tú.

Địch Tú lại chỉ lạnh lùng nhìn nàng, chẳng những không uống thuốc, cũng không mở miệng.

Trầm mặc lan tràn, không khí phi thường lúng túng. Úy Trì Minh Nguyệt vừa tức vừa vội, vừa định nói cái gì đó, đã thấy Úy Trì Thái Ngọc buông chén thuốc xuống, ai uyển (buồn bã, uyển chuyển) cười nói: “Lần sau ta lại đến.....” Dứt lời, nàng đứng dậy, lau lệ yên lặng rời đi.

Úy Trì Minh Nguyệt nhìn theo nàng rời đi, lòng tràn đầy nghi hoặc. Nàng lại quay đầu nhìn Địch Tú, sắc mặt hắc vẫn lạnh băng như trước, làm nàng càng nghi hoặc sâu thêm. Việc hôn sự này là Úy Trì Tư Nghiễm định ra, Úy Trì Thái Ngọc tạm thời không nói, nhưng hắc rõ ràng là trèo cao, vì cái gì lại có thái độ này? Hôm trước nàng thấy, rõ ràng không phải như vậy a.....

Nàng nghĩ nghĩ, nhớ lại lời Mai Tử Thất vừa nói lúc nãy: Lời người nói, hắc đều hiểu được. Ai tốt ai xấu, hắc cũng rõ ràng. Trọng yếu nhất là, hắc hiện tại, tuyệt đối sẽ không gạt người.

Nàng cúi đầu, nhìn bát thuốc, suy nghĩ một lát, bưng lên. Nàng ngồi bên mép giường, múc một muống thuốc, đưa tới trước mặt Địch Tú.

Trên mặt Địch Tú đột nhiên nở nụ cười, hắc nghiêng người về phía trước, một ngụm uống xong thìa thuốc. Sau đó giương mắt nhìn nàng, chờ nàng hành động.

Úy Trì Minh Nguyệt kinh ngạc nhìn hắc, lại nhìn nhìn thìa trong tay mình. Nàng do dự hồi lâu, buông thìa xuống, vươn tay, thật cẩn thận xoa hai má hắc.

Hắn vẫn cười như trước, hơi hơi nghiêng đầu, dán mặt vào lòng bàn tay của nàng.

Lòng bàn tay cảm nhận được sự mềm mại lành lạnh, làm cho Úy Trì Minh Nguyệt có chút thất thần. Đợi nàng hoàn hồn, lại sinh e lệ, cuống quýt rút tay mình về. Nàng trầm mặc một lát, nhẹ giọng mở miệng, giống như tự hỏi: “Vì cái gì.....”

Hắn cũng không trả lời, chỉ cười nói: “Đường.”

“Đường?” Úy Trì Minh Nguyệt bỗng nhiên nhớ lại mới vừa rồi tỳ nữ đút hắn uống thuốc, hình như có nói như vậy. Uống xong năm hớp, có đường ăn..... Nàng không khỏi vừa tức giận vừa buồn cười, sáng giọng, “Nghĩ thật tốt!”

Hắn nhú mày, nói: “Đâu có.”

“Không phải ta nói, không tính!” Úy Trì Minh Nguyệt đúng lý hợp tình nói.

Địch Tú ần ần có chút oan ức, tiếp đó lại nghĩ đến cái gì, mở miệng cười nói: “Viên bột củ sen.”

Úy Trì Minh Nguyệt nghe tới điều này, lo sợ không yên lòng cuống, “Ta..... ta mới sẽ không làm cho người ăn!”

Địch Tú càng thêm tủi thân, đang muốn nói cái gì, lại bị Úy Trì Minh Nguyệt cắt ngang, “..... Còn dám đòi ta cho thức ăn, ta còn chưa ăn đây! Đầu bếp nơi này ngay cả ta thích ăn cái gì cũng không biết, rất đáng giận, đều là lỗi của người!”

Địch Tú nghe nàng nói xong, nhợt nhạt cười nói: “Nấm hương xào măng, tôm nõn Long Tỉnh, gà hồ đào, sò khô quế hoa, cá hấp rượu hoa điêu, hà hoa tô, yên ương đậu cao (bánh đậu hình yên ương) **.....”

Nghe hẳn nói ra tên những món này, Úy Trì Minh Nguyệt trong lòng rung động, hơi hơi động lòng; Hai má nóng lên, nhuộm màu đỏ ửng.

Không biết vì sao, nàng lại thấy sợ, run giọng nói: “Không được nói nữa.”

Địch Tú nghe vậy, ngoan ngoãn im miệng.

Úy Trì Minh Nguyệt không rõ cảm giác này là gì, chỉ biết là, nàng không dám nhìn Địch Tú nữa, lại càng không dám ở lâu thêm một khắc. Nàng buông chén thuốc, cúi đầu bước nhanh đi ra ngoài.

THỦY TÚ SƠN MINH

Na Chích Hồ Ly
www.dtv-ebook.com

Chương 7

Chuyên ngữ: Lệ Lâm

Úy Trì Minh Nguyệt chạy ra ngoài cửa, hít thật sâu. Rét lạnh, làm cho nàng thoáng thanh tỉnh. Nàng ngơ ngác nhìn hoa mai trong vườn, ngực vẫn rung động như cũ, không thể bình phục.

.....

Mấy ngày sau đó, mọi việc đều yên bình. Ngoại trừ việc các tỳ nữ rất thích vào phòng Địch Tú, mượn cơ chiếu cố, thật ra là đi đùa giỡn, mọi việc vẫn bình thường.

Cho tới ngày nguyên tiêu, trong Nam uyển tràn ngập hân hoan. Mới sáng sớm người hầu đã bắt đầu bận rộn, ở các nơi trong uyển treo đầy hoa đăng ứng chương (phù hợp ngày lễ).

Úy Trì Minh Nguyệt vội vàng ăn qua điểm tâm, đi ra hoa uyển xem hoa đăng. Dù chưa đến giờ thắp đèn, nhưng hoa đăng hình thù khác nhau, năm màu rực rỡ, vô cùng đáng yêu. Nàng đi một vòng quanh vườn, tâm tình càng sung sướng. Nguyên tiêu hàng năm, nàng đều trở về Nam Lăng vương phủ. Nàng mặc dù họ Úy Trì, nhưng cũng không cảm thấy nơi này là nhà, cảm giác xa lạ ngăn cách kia, chưa bao giờ biến mất.

Nàng nghĩ đến đây, không khỏi có chút cảm khái, đợi đến lúc ngược lên, lại thấy cảnh tượng làm cho nàng không biết nói gì.

Mấy ngày liền trời tốt, trong vườn tuyết vừa tan. Bọn tỳ nữ liền thừa dịp tiết trời ấm áp, giúp Địch Tú ra ngoài tản bộ. Nhưng theo Úy Trì Minh Nguyệt thấy thì, thay vì nói là “đỡ”, không bằng nói là “kéo”. Người hầu Nam uyển mặc dù không phải người của Úy Trì sơn trang, nhưng xưa nay cũng là cung kính đúng mực. Huống chi, người các nàng đang đùa giỡn, lại là “Địch tổng quản”.....

“Địch tổng quản” là người như thế nào, trên dưới sơn trang đều rất rõ ràng. Mà sau khi hẳn gặp chuyện không may, quá khứ lúc trước không người nào dám đề cập nay cũng đã được truyền ra.

Hẳn vốn là cô nhi, thưở nhỏ được Úy Trì sơn trang thu dưỡng, theo họ của dưỡng phụ. Đợi khi hơi lớn, liền nhập trang làm phó. Ngày đó cùng hẳn nhập trang, còn có ba người khác. Trang chủ thấy bọn họ bốn người tuổi xấp xỉ, lại đều là nhân phẩm xuất chúng, dựa vào bốn chữ “chung linh dục tú” (đất thiêng nảy sinh hiền tài) mà ban thưởng tên. Nhưng tới bây giờ, “Chung” “Linh” “Dục” ba người đều đã qua đời. Bên trong trang từng có một lời nói đùa, chính là “nhất chi độc tú”. Nhưng mà, phàm người nói qua lời này, không chết cũng bị thương. Trong lòng mọi người đều biết là Địch Tú gây nên, cũng không dám nói toạc ra. Khiếp sợ rất nhiều, ngờ vực vô căn cứ lại xuất hiện, sợ là ba người “Chung” “Linh” “Dục” chết, cùng Địch Tú không thoát được quan hệ. Rồi sau đó, Địch Tú thăng nhiệm làm tổng quản, người trong trang không phục hẳn, may mắn thì bị trục xuất khỏi sơn trang, bất hạnh thì chết không thấy xác. Người hầu đồn đại, lại có ai dám làm càn?

Nhưng nay, trong đám tỳ nữ có người lôi tay hẳn dẫn hẳn đi, có người kéo cánh tay hẳn phòng hẳn ngã xuống, cũng có người đỡ hẳn, hoàn toàn không có tôn ti, không e dè. Làm cho người ta không biết nói gì là, trong miệng đám tỳ nữ này gọi, không có ngoại lệ đều là: A Tú.

Úy Trì Minh Nguyệt mơ hồ cảm thấy, đám tỳ nữ này mới chân chính là lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, mượn cơ hội trả thù.....

Nghĩ đến đây, nàng nhú mày thờ dài. Nàng chần chờ một lát, cuối cùng đi qua, bất mãn nói: “Càng ngày càng không có quy củ. Thương thế của hãn còn chưa khỏe mà?”

Tỳ nữ hoàn toàn không ngại, cười đáp: “Bẩm tứ tiểu thư, là Mai tiên sinh nói hãn đã nằm mấy ngày, bây giờ nên rời giường đi lại một chút mới tốt.”

Úy Trì Minh Nguyệt bị chặn ngang, nhất thời không biết nói gì mà chống đỡ. Lúc này, trong đám tỳ nữ có người tinh ranh lanh lợi, mở miệng cười nói: “Tứ tiểu thư, hôm nay là ngày thượng nguyên, chúng nô tỳ còn có rất nhiều việc làm a. Nếu được, ngài theo giúp..... Địch tổng quản tiếp tục đi lại a!”

Lời này vừa nói ra, đám tỳ nữ cười đến run rẩy cả người.

Úy Trì Minh Nguyệt không khỏi xấu hổ, đang muốn răn dạy. Tỳ nữ lại đỡ Địch Tú đến trước mặt nàng, giao tay hãn vào tay nàng.

“Tứ tiểu thư cẩn thận đỡ nha, chúng nô tỳ đi trước.”

Lời này vừa nói ra, bọn tỳ nữ cười đùa tản đi.

“Các người.....” Không đợi Úy Trì Minh Nguyệt oán giận, đám tỳ nữ đã sớm bỏ chạy vô tung. Nàng tức giận muốn đuổi theo, đột nhiên lại phát hiện sức nặng trên tay mình.

Địch Tú nắm chặt tay nàng, thân mình hơi có chút lay động. Úy Trì Minh Nguyệt chỉ thấy chân trái hãn nhón lên, không chạm đất, chắc là do thương thế. Nàng ngược mắt, chỉ thấy mày hãn nhú lại, thần sắc buồn rầu. Nhưng khi thấy nàng nhìn hãn, hãn liền thu lại vẻ buồn rầu, giương mày mỉm cười.

Úy Trì Minh Nguyệt lại sinh ra ngần ngại một lát.

Người trước mắt, tóc tai buộc lỏng, mặc áo mỏng màu xanh đen, khoác áo choàng, mộc mạc đơn giản, không hề có trang sức. Một thân khí chất tự phụ ngày xưa, không còn sót lại chút gì.

Nàng không khỏi bắt đầu hồi tưởng lại “Địch tổng quản” trong trí nhớ của nàng.

Mặc dù không qua lại, nhưng ở trong sơn trang, cũng có gặp mặt. Lúc nào, hăn cũng đều là cầm y hoa sức, mũ mào gọn gàng. Vì cùng hăn trở mặt, mặc dù gặp nhau, nàng cũng nhìn như không thấy. Mà hăn, cũng chỉ là hơi hơi cúi đầu, gọi một tiếng “tứ tiểu thư”, không nói hai lời.

Mà hiện tại, nàng lại nắm tay hăn, nhìn hăn ôn lương (ôn hòa lương thiện) chân thành cười.....

Trong lòng nàng lại sinh ra rung động khó hiểu, cũng không biết đã đứng bao lâu, thẳng đến khi tỳ nữ nhẹ giọng gọi nàng, mới hồi phục tinh thần lại.

“..... Tứ tiểu thư, tam tiểu thư đến.” Tỳ nữ nói.

Úy Trì Minh Nguyệt kinh ngạc, quay đầu nói, “Tam tỷ?”

Úy Trì gia tam tiểu thư Phụng Giác đang đứng phía sau tỳ nữ kia, nhú mày nhìn cảnh tượng trước mắt. Úy Trì Phụng Giác mày liễu mắt hạnh, mặt phấn má đào, tất nhiên là mỹ nhân duyên dáng. Nàng dáng người thanh tú thon dài, kiên cường đẹp đẽ, tăng thêm một phần anh khí. Nàng cùng nhị tiểu thư Thái Ngọc có cùng một mẹ, cũng có tri thức hiểu lễ nghĩa, nhưng so với Úy Trì Thái Ngọc, nàng thiếu vài phần dịu dàng.

Úy Trì Minh Nguyệt phát hiện ánh mắt của nàng có vẻ không vui, nhớ tới chính tư thế ái muội của mình cùng Địch Tú vừa rồi. Nàng tâm sinh xấu hổ, nhưng niệm tình thương thế của Địch Tú, cũng không buông tay.

Nàng thấy Úy Trì Phụng Giác không nói lời nào, mở miệng hỏi: “Tam tử có việc gì?”

Úy Trì Phụng Giác trầm mặc một lát, mới nói: “Hôm nay là ngày thượng nguyên, buổi tối phụ thân có thiết yến tại ‘Thủy Nguyệt đài’, tứ muội nhớ đến.” Nàng nói xong, xoay người bước đi.

Úy Trì Minh Nguyệt thấy nàng như thế, cũng không vui. Nàng nhú mào, lăm bầm oán giận: “Giọng điệu gì vậy.....”

.....

Đêm đó, Úy Trì Minh Nguyệt trang điểm một chút, dẫn hai tỷ nữ, đến “Thủy Nguyệt đài” dự tiệc.

Tên Thủy Nguyệt đài này, là dựa vào câu: Cúc thủy nguyệt tại thủ (vốc nước có cả trăng vào tay), tất nhiên là dựa vào nước mà xây nên. Dưới đài toàn là hoa sen, vào ngày đông, mặc dù không thể thưởng thức hoa sen. Nhưng tối nay tuyết tịnh thiên thanh, trăng sáng trên không, lại tạo nên cảnh tượng sáng rõ khác biệt.

Úy Trì Tư Nghiễm cho đặt mười bàn tiệc ở Thủy Nguyệt đài, mở tiệc chiêu đãi thân tộc tôn thất.

Lúc Úy Trì Minh Nguyệt đến nơi, chỉ cảm thấy ánh mắt mọi người nhìn nàng cùng bình thường không giống nhau, thật là quý dị. Nàng tuy có nghi hoặc, nhưng cũng không nghĩ nhiều, lập tức đi tới vị trí của mình.

Úy Trì Tư Nghiễm thấy nàng đến, cười nói: “Minh Nguyệt con tới rồi, mau ngồi.”

Đợi Úy Trì Minh Nguyệt ngồi xuống, hần lại hàn huyên vài câu, hỏi qua thương thế của Địch Tú, tiếp đó mới tuyên bố khai tiệc.

Úy Trì Minh Nguyệt nhớ tới lúc trước khi Mai Tử Thất giúp Địch Tú chữa thương có nói qua, cảm thụ trong lòng, khó nói lên lời. Nàng đưa mắt nhìn nhìn người ngồi cùng bàn, thấy bọn họ đều mang vẻ mặt hiền lành, vui vẻ nói cười, đều là vẻ huynh đệ hòa thuận, phụ tử tử hiếu, lại cảm thấy mình đã nghĩ nhiều.

Nàng than nhẹ một tiếng, vừa muốn giơ đũa, lại phát hiện Úy Trì Thái Ngọc vẫn chưa đến dự tiệc, không khỏi kỳ quái. Nàng hạ đũa, nghi hoặc hỏi: “Nhị tử đâu?”

Người ngồi cùng bàn hạ tiếng cười, yên tĩnh một cách không tự nhiên.

Chỉ nghe trưởng nam Úy Trì Văn Thành mở miệng: “Nhị muội bị bệnh nhẹ, mấy ngày trước liền tuân theo lời đại phu dặn, đi biệt quán tĩnh dưỡng.”

Úy Trì Minh Nguyệt vô cùng kinh ngạc. Đang êm đẹp, vì sao bị bệnh? Lại còn đi biệt quán tĩnh dưỡng? Việc này, vì sao không có ai nhắc tới trước mặt nàng?

“Là bệnh gì?” Nàng lại hỏi.

Úy Trì Văn Thành lại cười nói: “Tứ muội, hôm nay là ngày vui, đừng nói chuyện này. Đây, ta kính muội một ly.” Hắn dứt lời, nâng chén mời.

Người ngồi cùng bàn nghe được lời này, giai ly rượu lên, mời nàng cùng uống.

Úy Trì Minh Nguyệt lòng thấy khác thường, lại không biết nguyên nhân. Nàng lại thấy Úy Trì Phụng Giác bên cạnh thần sắc âm trầm, im lặng uống rượu, nghi hoặc càng sâu. Nhưng mọi người chỉ nói có lệ như thế, tự nhiên là cố tình không trả lời nàng. Nàng nhú mi, suy nghĩ một lát, cuối cùng nhin nghi hoặc, nâng chén uống rượu.

Mọi người uống xong, trở lại cười đùa như lúc ban đầu, không khí vui vẻ vô cùng.

Úy Trì Minh Nguyệt nhìn huynh tử ngồi cùng bàn với mình, cảm xúc trong lòng, khó có thể nói nên lời. Tuy là có cùng huyết thống, nhưng nhân tình đậm nhạt, làm người ta sợ hãi.

Nàng dần dần ngồi không yên, đứng dậy, nói: “Ta không ăn.”

Úy Trì Tư Nghiễm thấy thế, có vẻ không vui: “Minh Nguyệt, đừng náo loạn.”

Úy Trì Minh Nguyệt lạnh nhạt nói: “Có quan hệ gì? Dù sao thiếu một tử muội, cũng không có ai để ý.”

Không đợi Úy Trì Tư Nghiễm trách cứ, Úy Trì Phụng Giác vỗ bàn đứng lên, cười lạnh nói: “Úy Trì Minh Nguyệt, người có tư cách gì mà nói chúng ta?”

Úy Trì Minh Nguyệt cả kinh, chỉ thấy Úy Trì Phụng Giác sắc mặt ửng hồng, ngôn ngữ kích động, hiển nhiên là say. Nàng không muốn tranh chấp nhiều, xoay người muốn đi, lại bị Úy Trì Phụng Giác một phen giữ chặt.

“Không được đi, nói cho rõ ràng.” Úy Trì Phụng Giác nhíu mày nói, “Nói chúng ta không có tình cảm tử muội, người thì như thế nào? Địch tổng quản cùng nhị tử đã đính hôn, người vì sao lại hoành đao đoạt ái (giơ đao cắt đứt tơ tình)?!”

Úy Trì Minh Nguyệt nghe vậy, phẫn nộ nói: “Ta khi nào hoành đao đoạt ái?!”

Úy Trì Phụng Giác lạnh lùng cười, “Dám làm không dám nhận sao? Người ngày thường quang minh chính đại là người nào vậy?”

Úy Trì Minh Nguyệt nhíu mày, lạnh lùng nói: “Chuyện chưa làm qua, ta vì sao phải nhận?!”

Úy Trì Phụng Giác lớn tiếng nói: “Hừ! Ngày hôm đó Địch tổng quản nói thích người, nơi này rất nhiều người đều nghe được. Rồi sau đó, người đem Địch tổng quản ở lại Nam uyển chữa thương, nhị tỷ từng đi thăm qua một lần, sau khi trở về liền bệnh không dậy nổi. Sáng nay ở Nam uyển người cùng Địch tổng quản cử chỉ thân mật, ta là tận mắt thấy, người còn dám nói không có?!” Nàng đưa tay chỉ vào Úy Trì Minh Nguyệt, “Ta đã thấy kỳ quái, lúc trước người vì sao phản đối hôn sự của nhị tỷ cùng Địch tổng quản.....Thì ra, người là người ti bỉ vô sỉ như vậy!”

Úy Trì Minh Nguyệt nghe vậy, hơi hơi kinh ngạc, cũng không nhân nhượng, “Tùy tỷ nói như thế nào, tóm lại ta chưa làm qua chuyện gì có lỗi với nhị tỷ.”

Úy Trì Phụng Giác cười lạnh, nói: “Làm hay chưa làm, trong lòng người rõ ràng nhất!”

Mắt thấy hai người nàng tranh cãi không ngớt, Úy Trì Tư Nghiễm lên tiếng quát, nói: “Phụng Giác, câm miệng! Không được nói tứ muội người như vậy!”

Úy Trì Phụng Giác hiện nét bi thương, ủy khuất vạ phần hô: “Vì cái gì không thể nói! Cho tới nay, nó ý vào mình là người của Nam Lăng vương phủ, đối với chúng ta vênh mặt hất hàm sai khiến, chỉ trích mọi cách.....” Nàng lại nhìn phía Úy Trì Minh Nguyệt, lạnh lùng nói, “Có việc có thể nhẫn, nhưng có việc không thể nhẫn!”

Úy Trì Minh Nguyệt trong lòng giận dữ, đang muốn phản bác, cả đám thân tộc lại tiến lên khuyên giải an ủi.

“Minh Nguyệt, nó say, muội đừng cùng nó tranh chấp.” Úy Trì Văn Thành mở miệng, cười làm lành nói.

Lúc này, thứ nam Úy Trì Võ Đức lôi kéo Úy Trì Phụng Giác, ý bảo nàng nói ít vài câu.

Úy Trì Minh Nguyệt nhìn chung quanh một vòng, cuối cùng nhin lửa giận, xoay người rời đi.

Phía sau, Úy Trì phụng giác hô: “Hừ! Úy Trì Minh Nguyệt, người đừng cao hứng quá sớm! Đoạt người yêu của người khác, không được lâu dài! Người sẽ gặp báo ứng !”

Úy Trì Minh Nguyệt nghe tiếng la hét kia, không tự giác bước nhanh hơn, giống như đang trốn tránh.....

THỦY TÚ SƠN MINH

Na Chích Hồ Ly
www.dtv-ebook.com

Chương 8

Chuyên ngữ: Lệ Lâm.

Lúc Úy Trì Minh Nguyệt trở lại Nam uyển, hoa đăng trong uyển đã thấp lên, năm màu rực rỡ. Hòa cùng hoa mai trắng sáng, trông rất đẹp mắt. Tỳ nữ tôi tớ ở trong Mai Lâm bày ra mấy bàn tiệc rượu, ăn uống chơi đùa, cười vui đùa giỡn âm ỉ.

Úy Trì Minh Nguyệt đi ra phía trước, mọi người thấy nàng đến, mỉm cười hành lễ, nhiệt tình mời nàng nhập tiệc. Nàng buồn bực không vui đi đến trước bàn, cũng không ngồi vào.

Mai Tử Thất thấy nàng như thế, cười mở miệng: “A nha, tiểu Tứ nha, sớm như vậy đã trở lại, lần này lại kết thù với ai?”

Người hầu chung quanh nghe vậy, cười rộ ra tiếng.

Úy Trì Minh Nguyệt nhướn mày, trong lòng vừa tức giận vừa ủy khuất, nàng mở miệng, giận trách Mai Tử Thất: “Tiên sinh người chỉ biết xem kịch vui! Đều là lỗi của người!” Nàng đưa tay chỉ vào Địch Tú ở một bên, “Vì sao muốn ta cứu hãn! Vì sao muốn lưu hãn ở Nam uyển chữa thương! Vì sao muốn ta bảo hộ hãn!”

Mai Tử Thất vẻ mặt vẫn cười cười, đang muốn mở miệng giải thích, đã thấy Úy Trì Minh Nguyệt hốc mắt ửng hồng, khóc lên. Hãn vội thu vẻ hài hước, đứng dậy, đi tới bên người Úy Trì Minh Nguyệt. Cả đám người hầu thấy tình hình này, thu tiếng nói cười, mặt lộ sắc buồn.

Úy Trì Minh Nguyệt cũng không biết bản thân vì sao lại rơi lệ, trong khoảng thời gian ngắn, càng giận mình vô dụng. Nàng cố nén nước mắt, thanh âm run run, tràn ngập vẻ không cam lòng, nói: “Ta mới không có hoành đao đoạt ái! Dựa vào cái gì đổ oan cho ta? Dựa vào cái gì nói ta hèn hạ vô sỉ.....”

Mai Tử Thất nghe nàng nói như thế, đã hiểu được vài phần. Hắn cười dịu dàng, kéo nàng ngồi xuống, nhẹ giọng khuyên giải an ủi: “Đều là tiên sinh không tốt, là tiên sinh hại người, tiên sinh nhận lỗi với người!”

Người hầu bên cạnh nghe thế, cũng rõi rít đến nhận sai.

Tình cảnh này, nước mắt Úy Trì Minh Nguyệt càng không ngừng được. Nàng từ nhỏ sống an nhàn sung sướng, nhận hết tất cả sủng ái. Càng tự nhận quang minh lỗi lạc, chưa từng bị vu oan khuất nhục như vậy. Nàng càng nghĩ càng thương tâm, nửa khắc cũng không muốn tiếp tục ở lại Úy Trì sơn trang, chỉ muốn lập tức trở về Nam Lăng vương phủ.

Mai Tử Thất nhất thời cũng không có biện pháp, lúc đang muốn khuyên nữa, đã thấy Địch Tú một bên đứng dậy, lão đảo đi tới trước mặt Úy Trì Minh Nguyệt. Tiếp đó cúi người ngồi xuống, vươn tay khẽ vuốt hai má của nàng, thay nàng lau lệ, mở miệng nói: “Đừng khóc.”

Úy Trì Minh Nguyệt lập tức đẩy tay hắn ra, trách mắng: “Đều là lỗi của người!”

Địch Tú nghe vậy, mỉm cười gật đầu, đáp: “Phải.”

Úy Trì Minh Nguyệt nghe vậy, hơi hơi sửng sốt.

Mai Tử Thất thấy thế, giãn mi cười, hưởng ứng nói: “Đúng đúng đúng! Đều là lỗi của tiểu tử này! Hay là đánh hắn cho hả giận đi?” Hắn quay đầu phân phó người hầu, “Còn không lại đây giúp tứ tiểu thư kiềm chặt tay chân tiểu tử này!”

Người hầu lập tức phối hợp, vung tay vung chân.

Úy Trì Minh Nguyệt cả giận nói: “Ai muốn đánh hăn trút giận chứ!”

“Được được được, không đánh không đánh.” Mai Tử Thất cười làm lành.

Úy Trì Minh Nguyệt từ từ bình tĩnh lại, nàng nhin khóc, hơi hơi ghen ghen, hung tợn nói với Địch Tú: “Tai họa! Không được xuất hiện ở trước mắt ta!”

Địch Tú nghe xong, mỉm cười đưa tay lên, che mắt của nàng.

Lòng bàn tay hăn ấm áp, làm Úy Trì Minh Nguyệt có chút thất thần. Trong lòng, lại sinh ra rung động khó hiểu. Trong lúc nhất thời, lại có chút luống cuống.

Mai Tử Thất thấy thế, trêu tức nói: “Lớn mật! Làm càn! Động thủ động cước với tứ tiểu thư, không muốn sống có phải hay không! Đem ra ngoài đánh mạnh vào!”

Úy Trì Minh Nguyệt nghe vậy, lấy tay Địch Tú ra, ngược mắt nhìn Mai Tử Thất, bất mãn hô một tiếng: “Tiên sinh!”

“Ồ.” Mai Tử Thất càng cười lớn hơn, “Không đánh không đánh.”

Úy Trì Minh Nguyệt trừng hăn một cái, quay đầu nhìn Địch Tú. Nhớ tới lời Úy Trì Phụng Giác mới vừa nói, lòng của nàng vẫn cảm thấy không đúng. Nàng tránh ánh mắt hăn, không nói một câu.

Mai Tử Thất cười lắc lắc đầu, tiến lên nâng Địch Tú dậy, mở miệng nói: “Được rồi, không có việc gì.”

Đến lúc này, đám người hầu mới vừa rời sào lo rời đi trước, đã đem bánh nguyên tiêu đã nấu xong ra, bưng lên bàn.

Mai Tử Thất thuận tay cầm lấy một chén nguyên tiêu, đưa cho Úy Trì Minh Nguyệt, cười dễ dàng: “Ngày lễ thượng nguyên, ăn nguyên tiêu mới là quan trọng, đến đây.”

Úy Trì Minh Nguyệt nhận lấy chén. Chén sứ men xanh nhỏ, đựng bốn viên nguyên tiêu tròn vo, màu sắc khác nhau, rất là đáng yêu. Nàng nhìn viên nguyên tiêu màu tím hồng trong chén, hơi bất mãn, lấy muỗng chọc chọc, nói: “Mứt táo

Lời nàng còn chưa dứt, Địch Tú bên cạnh đưa tay, múc viên nguyên tiêu mứt táo để vào trong chén mình.

Úy Trì Minh Nguyệt kinh hãi, nhú mày cả giận nói: “Lớn mật! Làm càn! Dám đoạt thức ăn của ta!”

Địch Tú lại cười cười, múc trong chén mình một viên nguyên tiêu, thả lại vào trong chén của nàng.

Úy Trì Minh Nguyệt nhìn viên đoàn nhi (nguyên tiêu còn gọi là ngày đoàn viên của Trung Quốc nên bánh nguyên tiêu gọi là đoàn nhi) màu vàng nõn nà lăn vào chén mình, không khỏi kinh ngạc. Nàng biết màu này, là nhân tôm bóc vỏ nàng thích. Nàng hồi phục lại ngược mắt, liếc nhìn Địch Tú.

Chỉ thấy hắn cười dịu dàng, thần sắc tự nhiên. Động tác vừa rồi, giống như là chuyện bình thường.

Ngực nàng nóng lên, nói không ra cảm nhận.

Đúng lúc này, Mai Tử Thất bưng chén đến trước mặt Địch Tú, nói: “A Tú a, tiên sinh không thích nhân quả hồ đào, đổi một viên nhân thịt với người được không?”

Địch Tú mỉm cười gật đầu, “Được.”

“Ai nha, thật ngoan!” Mai Tử Thất cười, một bên động thủ mức nguyên tiêu, một bên khiêu khích liếc nhìn Úy Trì Minh Nguyệt.

Trong nháy mắt, đáy lòng Úy Trì Minh Nguyệt cảm thấy không vui, nhưng nàng biết, nếu lộ ra mặt, chắc chắn lại sẽ bị Mai Tử Thất giễu cợt. Nàng dứt khoát không để ý tới hắn, cúi đầu ăn nguyên tiêu.

Cảm giác muốn não loạn, tử thân, hậm hực, cuối cùng cũng biến mất vô tung trong tiếng cười của mọi người.

Ngày thứ hai, trên dưới Nam uyển bắt đầu bắt tay vào chỉnh trang chuẩn bị trở về Nam Lăng vương phủ, bận rộn vô cùng.

Khoảng giữa trưa, Úy Trì Văn Thành dắt Úy Trì Phụng Giác đến, nói là nhận lỗi với Úy Trì Minh Nguyệt.

Úy Trì Minh Nguyệt nhìn huynh tỷ trước mặt, chuyện đêm qua lập tức hiện ra trước mắt, làm nàng nhú mi lại.

Úy Trì Văn Thành cười nói: “Tứ muội, đêm qua tam tỷ muội uống rượu, lời nàng nói, muội trăm ngàn đừng để trong lòng.”

Úy Trì Phụng Giác luôm miệng nói mình có lỗi. Về mặt nàng áy náy, ảo não, chực khóc.

Úy Trì Minh Nguyệt thấy bọn họ như thế, cũng không so đo tính toán, chỉ nói: “Tỷ muội với nhau, không cần như thế. Huống chi chuyện kia không có thật, ta không thẹn với lương tâm, sẽ không để trong lòng.”

“Như thế rất tốt.” Úy Trì Văn Thành cười yên tâm. Hắn cùng với Úy Trì Phụng Giác liếc mắt nhìn nhau, thoáng suy nghĩ, thật cẩn thận mở miệng, nói, “Tứ muội a, nhưng mà có một số việc, đại ca cũng muốn nhắc nhở muội.....”

Úy Trì Minh Nguyệt nhìn hần, chờ hần nói câu dưới.

“Ba người thành hồ, chúng khẩu thước kim. Tứ muội giữ người này lại bên cạnh, chỉ sợ miệng lưỡi người đời đáng sợ a.” Úy Trì Văn Thành nhíu chặt mày, nói như thế.

Úy Trì Phụng Giác gật đầu phụ họa.

“Hừ, dựa vào lời bọn họ nói à.” Úy Trì Minh Nguyệt vẻ mặt khinh thường.

Úy Trì Văn Thành trầm mặc một lát, lại nói: “Tứ muội, Địch tổng quản người này, không thể tin.”

Úy Trì Phụng Giác nghe vậy, cũng nhíu mày trầm giọng, nói: “Đúng vậy. Tứ muội kinh nghiệm sống chưa nhiều, lại quang minh thẳng thắn, sao biết lòng dạ tiểu nhân của hần. Quả thực hần trước trêu chọc nhị tỷ, sau đó lại đối tốt với muội. Nếu thật sự là ngu đần, cũng không nói. Cho dù là chần chừ, đứng núi này trông núi nọ, cũng không sao. Chỉ sợ..... mọi việc không đơn giản như vậy.”

Úy Trì Minh Nguyệt nghe xong, lại nhăn mi.

Úy Trì Văn Thành nghe vậy, nhỏ giọng nói: “Tứ muội còn không hiểu sao? Ngày đó ‘Trấn hồ’ bị trộm, có phải hần gây ra hay không tạm thời không bàn. Mất đi chí bảo trong trang, trang chủ nhất định sẽ trách phạt. Đến lúc đó, hôn sự của hần cùng với nhị tiểu thư bị hủy không nói, mọi thứ hần khổ tâm tiến hành cũng sẽ hóa thành hư ảo. Hần đối tốt với muội, sợ là muốn mượn lực muội, bảo toàn cho bản thân a.”

“Đại ca nói đúng đó.....” Úy Trì Phụng Giác nói, “Tứ muội, muội nghĩ xem, mất đi ‘Trấn hồ’, trong Úy Trì sơn trang, hần liền không thể sống yên ổn. Mà muội, là cháu ngoại của Nam Lăng vương. So sánh cùng nhị tỷ,

muội.....” Úy Trì Phụng Giác thoáng do dự, mới nói ra, “..... muội có giá trị lợi dụng hơn.”

Úy Trì Minh Nguyệt nhìn bọn họ, giọng lạnh lùng: “Không có khả năng.”

Úy Trì Phụng Giác lộ vẻ buồn bã, thấp giọng thở dài: “Hắn vì cướp nhị tỷ, có thể giết cả nhà Trần gia. Nay chỉ là giả ngu, sao lại không có khả năng.”

Úy Trì Văn Thành nghe xong, cũng thở dài một tiếng, nói với Úy Trì Minh Nguyệt: “Tứ muội, có chút chuyện, làm con vốn không nên nói. Nhưng mà, năm đó, cha người..... người cũng vì chiếm Nam Lăng, lừa nương muội a.....”

Úy Trì Minh Nguyệt nghe được lời này, sắc mặt chợt biến. Năm đó việc của cha mẹ, nàng thân là con gái, không thể nói gì, nhưng lòng nàng vẫn mang khúc mắc, nhiều năm không mất.

Nguyên bản một đoạn nhân duyên mỹ mãn, cũng là phụ thân một tay sắp đặt, có ý định lừa gạt. Thứ hắn muốn, không phải là ân ái cả đời, mà là mười quận Nam Lăng. Nhưng hắn đã đoán sai về “Tình Quân quận chúa”, với tính tình quả quyết cương liệt, một khi biết rõ mọi chuyện, người tuyệt đối sẽ không thỏa hiệp. Cho dù nàng mang cốt nhục của hắn, cũng không lay chuyển chút nào. Nếu đổi lại là những nữ tử khác, có lẽ kết cục sẽ hoàn toàn bất đồng.

Mà hiện tại, Địch Tú này lại dùng thủ đoạn này đến lừa gạt nàng?

Nàng với hắn đồng thời xuất hiện rất ít, vài lần ở chung đều là ra về không vui. Hắn vì sao lại thích nàng? Chỉ là nhớ rõ sở thích của nàng, hạ thủ lưu tình với nàng có thể nói lên điều gì? Nghĩ ngược lại, sao không nói là hắn hao hết tâm tư muốn tranh thủ hảo cảm của nàng?

Nàng nghĩ nghĩ, trong lòng táo loạn (nóng nảy, rối loạn). Nàng tức giận, nhưng ngoại trừ tức giận, tựa hồ còn có cảm giác gì khác vương vữu trong lòng, làm nàng không thể bình tĩnh.

Úy Trì Văn Thành cùng Úy Trì Phụng Giác thấy nàng như thế, lại trao đổi ánh mắt.

Úy Trì Văn Thành mở miệng, nói: “Tứ muội, chỉ cần muội mở miệng, đại ca này sẽ bắt hẳn về thăm vấn rõ ràng, tuyệt không để muội chịu ủy khuất.”

“Không cần.” Úy Trì Minh Nguyệt thần sắc âm trầm, ẩn ẩn tức giận, “Chuyện của bản thân ta, ta có thể tự giải quyết. Đại ca, tam tỷ nếu không có chuyện gì khác, xin mời trở về.”

Úy Trì Văn Thành cùng Úy Trì Phụng Giác nghe vậy, lại hàn huyên vài câu, rồi đứng dậy cáo từ.

Đợi bọn hắn vừa đi, Úy Trì Minh Nguyệt chung quy nhẫn không dưới trong lòng hoài nghi phần nộ, bình tĩnh đi thẳng đến phòng Địch Tú.....

THỦY TÚ SƠN MINH

Na Chích Hồ Ly
www.dtv-ebook.com

Chương 9

Chuyên ngữ: Lệ Lâm.

Khi Úy Trì Minh Nguyệt vọt vào phòng Địch Tú, Địch Tú đang ngồi trước bàn, nghiêm nghiêm túc túc bóc hạt dẻ ăn. Mai Tử Thất ngồi một bên, nhàn nhã uống trà đọc sách.

Hôm nay, chúng tỳ nữ đều bận rộn chuyện sắp xếp trở về Nam Lăng vương phủ, họ không ở đây, gian phòng này liền có chút vắng lạnh.

Địch Tú thấy Úy Trì Minh Nguyệt đi vào, cười toe toét, mở miệng hô một tiếng: “Tiểu Tứ.”

Úy Trì Minh Nguyệt lòng tràn đầy ngờ vực vô căn cứ cùng phần nộ lại bị một tiếng kêu này làm sụp đổ. Nàng đỏ mặt, xấu hổ, nói: “Lớn mật! Làm càn! Không được gọi ta là tiểu Tứ!”

Địch Tú hơi hơi sợ hãi, quay đầu nhìn Mai Tử Thất.

Mai Tử Thất lấy cuốn sách che miệng, cười vô cùng vui vẻ.

Úy Trì Minh Nguyệt tiến lên vài bước, phần nộ nói: “Tiên sinh!”

Mai Tử Thất lập tức thu ý cười, vẻ mặt vô tội tiếp tục đọc sách.

Úy Trì Minh Nguyệt tức giận không thôi, nàng bình tĩnh một chút, nhìn Địch Tú, trầm giọng nói: “Ta có lời hỏi ngươi.”

Địch Tú gật gật đầu.

Úy Trì Minh Nguyệt vừa muốn mở miệng hỏi, lại phát hiện trong lòng mình tràn đầy nghi hoặc, cũng không biết hỏi từ đâu. Hẳn có phải vì cưới nhị tỷ nàng, diệt cả nhà Trần gia hay không? Có phải một tay thực hiện vụ trộm “Trấn hồ” hay không? Có phải giả ngu lừa nàng hay không?.....

Nhưng mà, nàng chợt nhận ra, cho dù lấy được đáp án của mấy vấn đề này, cũng không dùng được.

Nếu hẳn đáp “không phải”, hẳn là thật lòng thích nàng, vậy hẳn lại vì cái gì mà phải đáp ứng cùng nhị tỷ thành hôn? Mà nếu hẳn đáp “đúng”, nàng nên làm thế nào cho phải? Phế tay chân hẳn? Giết hẳn?..... Nàng không biết phải làm sao, không dám nghĩ thêm nữa.

Nàng trầm mặc một lát, run giọng trách mắng: “Dám gạt ta người nhất định phải chết! Hừ!”

Nàng dứt lời, xoay người chạy ra ngoài cửa.

Địch Tú đứng dậy, muốn đuổi theo, nhưng vết thương trên đùi lại cản trở hành động của hẳn. Mai Tử Thất đi đến, nâng hẳn lên, dìu hẳn ngồi xuống.

Thấy Địch Tú vẻ mặt oan ức mờ mịt, Mai Tử Thất cười dỡ dảnh: “Ngoan, không có việc gì. Tiên sinh hỏi người một việc, người thành thật đáp nha.”

Địch Tú gật đầu.

“Người thật lòng thích tiểu Tú?” Mai Tử Thất cười hỏi.

“Đúng.” Địch Tú gật đầu, đáp không chút do dự.

“Có bao nhiêu thích?” Mai Tử Thất lại hỏi.

Địch Tú hơi hơi nhú mi, buồn rầu suy tư.

Mai Tử Thất bật cười, “Không cần phải nói, vấn đề này rất phức tạp, ta biết người trả lời không được.” Mai Tử Thất nghĩ nghĩ, đưa tay nhéo nhéo hai má hăn, nói, “‘Địch tổng quản’ mọi người nghe tiếng đã sợ vỡ mật, chỉ sợ không kịp tránh, khi người tát tiểu Tứ một cái kia, ta đã nhất định giúp người làm chủ, ha ha.”

Hăn dứt lời, vừa cười sờ sờ đầu Địch Tú, xoay người đi ra cửa.

Địch Tú có chút mờ mịt nhìn theo hăn rời đi, tiếp đó đưa tay xoa mặt, mang theo một chút ai oán, thấp giọng nói: “Đau quá.....”

.....

Mai Tử Thất ra ngoài, chỉ thấy Úy Trì Minh Nguyệt đứng bên bờ ao trong hoa viên, đang ném ném thức ăn cho cá. Cá chép trong ao đương nhiên là không biết nàng đang trút giận, vui vẻ mà tụ lại một chỗ tranh thức ăn.

Mai Tử Thất cười lắc lắc đầu, cũng không vội vã đi qua. Hăn nhìn nhìn khắp nơi, chỉ thấy vài tỳ nữ cùng Úy Trì Minh Nguyệt trong phòng đi ra, trong tay bưng ly trà đã dùng qua. Hăn hiểu rõ vài phần, đi qua, thoáng hỏi. Nghe xong lời tỳ nữ nói, hăn cười than vài tiếng, bước đi qua chỗ Úy Trì Minh Nguyệt.

Úy Trì Minh Nguyệt lòng tràn đầy phẫn nộ, vẫn chưa phát hiện.

Mai Tử Thất lại thở dài một tiếng, đau xót nói: “Tiểu Tứ a, người làm cho tiên sinh quá thất vọng rồi.....”

Úy Trì Minh Nguyệt bị hăn làm hoảng sợ, bất mãn nói: “Tiên sinh, người lại đang nói thứ khó hiểu gì đó hả.”

Mai Tử Thất thở dài: “Tiểu Tứ a, người có phải cảm thấy ta vô năng, không hài lòng với ta hay không? Không hài lòng người cứ nói thẳng, ta trở

về nói với Vương gia, để người đổi tiên sinh khác cho người.....”

“Tiên sinh, người đây là ý gì?” Úy Trì Minh Nguyệt không khỏi kinh ngạc.

Mai Tử Thất nhíu mi cười, “Nếu người không cảm thấy ta vô năng, vì sao tin tưởng lời huynh tử người nói, lại không tin tưởng lời ta nói?”

Úy Trì Minh Nguyệt lúc này mới hiểu được hẳn nói chuyện gì, nàng nhíu mày nói: “Ta không phải không tin tiên sinh, chỉ là..... chỉ là hẳn.....” Úy Trì Minh Nguyệt không biết nên nói như thế nào mới tốt, mất tự nhiên trầm mặc.

“Chỉ là hẳn ti bỉ vô sỉ, vô tình vô nghĩa, tiểu lí tàng đao.....” Mai Tử Thất thay nàng nói.

“.....” Úy Trì Minh Nguyệt nhất thời không nói được gì.

Mai Tử Thất lại lắc lắc đầu, nói: “Người vẫn có lòng hoài nghi hẳn, nhưng mà tiểu Tứ à, người có từng nghĩ tới, hẳn vì cái gì muốn gạt người?”

Úy Trì Minh Nguyệt lập tức đem lời Úy Trì Văn Thành cùng Úy Trì Phụng Giác mới vừa rồi nói nói cho Mai Tử Thất nghe.

Mai Tử Thất mỉm cười, hỏi lại: “Người đã có giá trị lợi dụng, hẳn vì cái gì lúc đầu không lấy lòng người?”

Úy Trì Minh Nguyệt hơi hơi sững sốt, đáp không được.

Mai Tử Thất ngược mắt, nhìn hàn mai trong vườn, cười nói: “Không chỉ có như thế a..... Hẳn không chỉ không có lấy lòng người, còn ba lần bốn lượt đắc tội người. Giả ngu lừa người thì sao chứ? Không phải người từng nói, nếu không phải do ta, người căn bản sẽ không cứu hẳn. Mưu kế

trăm ngàn chỗ hở như vậy, có mấy cái mạng cũng không đủ chơi. ‘Địch tổng quản’ người biết là người ngu dốt như thế sao?’”

Úy Trì Minh Nguyệt nghe vậy, nhất thời giật mình.

“Hơn nữa, cho dù hẳn thật sự giả ngu lừa người, thì sao chứ?” Mai Tử Thất lấy quạt giấy ra, cười tùm tùm phe phẩy, thay mình quạt.

Úy Trì Minh Nguyệt bất mãn, cả giận nói: “Cái gì kêu ‘thì sao chứ’?!”

Mai Tử Thất chậm rãi đáp: “Hẳn lừa người, người có thể không tin. Hẳn đối tốt với người, người có thể không tiếp nhận. Người là cháu ngoại của Nam Lăng vương, từ nhỏ đến lớn, người hòa theo người còn thấy chưa đủ sao? Vương tôn công tử, danh môn tài tử, đối với người ân cần lấy lòng giả không biết bao nhiêu mà kể, thiệt tình giả ý người chưa từng để ý. Vì cái gì chỉ có hẳn, nhất thiết phải một tấm chân tình?”

“Ta.....” Úy Trì Minh Nguyệt không biết nói gì mà chống đỡ, trong lúc nhất thời, nàng lại có cảm giác khẩn trương e lệ khó hiểu, thậm chí tránh đi đề tài này.

Mai Tử Thất cũng không cho nàng có cơ hội tránh né, cười nói: “Tiểu Tứ, người động tâm.”

“Nói bậy!” Úy Trì Minh Nguyệt lúc này phản bác. Làm như sợ Mai Tử Thất không tin, nàng nhú mày ngay thẳng nói: “Hẳn ti bỉ vô sỉ, vô tình vô nghĩa, tiểu lí tàng đao! Ta như thế nào có khả năng lại đối với hẳn..... Dù sao người nói bậy!”

Mai Tử Thất càng cười to hơn, “Tiểu Tứ, người không cần giảng đạo lý với ta. Có một số việc đạo lý không có khả năng giảng.”

“Ta không có!” Úy Trì Minh Nguyệt mặt đỏ lên, phẫn nộ không thôi.

Mai Tử Thất giảo hoạt cười cười, “VẬY NGƯỜI CÓ DÁM LÀM NGHIỆM CHỨNG HAY KHÔNG?”

“CÓ CÁI GÌ KHÔNG DÁM! DÙ SAO TA CŨNG KHÔNG CÓ!” ÚY TRÌ MINH NGUYỆT CÀNG LỚN TIẾNG, ĐÁP ỨNG NÓI.

“ĐƯỢC!” Mai Tử Thất khép cây quạt lại, nói, “TA CÓ MỘT BIỆN PHÁP, CÓ THỂ NGHIỆM CHỨNG HẮN KHÔNG PHẢI GIẢ NGU, LẠI CÓ THỂ NGHIỆM CHỨNG NGƯỜI ĐỐI HẮN KHÔNG CÓ ĐỘNG TÂM.”

“BIỆN PHÁP GÌ?” ÚY TRÌ MINH NGUYỆT HỎI.

Mai Tử Thất cười vô cùng gian trá, hãnh bảo Úy Trì Minh Nguyệt tới gần, tiếp đó thì thầm một lát.

Úy Trì Minh Nguyệt thần sắc kinh ngạc vô cùng, nàng nhíu mày suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng hào khí can vân rống lên một tiếng: “THỬ THÌ THỬ!”

Mai Tử Thất cố nén ý cười, gật đầu: “NHƯ THẾ RẤT TỐT, NHƯ THẾ RẤT TỐT.....”

.....

Sau đó, Úy Trì Minh Nguyệt phân phó người hầu, lùi lại một ngày khởi hành. Mọi người mặc dù không biết nội tình, nhưng cũng mừng rỡ thoải mái, cũng không hỏi nhiều.

ĐỢI ĐẾN ĐÊM, MỌI NGƯỜI NGHỈ NGƠI, ÚY TRÌ MINH NGUYỆT CÙNG MAI TỬ THẤT LẠI LẶNG LẼ RA KHỎI PHÒNG.

Ban đêm, mây đen che lấp ánh trăng, gió rét căm căm. Úy Trì Minh Nguyệt không khỏi rùng mình một cái, trong lòng muốn lùi bước. Nàng dừng bước chân, lòng tràn đầy do dự. Mai Tử Thất thấy thế, vẻ mặt hiểu rõ, ý bảo nàng từ bỏ. Úy Trì Minh Nguyệt lại lắc đầu, dứt khoát kiên quyết

bước tiếp, đi tới cửa phòng Địch Tú. Mai Tử Thất vỗ vỗ bả vai của nàng, cười gật gật đầu, bản thân thì trốn dưới cửa sổ.

Vì tiện chăm sóc, cửa phòng Địch Tú cũng không khóa lại. Úy Trì Minh Nguyệt lập tức đẩy cửa, đi vào. Trong phòng không có đốt đèn, tối đen một mảnh, nàng thật cẩn thận bước đi, dựa vào trí nhớ sờ soạng đến trước giường. Nàng đang muốn mở miệng, sau lưng bỗng nhiên xẹt qua một đạo gió lạnh, nàng kinh ngạc quay đầu, trong nháy mắt, lại bị khóa ở cổ họng.

Người công kích, đương nhiên là Địch Tú. Hắn vừa tăng lực đạo, đã nhận ra người tới, cuống quýt buông lỏng tay ra.

Úy Trì Minh Nguyệt thở ra, ho khan khe khẽ.

Lúc này, trăng phá mây ló ra, ánh sáng xuyên qua cửa sổ mà vào, chiếu rõ mọi vật trước mắt. Úy Trì Minh Nguyệt ngẩng đầu, lòng tràn đầy phần nộ, vừa định trách cứ, đã thấy Địch Tú lúng túng đứng trước mặt nàng, vẻ mặt áy náy ảo não. Nàng lập tức cảm thấy không giận nổi, liền bắt mạch thấp giọng oán giận: “Xuống tay thật nặng.....”

Địch Tú nghe xong, trong giọng nói tràn đầy vẻ tự trách, hỏi: “Đau sao?”

“Đau!” Úy Trì Minh Nguyệt đáp.

Địch Tú vươn tay, xoa cổ của nàng, nhẹ nhàng xoa, “Thực xin lỗi.”

Ngón tay hắn ấm áp, làm nàng toàn thân run lên. Trong lòng rung động, giống như lúc trước. Nàng cuống quýt hất tay hắn, khẩn trương nói: “Không đau! Không được chạm vào!”

Địch Tú gật gật đầu. Hắn nghĩ nghĩ, có chút e sợ nói: “Lần sau nhớ gõ cửa.”

Úy Trì Minh Nguyệt cả kinh, bất mãn nói: “Ý của người là ta sai sao?”

Địch Tú lắc đầu, giải thích: “Không phải. Bọn họ không gõ cửa tiến vào, giết ta.....” Hãn cố gắng nói xong, nhưng có một số từ không biết diễn ý như thế nào.

Úy Trì Minh Nguyệt nghe hiểu được. Nàng còn nhớ rõ lúc cứu hãn, cũng là đêm khuya như vậy, vài vị Đường chủ dẫn cao thủ đến bắt hãn thẩm tra trong đêm. Cuộc sống của hãn, chẳng lẽ toàn là hồ lang như vậy hay sao?

Trong lòng nàng có chút một tia phiền muộn, bất mãn vừa rồi không còn sót lại chút gì. Nàng nhìn người trước mắt, chỉ thấy hãn càng áy náy hơn, nhìn ánh mắt của nàng lo lắng không thôi.

“Được rồi. Lần sau ta sẽ gõ cửa.” Úy Trì Minh Nguyệt nhẹ giọng nói.

Địch Tú nghe vậy, mặt nở nụ cười.

Úy Trì Minh Nguyệt lại nhìn nhìn hãn, ánh mắt dừng ở chân trái bị thương của hãn. Nàng tiến lên, nhẹ nhàng dìu hãn, nói: “Vết thương còn chưa lành đã làm càn.....” Nàng tự nói, dìu hãn đến bên giường ngồi xuống.

Địch Tú cười, lắc đầu nói: “Không có việc gì.”

Úy Trì Minh Nguyệt không tự giác cũng nở nụ cười, nhưng mà, nàng bỗng nhiên nhớ tới ý đồ của mình, nụ cười liền có chút cứng ngắt. Nàng hít sâu một hơi, đã ngồi xuống bên giường, nói: “Ta có lời muốn nói với người.....”

Địch Tú gật gật đầu, chờ nàng mở miệng.

Úy Trì Minh Nguyệt nhìn hần, lấy hết dũng khí, nói: “Kỳ thật..... ta..... ta thích chàng!”

Địch Tú cả kinh, khó có thể tin nhìn nàng.

Úy Trì Minh Nguyệt chỉ cảm thấy hai má phát sốt, tim đập cuồn cuộn, không kiềm chế được. Nàng cố gắng bình tâm, nói xong lời kịch: “Kỳ thật lần đầu tiên ta nhìn thấy chàng, ta liền thích chàng. Ta biết đối với chàng mà nói, ta chỉ là tứ tiểu thư điêu ngoa tùy hứng, kiêu ngạo vô lễ mà thôi, chàng căn bản không để ta vào mắt. Ta cho tới nay vẫn đối nghịch với chàng, đối với chàng không tốt, kỳ thật đều chỉ là vì hấp dẫn sự chú ý của chàng. Sau lại, ta nghe được chàng cùng nhị tỷ đính hôn, ta thật sự rất tức giận. Cho nên mới đại náo một hồi, muốn phá hỏng hôn ước. Ta biết ta sai rồi. Ta vẫn nghĩ, sẽ giải thích với chàng. Nhưng mà, chàng lại biến thành cái dạng này. Ta thật sự rất lo lắng, chàng nhanh bình thường lại, được không?”

Úy Trì Minh Nguyệt một hơi nói xong, chỉ nghe tim mình đập như trống, hơi thở cũng loạn cả lên. Nàng chờ Địch Tú phản ứng, lại thủy chung không thấy hần trả lời. Hần chỉ ngơ ngác nhìn nàng, trầm mặc.

Úy Trì Minh Nguyệt vô cùng xấu hổ, nàng còn nhớ rõ khi Mai Tử Thất dạy nàng làm như vậy đã nói thế này:

“Dĩ bỉ chi đạo, hoàn thi bỉ thân (lấy đạo của người để đánh trả người, tựa như “lấy gậy ông đập lưng ông” của VN í). Hần lừa người, người liền cũng lừa hần. Nếu hần lừa người lợi dụng người, biết người vẫn thích hần, hần cũng sẽ không cần giả ngu nữa, tự nhiên sẽ lộ ra sơ hở. Mà người có thể quyết tâm lừa hần, đủ để chứng minh người ý chí sắt đá..... Không, kiên trinh cương nghị..... Tóm lại, khẳng định người sẽ không động tâm với hần. Phương pháp này rất hay, nhất định sẽ hữu dụng. Người yên tâm, ta sẽ mai phục ngoài cửa, một khi tình thế có biến, ta lập tức tiến vào tiếp ứng người!”

Nay nghĩ đến, biện pháp này rõ ràng không đáng tin a.....

Úy Trì Minh Nguyệt hồi hận không thôi, nàng càng cảm thấy thẹn không chịu nổi, vừa định mở miệng qua loa vài câu rồi rời khỏi nơi này. Vừa ngược mắt, đã thấy Địch Tú lẳng lặng nhìn nàng, cười rơi lệ.

“Người.....” Úy Trì Minh Nguyệt nhất thời bối rối. Phát triển bất ngờ như vậy, nàng không biết xử sự như thế nào, lại càng không biết nên nói tiếp như thế nào. Ngực, lại khe khẽ rung động, làm nàng chân tay luống cuống.

Lúc này, mặt trăng lại bị tầng mây che lấp, ánh sáng bị thu hết, trong phòng lại lâm vào một mảnh tối đen.

Bóng đêm, làm cho Úy Trì Minh Nguyệt thoáng yên ổn, nàng vừa muốn mở miệng nói cái gì đó, hắt lại nghiêng người, hôn lên môi của nàng.....

THỦY TÚ SƠN MINH

Na Chích Hồ Ly
www.dtv-ebook.com

Chương 10

Chuyên ngữ: Lệ Lâm.

Trong đầu Úy Trì Minh Nguyệt thoáng chốc trống rỗng.

Cánh tay hắn ôm bên hông nàng, lực đạo kia, giống như muốn đem nàng nhập vào thân thể hắn. Nàng muốn giãy dụa, lại không có sức. Đôi môi nóng rực, mang theo bá đạo xa lạ, cướp đi hô hấp của nàng. Nàng níu chặt hắn, chỉ cảm thấy nếu như buông lỏng tay, sẽ đắm chìm vào mà hít thở không thông. Nhiệt độ cơ thể nóng bỏng của hắn, xuyên qua quần áo đơn bạc truyền đến, lại làm cho nàng cảm thấy như đang trong biển lửa. Tâm thần hồn phách, mãnh liệt muốn bùng cháy.

Bỗng nhiên trong lúc đó, ánh trăng lại hiện, nhuốm thành một mảnh trong trẻo lạnh lùng tinh khiết.

Trước mắt sáng ngời, Úy Trì Minh Nguyệt đột nhiên hồi tỉnh. Bối rối ngượng ngùng, không thể kìm xuống. Nàng đẩy hắn ra, kinh sợ thối lui ra.

Nàng hô hấp hỗn độn, không ngừng thở dốc. Lúc này mới nghe thấy, trống ngực mình đập như điên, không thể ổn định. Giọng nàng run rẩy, trách mắng: “Người..... Người làm càn!”

Địch Tú nhìn nàng, cũng không khiếp sợ. Hắn cười dịu dàng, trong mắt vẫn còn ngập nước, dưới ánh trăng, hơi hơi phát sáng. Hắn gật gật đầu, lên tiếng: “Ừ.”

Úy Trì Minh Nguyệt nhìn hần cười, chợt cảm thấy hối hận ảo não. Vốn là mưu kế dùng để thử hần, hần lại có thể thản nhiên như thế. Còn nàng thì ngược lại, hoảng hốt lo sợ, sơ hở chông chất. Nàng càng xấu hổ và giận dữ, đứng dậy bước đi.

Nhưng Địch Tú lại kéo nàng giữ lại, gọi nàng: “Tiểu Tứ.....”

Úy Trì Minh Nguyệt dùng sức hất tay hần ra, lui xa vài bước, nhíu mày nhìn hần.

Hần thoáng ngỡ ngàng, trong ánh mắt lộ vẻ không muốn.

Trong lòng Úy Trì Minh Nguyệt lại rung động lần nữa, ần ần đau. Nàng không dám nhìn hần, hung ác la: “Lời vừa rồi ta nói không tính, người không được cho là thật! Ta không thèm thích người!”

Dứt lời, nàng chạy ra khỏi cửa, giống như bại trận bỏ trốn.

Vừa ra ngoài cửa, nàng đã thấy Mai Tử Thất núp dưới cửa sổ, cười đến không đứng dậy nổi.

Úy Trì Minh Nguyệt thấy thế, giận không thể át, nàng cũng không nói gì, cúi đầu hướng về phòng mình.

Mai Tử Thất dựa vào cửa, vừa đứng vững, đã nghe Úy Trì Minh Nguyệt nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Tiên sinh! Người gạt ta!”

Mai Tử Thất cố gắng nhin cười, xoa tay nói: “Ta nào có ta nào có.....” Hần dứt lời, hỏi ngược lại, “Tiểu Tứ, hiện tại người tin tưởng hần là thật tâm thích người chứ?”

“Cái gì tin chứ! Sao phải tin tưởng! Ta..... hần.....” Úy Trì Minh Nguyệt phẫn nộ không thôi, lại không thể nói chuyện vừa xảy ra.

Mai Tử Thất cắt ngang lời của nàng, nói: “Được rồi được rồi, chúng ta không nói những điều này nữa, nói chuyện chính sự trước đi.”

“Còn có chính sự gì chứ!” Úy Trì Minh Nguyệt tràn ngập tức giận trả lời.

Mai Tử Thất cười nói: “Đem hãn chữa khỏi.”

Nghe được câu này, Úy Trì Minh Nguyệt có chút kinh ngạc, “Có thể trị khỏi sao?”

“Đó là đương nhiên.” Mai Tử Thất nói, “Mấy ngày liền ta đều cẩn thận quan sát, tình trạng của hãn, không phải là trúng độc hoặc là bị thương gây ra. Ta nghĩ, có lẽ là gặp tai họa nguyên rủa.....”

Không đợi hãn nói xong, Úy Trì Minh Nguyệt nhíu mày, nói: “Tiên sinh cũng tin những việc quái lực loạn thần này sao?”

“Trời đất rộng lớn, chuyện lạ không thiếu, vì sao lại không tin?” Mai Tử Thất cười nói, “Tiểu Tứ a, người đừng quên, Úy Trì gia các người từng nuôi dưỡng một con ‘Thiên hồ’.”

Úy Trì Minh Nguyệt nghĩ nghĩ, nói: “Nuôi dưỡng ‘Thiên hồ’ cũng chỉ là nghe đồn, căn bản không có người tận mắt thấy qua.”

“Trong truyền thuyết nói là ‘Thiên hồ’ đã bị phong ở bên trong ‘Trấn hồ’, thờ cúng trong tông miếu của Úy Trì gia.....” Mai Tử Thất chậm rãi nói, “Đêm đó ‘Trấn hồ’ bị trộm, Địch Tú phụng mệnh truy xét, rồi sau đó liền biến thành cái dạng này. Tung tích của ‘Trấn hồ’ cũng không rõ. Nói không chừng, biến hóa của hãn cùng ‘Thiên hồ’ kia có liên quan với nhau.”

Úy Trì Minh Nguyệt vẻ mặt nghi hoặc, nhíu mày suy tư.

“Rất nhiều chuyện, chỉ có hãn khôi phục mới có thể giải thích.” Mai Tử Thất nói, “Sợ gì mà không cùng ta thử trở về Mai cốc một lần.”

“Mai cốc?” Úy Trì Minh Nguyệt kinh ngạc.

Mai Tử Thất gật đầu, “Sư tôn tinh thông bát quái dịch số, bùa âm dương, nhất định có biện pháp giải quyết việc này. Mai cốc cách Nam Lăng vương phủ không xa, cũng tiện đường đi làm khách, thế nào?”

Úy Trì Minh Nguyệt nghĩ nghĩ, gật đầu nói: “Được.”

“Ồ, đúng rồi, còn một việc có vẻ phiền phức.....” Mai Tử Thất cố ý bày ra vẻ mặt phiền não.

“Phiền phức gì?” Úy Trì Minh Nguyệt nhẵn nại hỏi.

“Dịch Tú dù sao cũng là người của Úy Trì sơn trang, người giữ hãn ở Nam uyển chữa thương, đã bị huynh tử người chê trách gièm pha. Nếu người dẫn hãn rời đi, chặc chặc, thì có nhảy vào sông Hoàng Hà cũng rửa không sạch a.....” Mai Tử Thất đau xót than thở một tiếng.

Úy Trì Minh Nguyệt đột nhiên cảm thấy tức giận, phẫn nộ nói: “Ta chẳng lẽ phải sợ bọn họ không cho sao! Ta không thẹn với lương tâm, quang minh chính đại! Ta muốn dẫn hãn đi, xem ai dám nói gì ta! Hừ!”

“Ô, như thế rất tốt, như thế rất tốt.....” Mai Tử Thất cười giảo hoạt, luôn miệng nói.

Úy Trì Minh Nguyệt nghe được mấy câu nói đó của hãn, mơ hồ cảm thấy mình lại bị lừa. Nàng phẫn nộ, vươn tay đẩy Mai Tử Thất ra ngoài cửa.

“Ai nha, tiểu Tứ, người làm gì thế? Tiên sinh còn chưa nói hết.....” Mai Tử Thất cười oán giận.

“Ta muốn nghỉ ngơi, người có thể đi rồi!” Úy Trì Minh Nguyệt đẩy hẳn ra cửa, đóng cửa phòng lại, dùng lưng chống đỡ, căm giận nói.

Mai Tử Thất lắc đầu cười than, cách cửa phòng nói với Úy Trì Minh Nguyệt: “Được được được, ta đi là được rồi. Nhưng mà Tiểu Tứ a, ngày mai người.....” Hãn vừa muốn nói cái gì, chợt ngừng lại, “Ha ha, không có việc gì. Kỳ thật cũng không có việc gì. Được rồi, ta đi đây, người nghỉ ngơi sớm một chút.”

Đợi hẳn đi xa, Úy Trì Minh Nguyệt dựa vào cửa, cúi đầu thở dài. Khi bình tĩnh lại, trên môi vẫn còn cảm giác mơ hồ. Hơi hơi tê dại, làm cho nàng nhớ lại mọi việc phát sinh vừa rồi, không khỏi đỏ bừng mặt, tim đập rối loạn. Nàng run run, vươn tay xoa môi, chậm rãi lau lau. Bỗng nhiên, đầu lưỡi của nàng nếm được một chút vị mặn. Trong lòng nàng chấn động, trong đầu bỗng nhiên hiện lên dáng vẻ cười rơi lệ của hãn.

Nàng thật sự có thể tin tưởng sao? Hãn..... không có lừa nàng.....

.....

Một đêm không ngủ, sáng sớm ngày thứ hai, Úy Trì Minh Nguyệt tự mình dẫn vài tùy nữ, đi đến chỗ ở lúc trước của Dịch Tú để dọn đồ.

Sau khi “Trấn hồ” bị trộm, sơn trang cũng phái người đến chỗ ở của Dịch Tú lục soát qua một lần, lại không thu hoạch được gì. Sau, Úy Trì Tư Nghiễm phái hộ vệ trông coi nơi đây, không cho người khác ra vào. Nhưng thủ vệ thấy nàng đến, đều không dám ngăn cản, mặc cho nàng nghênh ngang xông vào.

Úy Trì Minh Nguyệt đi vào phòng, khi thấy cảnh tượng trong đó, chợt cảm thấy phiền muộn thương cảm.

Rương mở tung, dính đầy bụi. Quần áo đồ vật, ném khắp nơi. Lộn xộn không chịu nổi, bừa bộn đầy đất.

Người tự phụ cao ngạo như hấn vậy, sao có thể chịu được khuất nhục như vậy. Lòng người dễ thay đổi, nhân tình ấm lạnh, quả là đáng sợ.

Nàng thở dài một tiếng, phân phó tỳ nữ phía sau: “Chọn những món quan trọng đem đi.”

Tỳ nữ dạ một tiếng, bắt tay vào sửa sang lại.

Úy Trì Minh Nguyệt thấy mọi người bận rộn, biết cần một khoảng thời gian, liền quyết định đi dạo thường thức chung quanh phòng.

Nàng đương nhiên là chưa bao giờ tới nơi này, vốn tưởng rằng Dịch Tú một thân cắm y hoa sức, chỗ ở hiển nhiên cũng xa hoa tinh mỹ. Nhưng nay xem ra, phòng hấn chỉ có thể gọi là giản dị sạch sẽ. Không có sa trường anh lạc, không có hoa cỏ bài trí, thậm chí ngay cả bốn bức tường cũng trống trơn, tranh chữ cũng không có một bức. Nhớ tới Nam uyển của mình ở, so sánh với nhau, nàng không khỏi cảm thấy có chút buồn cười. Nhớ kỹ những thứ nàng vô cùng yêu thích, nhất định hấn mất rất nhiều công phu. Nàng nghĩ như vậy, thông thả bước đến phòng ngủ hấn.

Cũng như ở phòng ngoài, phòng ngủ của hấn cũng sạch sẽ đơn giản, không hề đặc sắc. Nàng có chút bất đắc dĩ, lại thấy không thú vị, đang muốn rời đi, ánh mắt lại bị một vật trên giường hấp dẫn.

Nàng đi qua vài bước, vẻ mặt kinh ngạc.

Đó là một quả cầu lụa nho nhỏ, giữ đã lâu ngày, trên quả cầu có những dải lụa năm màu rực rỡ, hơi cũ kỹ phai màu.

Nàng vươn tay, cầm lấy quả cầu kia, vẻ mặt có chút hoài niệm.

Còn nhớ rõ, đó là tháng giêng một năm trước. Nàng đang ở Úy Trì sơn trang, chán đến chết. Một ngày, thời tiết ấm áp, nàng liền dẫn nhóm tỳ nữ ra Mai Lâm chơi đá cầu tìm vui.

Mọi người hào hứng bưng bưng, chơi đùa vui vẻ âm ì, giai vong hình luống cuống. Nàng thật vất vả đuổi tới màu cúc, nhắc chân đá mạnh một cái, cầu lụa bay lên cao, qua Mai Lâm, rơi thẳng về phía hành lang gấp khúc. Đúng lúc này, Địch Tú dẫn một đám tôi tớ đi qua. Cầu lụa kia không vị nể ai, đánh thẳng về phía hắn.

Úy Trì Minh Nguyệt cũng không nghĩ nhiều, la lớn: “Cẩn thận!”

Nhưng mà, Địch Tú ngay cả đầu cũng không ngẩng lên, đuổi tay ra liền dễ dàng mà bắt được quả cầu lụa.

Úy Trì Minh Nguyệt cuống quýt chạy đến trước mặt hắn, nghĩ thầm phải xin lỗi, nhưng nói sao cũng không nói nên lời. Nàng nhìn Địch Tú, bất mãn hỏi: “Nơi này là Nam uyển, người tới làm cái gì?”

Địch Tú mỉm cười, cũng không trả lời. Hắn cầm cầu lụa đưa lên, nói: “Tứ tiểu thư cầu kĩ (kĩ thuật đá cầu) hơn người, Địch Tú mở rộng tầm mắt.”

Úy Trì Minh Nguyệt biết lời này rõ ràng là giễu cợt, nàng nhú mày, nhìn quả cầu kia một cái, kiêu ngạo nói: “Người chạm qua thứ đó, ta không cần.”

Địch Tú nghe vậy cũng không tức giận, hắn cúi đầu nhìn quả cầu trong tay, cười nói: “Nếu là tứ tiểu thư tặng cho, Địch mỗ từ chối thì bất kính.”

“Người.....” Úy Trì Minh Nguyệt phẫn uất, vừa muốn mở miệng răn dạy, lại bị Địch Tú cắt ngang.

Địch Tú hạ thấp người, nói: “Địch mỗ còn có việc trong người, xin cáo từ trước.”

Hắn nói xong, rời đi, không hề để ý tới Úy Trì Minh Nguyệt.

Úy Trì Minh Nguyệt đứng tại chỗ, tức giận đến nghiến răng nghiến lợi.

Nay hồi tưởng lại, ngày đó, trong phòng của nàng có thêm ba cái ấm lô, một tấm chăn lông chồn bạc. Lại mang lên mấy chậu hoa thủy tiên kim trần ngân thai, hương thơm ngào ngạt lòng người.

Úy Trì Minh Nguyệt nhìn quả cầu lụa kia, bất giác nở nụ cười. Lúc này, đám tỳ nữ đã dọn dẹp xong, tiến vào mời nàng khởi hành.

Nàng thấy trên tay tỳ nữ đang cầm vài cái hộp nhỏ cùng quần áo và đồ dùng hàng ngày, không khỏi nhú mày, hỏi: “Lấy những thứ này sao?”

Tỳ nữ cười nói: “Ở nơi này cũng không có thứ gì quan trọng hơn, lấy ra vài món quần áo vật dụng. Nếu thiếu cái gì, dọc đường chuẩn bị cũng không muộn a.”

Úy Trì Minh Nguyệt nghe vậy, cười gật gật đầu, “Cũng đúng. Không lo thiếu món gì.....”

Nàng dứt lời, cầm quả cầu ra cửa.

Lúc này, sắc trời hơi mù mịt, gió lạnh căm căm, có vẻ như tuyết sắp rơi, lại không ảnh hưởng gì tới tâm trạng của nàng. Đợi nàng trở lại Nam uyển, mọi người đã sớm chuẩn bị thỏa đáng, chờ đã lâu.

Úy Trì Minh Nguyệt lên xe ngựa, đã thấy Địch Tú ở bên trong.

Nàng kinh ngạc, vội vàng giấu quả cầu lụa ở phía sau, run giọng nói: “..... Người sao lại ở trên xe?”

Nàng mới nói ra miệng, Mai Tử Thất đi tới, cười giải thích: “Tiểu Tú, xe của người lớn nhất ổn nhất, người bị thương cưỡi ngựa không thích hợp lắm. Người sẽ không để ý chứ?”

Nghĩ đến phải cùng Địch Tú đồng xe, Úy Trì Minh Nguyệt có chút xấu hổ, hơi hơi đỏ mặt. Nhưng nàng vẫn lắc lắc đầu, ngược lại phân phó tỳ nữ: “Lấy chăn lông cáo trắng cùng lò sưởi tay của ta đến.”

Tỳ nữ cười lên tiếng, lấy các thứ, cung kính dâng lên. Nàng tiếp nhận chăn lông cùng lò sưởi tay, xoay người đưa cho Địch Tú, nói: “Trên đường lạnh, cầm lấy.”

Địch Tú liếc nhìn nàng một cái, cũng không nhận. Hắn nghiêng đầu nhìn về một bên, trầm mặc không nói.

Úy Trì Minh Nguyệt kinh ngạc, không rõ nội tình, nàng vừa định chất vấn, lại phát hiện hắn hơi nhíu mày, môi nhếch lên, là cố ý không để ý tới nàng.

Úy Trì Minh Nguyệt trong nháy mắt liền hiểu rõ. Hay là, hắn..... hắn đang giận nàng?

THỦY TÚ SƠN MINH

Na Chích Hồ Ly
www.dtv-ebook.com

Chương 11

Chuyên ngữ: Lệ Lâm.

Hay là, hã..... hã đang giận nàg?

Úy Trì Minh Nguyệt ôm chần lông cùng lò sưởi tay, lẳng lạng nhìn hã. Nàg nghĩ ngợi, mở miệng gọi một tiếng tên hã: “Địch Tú.”

Hã vẫn nhìn một bên, không thèm để ý tới.

Úy Trì Minh Nguyệt lúc này mới xác định, hã tuyệt đối là đang giận. Chẳng lẽ, là vì chuyện đêm qua?

Nghĩ đến đêm qua, nàg lập tức đỏ mặt. Nàg vội vàng cúi đầu, sợ hã thấy. Nàg ôm các thứ, tinh tế suy nghĩ. Đêm qua, nàg nghe theo biện pháp loạn thất bát tao của Mai Tử Thất, nói một đồng lời lừa gạt hã. Hã thật sự tin, cho nên sau lại nghe được nàg nói những lời đó không phải sự thật, cho nên tức giận?

Nàg không khỏi cảm thấy áy náy, vừa định mở miệng giải thích, lại nhẹn xuống. Tuy nói trước đây là nàg sai, nhưng mà, sau đó nàg cũng bị hã khinh bạc vậy. Nàg một nữ hài tử còn chưa ghi hận, hã giận đối cái gì chứ. Hơn nữa, hã ba lần bốn lượt đắc tội nàg, nàg cũng không tính toán hiềm khích lúc trước, nay, còn muốn nàg cúi đầu nhận lỗi với hã sao?

Nàg nghĩ đến đây, trong lòng bất mãn, dứt khoát cũng nghiêng đầu, không để ý tới hã.

Bên trong xe ngựa, chỉ còn không khí trầm mặc.

Ngoài xe ngựa mọi người đợi nửa ngày, cũng không nghe thấy phân phó khởi hành, đều nghi hoặc khó hiểu. Mai Tử Thất vẻ mặt hiểu rõ. Hắn cười lắc lắc đầu, xoay người lên ngựa, phân phó mọi người lên đường.

Cửa sau Nam uyển, chạy thẳng ra ngoài trang. Người hầu sáng sớm liền đi thông báo việc trở về cho Úy Trì sơn trang, người trong sơn trang cũng không ngăn trở, không nói hai lời, tùy ý bọn họ ra đi.

Mai Tử Thất đi ra sơn trang, ghìm ngựa quay đầu, nhìn thoáng qua. Hắn cười cười, lại cao giọng nói với mọi người: “Hôm nay có tuyết, lần này đi Nam Lăng vương phủ đường xá gian nguy. Mọi người đều phải chuẩn bị tinh thần, cẩn thận phòng bị, không được lơ đãng!”

Mọi người tuân lệnh, cùng dạ một tiếng, đại đội xa mã chậm rãi đi về phía Nam.

.....

Thấm thoát, mọi người đã đi hơn một canh giờ, tính nhẫn nại của Úy Trì Minh Nguyệt cũng mất hết. Trong lòng nàng nóng nảy, thu hồi ánh mắt đang nhìn ngoài cửa sổ, nhìn về phía Địch Tú.

Địch Tú nhắm mắt, nghiêng người dựa vào thùng xe, tựa hồ đã ngủ.

Úy Trì Minh Nguyệt bất mãn càng sâu, nàng nhíu chặt mày, đến gần bên hắn, đang muốn lay tỉnh hắn. Nhưng thấy hắn ngủ vẻ mặt an tường yên ổn, trong lúc nhất thời, lại không hạ thủ được. Không biết vì sao, nàng không thể tức giận được, bất mãn mới vừa rồi cũng tiêu hơn phân nửa. Nàng cúi đầu, bất đắc dĩ thở dài một hơi.

Nàng nhìn nhìn chần lông cùng lò sưởi tay ôm trong lòng, lúc này mới nhớ tới công dụng của mấy thứ này. Nàng mỉm cười, đắp chăn lông lên

người hăn, lại đem lò sưởi tay để trên đầu gối hăn. Nàng nghĩ nghĩ, lại kéo tay hăn, đặt lên lò sưởi tay cho ấm.

Đúng lúc này, hăn đột nhiên rút tay về.

Úy Trì Minh Nguyệt cả kinh, ngược mắt đã thấy hăn tỉnh lại rồi. Hăn tránh ánh mắt nàng, vẫn không thèm để ý tới nàng.

Úy Trì Minh Nguyệt thấy thế, không nói gì mà nắm tay hăn để lên lò sưởi tay, dùng tay mình đè xuống.

Địch Tú nhú mày, dùng vài phần khí lực, muốn rút tay mình về.

Úy Trì Minh Nguyệt đương nhiên là không chịu, cũng tăng thêm sức, đè chặt.

Hai người ở trong xe không một tiếng động hăng hái co kéo.

Địch Tú chung quy vẫn là người tập võ. Chỉ trong chốc lát, Úy Trì Minh Nguyệt đã yếu sức. Hăn đơn giản chỉ bỏ thêm vài phần sức lực, lập tức bỏ được tay nàng.

Úy Trì Minh Nguyệt lúc này giận không thể át, nàng quát: “Lớn mặt! Làm càn! Người muốn như thế nào!”

Địch Tú cau mày, nhẹ giọng nói một câu: “Ta không cần.....”

“Ta cho người người dám không cần?!” Úy Trì Minh Nguyệt hung ác.

Thanh âm Địch Tú cũng lớn vài phần, nói: “Không cần!”

“Người.....” Úy Trì Minh Nguyệt giậm chân, cả giận nói, “Người đừng quá đáng! Người không cần có phải hay không? Quần áo người mặc trên người cũng là ta cho, người có bản lĩnh liền cởi ra!”

Địch Tú nghe vậy, thần sắc giận dữ, không nói hai lời bắt đầu cỡi y phục.

Úy Trì Minh Nguyệt vừa tức vừa vội, lớn tiếng quát: “Người dừng tay a!”

.....

Ở ngoài xe ngựa, Mai Tử Thất giục ngựa đi theo. Nghe tranh cãi âm ỉ như vậy, hãnh cười vô cùng vui vẻ, thấp giọng tự nói một câu: “Chậc chậc, hay là nên nói cho nó biết phải giải thích với hãnh mới đúng a.....”

Bỗng nhiên, vài đạo kinh phong phá không mà đến. Mai Tử Thất ngẩng đầu, chỉ thấy hơn mười mũi tên, như mưa bay tới. Mọi người thấy thế, đều lấy binh khí ra, ngăn tên, bảo vệ bên cạnh xe ngựa.

Úy Trì Minh Nguyệt nghe thấy ngoài xe có tiếng âm ỉ, liền ngừng cãi vã, nàng vừa định đi ra ngoài xem đến tột cùng là có chuyện gì, lại bị Địch Tú kéo lại, đè xuống đất.

Úy Trì Minh Nguyệt quá sợ hãi, vừa định trách cứ, đã thấy mấy mũi tên bay vụt mà vào, ghim ở tấm ván gỗ trên thùng xe.

“Đây là.....” Úy Trì Minh Nguyệt kinh ngạc không thôi, đến khi thấy rõ mũi tên, trong lòng nàng lạnh như băng, trong lúc nhất thời lại không dám tin điều mình nhìn thấy.

Đầu mũi tên bằng kim loại tinh luyện, có ba cạnh sắc, mở rộng vết thương. Cây tiễn có ba hàng gai nhọn.....

Nàng còn nhớ rõ, Mai Tử Thất từng cầm mũi tên như vậy, nói với nàng: Nhìn xem, đây là tên Úy Trì sơn trang đặc chế.....

Tập kích bọn họ, là người của Úy Trì sơn trang? Hay là, là vì Địch Tú mà đến?

Ngoài xe, tình thế càng nguy ngập. Tên cứ một đợt nối tiếp một đợt mà đến. Người hầu võ nghệ hơi kém, đều bị thương. Mai Tử Thất vừa tránh tên, ngược mắt chung quanh.

Đây là con đường phải qua để trở về Nam Lăng vương phủ, hai bên là vách núi thấp bé, rất thích hợp mai phục. Mai Tử Thất nhíu mày, vẻ mặt hơi ảo não, hần cao giọng nói với mọi người: “Các người bảo hộ tiểu thư!”

Hần dứt lời, võ lưng ngựa, nhún người nhảy lên, bay về phía vách núi.

Mai Tử Thất vừa đi, vách núi xung quanh bỗng nhiên mở ra, một đám hắc y bịt mặt vọt ra, đánh về phía mọi người, một phen hỗn chiến bắt đầu.

Trong thùng xe, Địch Tú đứng dậy, vẻ mặt nghiêm túc, sẵn sàng đón địch.

Úy Trì Minh Nguyệt chưa bao giờ gặp qua trận chiến như vậy, không khỏi bối rối. Nàng đang muốn đứng dậy, lại bị Địch Tú ấn xuống.

“Đừng nhúc nhích.” Địch Tú mở miệng nói.

Úy Trì Minh Nguyệt đang muốn nói cái gì, đột nhiên, một gã hắc y nhân vọt vào thùng xe, gươm đao chém xuống. Úy Trì Minh Nguyệt còn chưa kịp kinh hô, đã thấy Địch Tú nhẹ nhàng thoát được công kích của hắc y nhân, tiếp đó một phát bắt được cổ tay hắn, đoạt đao, xuất một chưởng, đánh vào ngực hắn. Hắc y nhân kia kêu một tiếng thảm thiết, bị đánh văng ra ngoài.

Mọi động tác, đều nhanh như chớp. Úy Trì Minh Nguyệt vẫn chưa thấy rõ chiêu thức của Địch Tú, nhưng cũng nhìn ra hắn rất lợi hại. Lúc

này, trong ánh mắt hần tràn ngập sát khí, cùng hần vừa nãy, có thể nói là hai người khác nhau.

Hần sẽ bảo vệ nàng. Ý niệm này trong đầu, làm cho nàng có chút an tâm.....

Đúng lúc này, thùng xe chấn động mạnh, ngựa hí lên, cất vó chạy như điên.

Địch Tú vén màn xe, nhảy lên càng xe, kéo dây cương lại. Nhưng mà, ngựa kéo xe bị trúng tên, đau đớn không chịu nổi, mặc dù kéo cương, cũng không dừng bước.

Địch Tú giơ đao, đang muốn chặt đứt ách xe (phần nối giữa ngựa và xe), vài tên hắc y nhân lại phi thân đến, lên xe ngựa. Địch Tú không rảnh quản con ngựa nữa, cùng mấy người kia giao đấu.

Úy Trì Minh Nguyệt ở trong thùng xe, cố nén kinh hoàng luống cuống. Nàng thấy trước mắt đánh nhau, trong lòng lo lắng, lại không giúp được gì. May mà hắc y nhân này cũng không phải đối thủ của Địch Tú, chỉ một lát, đều bị đánh xuống xe.

Nàng vừa mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, đã thấy phía trước là một sườn núi thấp, không còn đường nữa. Địch Tú nắm chặt dây cương, ghìm ngựa. Ngựa kinh hoàng bối rối, mặc dù không chịu khống chế, nhưng đến sườn núi phía trước, cũng vội vàng kiềm bước, ngừng lại.

Địch Tú buông dây cương, vươn tay về phía Úy Trì Minh Nguyệt, nói: “Xuống xe.”

Úy Trì Minh Nguyệt gật gật đầu, định cầm tay hần.

Bỗng nhiên, một tiếng nổ vang trời, xung lượng thật lớn tiến đến. Xe ngựa lập tức bị ném đi, lăn xuống triền núi. Nàng chỉ cảm thấy đầu choáng

mắt hoa, trước mắt tối đen, rồi không còn cảm giác gì.

.....

Lúc Úy Trì Minh Nguyệt tỉnh lại, trời đã tối. Bông tuyết bay bay, mang theo hơi lạnh nhè nhẹ.

Nàng trong lòng cả kinh, tinh thần trong nháy mắt thanh tỉnh. Nàng chợt xoay người ngồi dậy, nhưng không ngờ mắt cá chân trái lại truyền đến cảm giác đau nhức, làm cho nàng nhin không được kêu lên thành tiếng.

“Đừng nhức nhích.”

Nghe được giọng nói này, nàng nhin không được mừng như điên. Nàng theo tiếng nhìn lại, khi nhìn thấy Địch Tú, trong lòng kích động, làm nàng ướn vành mi.

Địch Tú vốn đang nhóm lửa, thấy nàng tỉnh lại, hăn đứng dậy đi tới, yên lặng đưa cho nàng một cái túi.

Úy Trì Minh Nguyệt nhận ra túi to này là vật dụng của Nam Lăng vương phủ, hăn là trong hành lý của bọn họ. Nàng tiếp nhận túi, vừa muốn nói chuyện, hăn lại xoay người trở về vị trí cũ ngồi xuống, im lặng không nói.

Úy Trì Minh Nguyệt nhìn hành động của hăn, có chút khó hiểu. Nàng cúi đầu, lại nhìn nhìn túi trên tay, mở ra.

Trong túi, là một đồng hạt dẻ đã bóc vỏ. Úy Trì Minh Nguyệt không khỏi kinh ngạc, nàng thoáng chốc nhớ tới, hôm qua, khi nàng nổi giận dùng đòn đi tìm Địch Tú chất vấn, hăn đang bóc hạt dẻ. Chẳng lẽ hạt dẻ bóc vỏ đó là chuẩn bị để ăn trên đường? Không đúng, hiện tại không phải lúc nghĩ việc này a.....

Nàng ngược mắt, lo sợ không yên nhìn chung quanh. Nhờ ánh lửa, nàng thấy mình đang ở trong đồng nham thạch. Hòn đá thật lớn, cũng có hiệu quả chắn gió. Ngoài nham thạch, là một rừng cây. Mùa đông xơ xác tiêu điều, lá cây sớm rơi rụng. Mà thân thể của nàng, lại ngồi trên những chiếc lá rụng mềm mại này. Làm cho nàng kinh ngạc nhất là, phủ trên người nàng, chính là chần lông cáo trắng mà nàng vô cùng yêu thích.

Túi cùng chần lông đều là đồ vật trên xe ngựa, nhưng xe ngựa, lại đang ở nơi nào?

Vừa nghĩ như vậy, nàng liền nhớ đến chuyện trước đó. Nửa đường bị tập kích, xe ngựa không khống chế được. Sau hình như là hỏa dược nổ mạnh, xe ngựa nghiêng ngã, lăn xuống triền núi..... Chuyện về sau, nàng không nhớ được.....

Nàng nghĩ đi nghĩ lại, nhin không được mà sợ hãi. Nhưng càng làm cho nàng cảm thấy sợ hãi kinh ngạc, là người tập kích bọn họ.

Úy Trì sơn trang.

Nàng vốn nghĩ rằng hắc y nhân này là vì Địch Tú mà đến, nhưng mà, công kích bằng hỏa dược, xe ngựa lật, ngay cả nàng cũng sẽ bị liên lụy. Chẳng lẽ kẻ tập kích ngay cả nàng cũng muốn giết? Trong Úy Trì sơn trang, có ai đối nàng hận thấu xương như thế, muốn lấy tánh mạng của nàng? Có lẽ, người Úy Trì gia, chưa từng coi nàng là tứ tiểu thư.....

Nàng chợt thấy trong lòng lạnh như băng, không dám nghĩ thêm nữa.

Nàng hít vào một hơi thật sâu, cố gắng trấn an lòng mình, tiếp đó mở miệng, hỏi Địch Tú: “Đây là chỗ nào?”

Địch Tú không nói một câu, cứ thế mà bẻ đôi nhánh cây.

Úy Trì Minh Nguyệt tưởng hẳn không nghe thấy, liền mở miệng hỏi lại một lần: “Chúng ta hiện tại ở đâu đây?”

Địch Tú đem nhánh cây đã bẻ để một bên, lại khiêu đống lửa, vẫn không trả lời.

Úy Trì Minh Nguyệt lòng tràn đầy khó hiểu, nhú mày đau khổ suy tư. Bỗng nhiên, nàng bừng tỉnh hiểu ra.

“Người.....” Giọng nàng khẽ run, phần nộ nói, “Người không phải còn giận chứ?!”

THỦY TÚ SƠN MINH

Na Chích Hồ Ly
www.dtv-ebook.com

Chương 12

Chuyên ngữ: Lệ Lâm.

“Người không phải còn giận chứ?!”

Địch Tú đôi mày khê động, nhìn nàng một cái, vẫn không thềm đáp lời.

Úy Trì Minh Nguyệt chỉ vào hắn, cả giận nói: “Ta cũng không có làm chuyện thập ác bất xá (mười tội ác không thể dung tha, ý nói về tội ác tà trời), người đừng quá phận!”

Địch Tú nghe được lời này, nhú mày mở miệng: “Người gạt ta.”

Úy Trì Minh Nguyệt ngây ngẩn cả người, thật lâu không nói được gì. Nàng suy tư hồi lâu, khí thế không đủ mà phản bác: “Lừa người thì sao chứ!”

Địch Tú nhìn nàng, trong ánh mắt ngập tràn đau đớn. Hắn tránh đi tầm mắt của nàng, cúi đầu nói: “Ta thích người, là thật.....”

Thanh âm hắn phiền muộn ai oán, giống như thở dài.

Úy Trì Minh Nguyệt tiếng lòng khê động, cảm giác đau đớn mơ hồ. Chỉ là một câu không đầu không đuôi này, lại quấy nhiễu nàng đến bây giờ. Nàng hoài nghi, ngỡ vực, thử, lại đem toàn bộ tâm thần đặt trên người hắn. Tới hiện tại, nàng không có cách nào không tin.

Nếu hẳn chưa từng nói dối, nàng làm sao có thể lừa hẳn. Chuyện tình cảm, không thể vui đùa. Suy bụng ta ra bụng người, nàng nói ra miệng những lời này, nhất định rất tổn thương người.

Nàng do dự trong chốc lát, nhẹ giọng mở miệng, chân thành nói: “Đó không.....”

Nàng còn chưa nói xong, đã bị Địch Tú cắt ngang. Hẳn cau mày, nói: “Không cần giải thích!”

Úy Trì Minh Nguyệt nhất thời kinh ngạc, khi đã khôi phục lại, giận không thể át, “Người tốt cuộc muốn thế nào a!”

Địch Tú hốc mắt ửng đỏ, hình như giận lại như oán, chỉ nhắc lại: “Không cần giải thích.”

Úy Trì Minh Nguyệt vừa định phát tác, lại bỗng nhiên hiểu được cái gì.

Nếu giải thích, chính là thừa nhận nàng lừa hẳn. Nhưng mà, hẳn không phải đã sớm biết nàng lừa hẳn hay sao? Nói cách khác, hẳn để ý không phải nàng lừa hẳn, mà là nàng không thích hẳn? Trong đầu của nàng một mảnh hỗn loạn, cũng không biết rốt cuộc nên làm thế nào cho phải, trong lòng càng thêm phiền muộn. Biết sớm như vậy, nàng sẽ không đáp ứng Mai Tử Thất đi thử hẳn. Bị khinh bạc cũng coi như rồi, nhưng bây giờ trước tình huống này, nên làm thế nào mới tốt đây.

Nàng sớm đã không còn tâm trạng chú ý đến tình cảnh của mình, những nghi vấn vừa rồi cũng ném ra sau đầu, tất cả mọi suy nghĩ đều tập trung ở trên người hẳn, quần quanh rối rắm.

Lúc này, tuyết nặng hạt dần, càng thêm rét lạnh. Bông tuyết lọt vào cổ của nàng, làm cho nàng rùng mình một cái. Nàng co thân mình, một mặt thổi hơi ấm vào tay mình, một mặt nhìn Địch Tú.

Hắn vốn có thương tích trong người, mới vừa rồi bị tập kích, một phen tranh đấu, miệng vết thương của hắn đã vỡ ra. Dưới ánh lửa, có thể thấy rõ quần áo nơi cánh tay phải cùng chân trái của hắn lộ ra vết máu. Vết thương mặc dù đã băng bó sơ sài, nhưng rõ ràng cũng không có chuyển biến tốt. Hắn lại tựa hồ như toàn tâm toàn ý đặt vào việc rồi rằm đêm qua, cũng không đem đau đớn da thịt này để ở trong lòng.

Nàng nhẹ nhàng cầm lấy chân lông cáo trắng trên người, nhíu mày suy tư một lát, mở miệng nói: “Người lại đây.”

Hắn mắt diếc tai ngơ, không hề hành động.

Úy Trì Minh Nguyệt nhíu mày nói: “Người không chịu tới phải không? Được! Ta đi qua!” Nàng nói xong liền đứng dậy, nhưng vừa động, đau đớn ở mắt cá chân trái trong nháy mắt lại ập đến, làm cho nàng nhịn không được rên rỉ một tiếng.

Địch Tú thấy thế, vội vàng đứng dậy đi đến bên cạnh nàng, ân cần nói: “Đừng nhúc nhích.”

Úy Trì Minh Nguyệt ngẩng đầu liếc hắn một cái, trong lòng mừng thầm. Nàng xô dịch qua bên cạnh, vỗ vỗ mặt đất, nói: “Ngồi xuống.”

Địch Tú nhíu mày, có chút khó xử, nhưng vẫn ngồi xuống.

Úy Trì Minh Nguyệt vừa lòng cười cười, lấy chân lông trên người mình, giơ tay lên, thay hắn phủ thêm.

Địch Tú cả kinh, vừa muốn hành động, lại nghe Úy Trì Minh Nguyệt ra lệnh: “Không cho phép nhúc nhích!”

Địch Tú đành phải bất động, có chút bất mãn nhìn nơi khác.

Hai má Úy Trì Minh Nguyệt đã ửng hồng, ánh mắt hơi lấp lánh. Nàng hít sâu một hơi, ổn định tâm tình, nhẹ nhàng ôm thắt lưng hắn, tiến sát vào trong lòng hắn.

Bất mãn của Địch Tú tan rã trong sự kinh ngạc. Hắn hạ mắt, nhìn Úy Trì Minh Nguyệt trong lòng, có chút luống cuống.

“Chỉ có một cái chần” Úy Trì Minh Nguyệt chui đầu vào ngực hắn, nhẹ giọng giải thích.

Địch Tú lặng im một lát, cuối cùng bật cười. Hắn đưa tay, kéo chặt chần lông, đem nàng khóa lại trong lòng mình. Hắn mang theo ý cười mở miệng, nói: “Tiểu Tứ thật ấm áp.”

Úy Trì Minh Nguyệt nghe vậy, nhú mày ngẩng đầu, sáng giọng: “Không được gọi ta là tiểu Tứ!”

Hắn nghe xong, cười gọi một tiếng: “Minh Nguyệt.”

Tâm của nàng bởi vì tiếng gọi này mà đập nhanh hơn, máu toàn thân nóng lên. Lời nói của hắn quá mức ôn nhu, tựa hồ có thể làm người ta tan ra. Trong lòng ngũ vị trần tạp (cảm xúc lẫn lộn), dường như vừa ngọt ngọt lại có chút khổ sở. Nàng mặc dù không giải thích được cảm giác kia, nhưng lại e lệ không chịu nổi. Nàng vùi đầu, nhắm mắt lại, không hề mở miệng.

Trong trầm mặc, chỉ có tiếng hô hấp cùng tim đập là vô cùng rõ ràng. Trời đất, dường như chỉ có hai người tồn tại.....

Đúng lúc này, bỗng nhiên Địch Tú đẩy nàng ra, đánh ra một chưởng, đập tắt đồng lửa.

Úy Trì Minh Nguyệt kinh ngạc không thôi, đã thấy trong khoảnh khắc ánh lửa bị dập, xung quanh xuất hiện hơn mười cây đuốc, tiếng bước chân

từ xa đến gần. Nàng không biết người tới là địch là bạn, lại thấy Địch Tú như thế, không khỏi cũng khẩn trương lên.

Lúc này, chỉ nghe một giọng nữ mềm mại vang lên, kinh hỉ kêu: “Minh Nguyệt! Địch tổng quản! Cuối cùng cũng tìm được các người!”

Úy Trì Minh Nguyệt nghe được giọng nói này, vô cùng kinh ngạc.

Chỉ thấy, một nữ tử trẻ tuổi dẫn một đám người hầu vội vàng đến. Nàng mặc áo choàng màu đỏ tươi, dưới ánh đuốc càng diễm lệ hơn. Mà người này, chính là người rời trang dưỡng bệnh Úy Trì sơn trang nhị tiểu thư, Úy Trì Thái Ngọc.

“Nhị tỷ.” Úy Trì Minh Nguyệt gọi một tiếng, có chút cao hứng.

Úy Trì Thái Ngọc thở hào hển, trong ý cười tràn đầy vui mừng kích động, “Nghe nói các người bị tập kích, ta lo lắng gần chết. May mắn các người không có việc gì!”

Trong lúc nàng nói chuyện, vẫn bước về phía trước. Nhưng mà, Địch Tú lại đứng dậy, chắn trước mặt Úy Trì Minh Nguyệt, lạnh lùng nhìn Úy Trì Thái Ngọc.

Úy Trì Thái Ngọc dừng bước, khiếp sợ nói: “Địch tổng quản, người đừng như vậy, ta là Thái Ngọc a.....” Nàng đánh giá Địch Tú một phen, nói, “Người bị thương nặng lắm, để ta xem xem.”

Úy Trì Thái Ngọc vừa định tới gần, Địch Tú lại đánh một chưởng về phía nàng.

Úy Trì Thái Ngọc bước nhẹ nhàng, tránh đi công kích, vô cùng khẩn trương nói: “Địch tổng quản, người làm gì thế? Ta là đến giúp các người nha!” Khi nàng nói chuyện, lại nhìn về phía Úy Trì Minh Nguyệt, “Minh Nguyệt, mọii khuyên hẳn vài câu đi!”

Úy Trì Minh Nguyệt nhìn Địch Tú hành động như vậy, dần dần hiểu được một ít.

Tập kích bọn họ, là người Úy Trì sơn trang..... Chẳng lẽ, là nhị tử gây nên?

Ý nghĩ này, làm cho Úy Trì Minh Nguyệt lạnh cả sống lưng. Nàng mở miệng, hỏi: “Nhị tử, có phải tử phái người tập kích chúng ta hay không?”

Úy Trì Thái Ngọc cực kỳ sợ hãi, “Minh Nguyệt, sao muội lại nghĩ vậy chứ? Ta là nhị tử của muội mà.....” Nàng nói xong, mặt đượm vẻ đau khổ, “Ta biết, muội nhất định là nhận ra thích khách..... bọn họ là người của Úy Trì sơn trang.” Nàng do dự vụn vặt, nhưng cuối cùng đã lấy hết dũng khí, nói: “Kỳ thật, phái người tập kích các người, là đại ca.....”

“Đại ca?” Úy Trì Minh Nguyệt kinh hãi không thôi.

“Phải.....” Úy Trì Thái Ngọc nhìn Địch Tú một cái, “Đại ca vẫn đối với Địch tổng quản ghi hận trong lòng, vốn là muốn mượn việc thăm vấn ‘Trấn hồ’, quan báo tư thù (mượn việc công để trả thù riêng). Không nghĩ tới, Minh Nguyệt muội lại cứu Địch tổng quản, còn dẫn người rời khỏi Úy Trì sơn trang. Hắn dưới tình thế cấp bách, mới làm ra chuyện vọng động như vậy. Minh Nguyệt, muội đừng sợ, muội theo ta hồi trang, chúng ta báo cáo với phụ thân, xin phụ thân chủ trì công đạo.”

Những lời này nói ra cũng rất hợp lý. Ngày đó Địch Tú gặp chuyện không may, người cùng hắn kết thù kết oán đều đi thăm hỏi trước, chờ thời cơ trả thù, duy chỉ có nhị tử không có trong đó. Đại ca cùng Địch Tú kết thù kết oán, sợ là xác thực. Hơn nữa, lúc trước đại ca cùng tam tử nói với nàng những lời đó, không phải là muốn nàng bỏ rơi Địch Tú sao?

Nhưng mà, nếu là nhắm vào Địch Tú, vì sao lại dùng hỏa dược? Rõ ràng là ngay cả nàng cũng không buông tha nha.....

Nàng nghĩ đến đây, lại sinh ra sợ hãi. Nàng vốn không hiểu nhiều về các huynh tử, nay càng trở nên xa lạ. Úy Trì sơn trang, rốt cuộc là nơi như thế nào a..... Mà Úy Trì Thái Ngọc trước mắt, có phải có thể tin tưởng hay không.

Úy Trì Thái Ngọc thấy Úy Trì Minh Nguyệt trầm mặc không nói, lại nói: “Hảo muội muội, mau cùng ta đi thôi, nếu để người của đại ca tìm được các người sẽ không tốt lắm đâu!” Nàng nói xong, lại muốn tiến lên, lại bị Địch Tú bức lui. Nàng mơ hồ có tức giận, lại giấu trong vẻ lo lắng.

Úy Trì Minh Nguyệt suy nghĩ một lát, mở miệng nói: “Nhị tử, làm sao tử biết ta mang theo Địch Tú rời khỏi Úy Trì sơn trang ?”

Úy Trì Thái Ngọc đáp: “Ta là nhận được tin tức mới biết được. Khi biết các người gặp chuyện không may, ta lập tức chạy tới.....”

Úy Trì Minh Nguyệt cắt ngang lời nàng, trầm giọng nói: “Nhị tử dưỡng bệnh ở biệt quán, cách Úy Trì sơn trang đến hai ngày đường.”

Úy Trì Thái Ngọc nghe được câu này, hơi hơi sửng sốt, lập tức nở nụ cười.

“Minh Nguyệt a, muội thật khờ.....” Úy Trì Thái Ngọc thờ dài một tiếng, tiếp đó cao giọng phân phó thủ hạ, “Bắt bọn họ cho ta!”

Đám người hầu nghe vậy, liền lấy binh khí tấn công lên.

Địch Tú một tay ôm lấy Úy Trì Minh Nguyệt, nhún người nhảy, đứng trên đồng nham thạch.

Đám người đuổi theo lên, vừa đi đến trước đồng loạn thạch, lại cảm giác dưới chân trầm xuống. Nơi này, có một cái hố sâu, trong hố đầy những nhánh cây vượt nhọn. Không ít người bất ngờ không kịp phòng bị, lọt vào trong hố, bị nhánh cây đâm bị thương.

Địch Tú thấy thế, không chút hàm hồ, nhắc chân đá mấy khối nham thạch rơi xuống. Mọi người cuống quýt trốn tránh, thế công chậm lại.

Địch Tú nhân cơ hội này, ôm Úy Trì Minh Nguyệt nhảy lên, vượt qua vòng vây của đám người. Hắn đang muốn tìm đường rời đi, một đạo hồng ảnh nhẹ nhàng vụt qua, chặn trước mặt hắn.

Ngoài dự đoán mọi người, người chặn đường hắn, là Úy Trì Thái Ngọc.

Địch Tú lui từng bước, cau mày.

Úy Trì Thái Ngọc nở nụ cười, khen ngợi: “Thật không hổ là ‘Địch tổng quản’.” Nàng cười, nhìn nhìn đám thuộc hạ bị thương kia, “Xe ngựa bị tập kích, che chở Minh Nguyệt bình yên thoát thân không nói. Vì dụ đám thích khách bỏ đi, đem người kéo xe ngựa đi tới hướng khác. Lấy những thứ cần thiết, tìm nơi ẩn nấp, trải qua nhiều phen vòng vèo, tránh được người truy lùng. Biết quả bất địch chúng (sức yếu thế cô không chống được nhiều người), liền thiết kế cạm bẫy, chuẩn bị đường lui yên ổn..... Nếu không phải ta đích thân nghiệm chứng, thật đúng là không thể tin người ngốc.”

Úy Trì Thái Ngọc dứt lời, lại lắc lắc đầu, thở dài: “Chỉ tiếc, hôm nay người có thêm một gánh nặng a.”

Người nàng nói, đương nhiên là Úy Trì Minh Nguyệt.

Úy Trì Minh Nguyệt nghe được những lời này, tâm tình phức tạp vô cùng. Nàng ngược mắt, nhìn Địch Tú. Thần sắc của hắn mang theo chút khẩn trương, lại có phần sợ hãi.

“Nếu không phải chiều chuộng tứ muội ta, người không cần nhóm lửa. Nếu không nhờ đồng lửa kia, ta căn bản không có khả năng tìm thấy các người. Mà nay, nếu không phải tứ muội ta nhìn thấu ta nói dối, ta cũng

không cần dùng biện pháp cứng rắn.....” Úy Trì Thái Ngọc cười nói, “Địch tổng quản, người và ta có hôn ước, ta cho người cơ hội cuối cùng. Giết tử muội ta, theo phe ta, ta sẽ tha cho người khỏi chết.”

Úy Trì Minh Nguyệt đã không có biện pháp suy nghĩ nữa. Nhị tỷ dụ dàng lương thiện kia, không ngờ lại muốn giết nàng?

Lúc này, Địch Tú ôm cánh tay của nàng càng chặt thêm, thanh âm kiên định lạnh lùng: “Mơ tưởng.”

THỦY TÚ SƠN MINH

Na Chích Hồ Ly
www.dtv-ebook.com

Chương 13

Chuyên ngữ: Lệ Lâm.

“Mơ tưởng.”

Úy Trì Thái Ngọc mày nhíu lại, giọng lạnh lùng: “VẬY ĐỪNG TRÁCH TA!”
Nàng dứt lời, xuất chưởng đánh thẳng vào Úy Trì Minh Nguyệt.

Địch Tú lui nhanh, tránh được thế công. Lúc này, đám người hầu kia đã ổn định lại, bao vây chung quanh bọn họ.

Lúc này, tuyết càng nặng hạt, gió lạnh thấu xương. Úy Trì Minh Nguyệt chỉ cảm thấy trong lòng tê lương, còn giá rét hơn cả khí trời.

Địch Tú nhìn tình thế xung quanh, buông Úy Trì Minh Nguyệt xuống, đem nàng che sau người.

Úy Trì Thái Ngọc thấy thế, cười nói: “Địch tổng quản chẳng lẽ là muốn phá vòng vây? Ha ha.” Nàng cười, chậm rãi cởi áo choàng xuống, “Nếu là lúc bình thường, ta sẽ không thể là đối thủ của người. Nhưng hiện tại, người thực sự tự tin có thể thắng ta?”

Nàng dứt lời, đem áo choàng ném cho người hầu ở bên cạnh, tung người lên, tay bắt cánh tay phải của Địch Tú. Địch Tú lui lại, đổi chưởng thành trảo, nắm cổ tay nàng. Úy Trì Thái Ngọc nghiêng người tránh đi, nhắc chân đá chân trái Địch Tú. Địch Tú nâng đùi phải áp chế thế công của nàng, tìm khe hở, lại xuất chưởng đánh bả vai nàng. Úy Trì Thái Ngọc lui lại mấy bước, cũng không né tránh, ngược lại xuất chưởng chống đỡ.

Song chưởng hổ đánh, Địch Tú nhíu mi, thối lui vài thước. Hãn không ngừng thở dốc, đứng không vững, toàn thân run rẩy, trên trán mồ hôi nhỏ giọt. Rõ ràng là ở thế hạ phong.

Úy Trì Minh Nguyệt trong lòng căng thẳng. Úy Trì sơn trang mỗi người đều tập võ, nhị tử này xưa nay dịu dàng tao nhã, nhưng cũng là hảo thủ. Mà mới vừa rồi, nàng chiêu chiêu đều hướng về vết thương của Địch Tú. Ti bỉ hiểm ác như vậy, làm cho người ta khinh thường.

Úy Trì Thái Ngọc phúi phúi tuyết trên người, cười nói: “‘Thiết Ưng thảo’ ‘Tỏa Tâm Thoái’ ‘Đại Uy chưởng’, những võ công này, ngày thường cũng chưa từng thấy người dùng qua. Người thật sự ngốc rồi, ngay cả việc giấu tài cũng không làm.” Nàng dứt lời, từ trong tay người hầu bên cạnh lấy ra một thanh trường kiếm, ném trước mặt Địch Tú, “Sao không sử dụng ‘Lạc Vân kiếm pháp’ người học trộm được luôn đi?”

“Lạc Vân kiếm pháp” chính là võ công độc môn của Úy Trì sơn trang, chỉ truyền người nhà. Lúc Úy Trì Minh Nguyệt vừa mới đến sơn trang, Úy Trì Tư Nghiễm cũng từng muốn truyền cho nàng. Nhưng nàng không thích tập võ, liền từ bỏ. Trong Úy Trì sơn trang nếu có người ngoài học trộm thuật này, không kể thân phận, đều cắt đứt gân mạch, phế bỏ võ công, vĩnh viễn bị cầm tù trong trang. Định ra luật tàn bạo như thế, chắc chắn môn công phu này lợi hại phi thường. Nhưng Địch Tú thân là tổng quản sơn trang, vì sao lại vi phạm luật lệ?

Địch Tú nhặt kiếm lên, không nói hai lời, một kiếm đâm về phía Úy Trì Thái Ngọc.

Úy Trì Thái Ngọc cũng không hồ đồ, cũng lấy trường kiếm, cùng hãn triển đấu.

Kiểm quang lạnh lẽo, chiếu ra sát khí lẫm liệt. Kiếm thế cương mãnh, mang theo bông tuyết mịn mù. Hành như long tường, thu nhược thôn vân

(Đánh ra như rồng bay lượn, thu vào như nuốt mây). Chỉ riêng chiêu thức, đã rất kinh diễm (kinh sợ, diễm lệ).

Trong nháy mắt, hai người đã đánh hơn mười chiêu. Nhưng chỉ một lát, lực đạo trên tay Địch Tú đã yếu hẳn. Úy Trì Thái Ngọc mỉm cười, kiếm hướng lên, nhắm thẳng cổ họng hắn. Địch Tú vội vàng thối lui, nhưng vẫn bị hoa chặt đứt một mớ tóc. Úy Trì Thái Ngọc cũng không thu kiếm, tung người nhảy lên, lại chém ra một kiếm, đâm cổ tay hắn.

Địch Tú mặc dù muốn né tránh, lại bị vết thương ở chân làm hạn chế, cuối cùng không thể tránh kịp. Một kiếm kia vẽ lên cổ tay hắn, làm hắn buông lỏng trường kiếm.

Úy Trì Minh Nguyệt thấy tình trạng như vậy, rốt cuộc không thể kiềm chế, lên tiếng hô: “Địch Tú!” Nàng cất bước muốn đi lên, mắt cá chân trái lại đau đớn không chịu nổi. Chân nàng tẹo qua, té ngã trên đất.

Địch Tú thấy thế, sinh tâm lo lắng. Đúng lúc này, Úy Trì Thái Ngọc thu kiếm phát chưởng, đánh trúng ngực hắn.

Địch Tú sặc ra một ngụm máu tươi, ngã trên đất. Hắn thở chậm, vừa muốn cầm trường kiếm bên cạnh lên. Úy Trì Thái Ngọc lại nhắc chân, giẫm lên tay hắn.

Úy Trì Thái Ngọc cười nói: “Học trộm tuyệt học Úy Trì gia, phải bị tội gì, Địch tổng quản hắn là hiểu rõ chứ.” Mũi kiếm của nàng chỉ vào mi tâm (giữa 2 chân mày) Địch Tú, “bây giờ ta liền từ từ cắt đứt từng gân mạch của ngươi, được không?”

Úy Trì Minh Nguyệt nghe được lời này, cả giận nói: “Ngươi dừng tay!”

Úy Trì Thái Ngọc nghe vậy, mỉm cười quay đầu, “Tứ muội, muội làm sao vậy? Không phải muội nói muốn phế cánh tay phải của hắn sao. Nay

nhị tử thay muội động thủ, muội như thế nào lại mất hứng thế?”

Úy Trì Minh Nguyệt cố gắng đứng dậy, căm tức nhìn nàng, nói: “Không cho phép người đả thương hãn!”

“Ha ha, hay là tứ muội thật sự có tình ý với hãn, nên đau lòng?” Úy Trì Thái Ngọc cười nói, “Việc này không thể được a. Hãn là vị hôn phu của ta đó.”

“Vì sao?” Úy Trì Minh Nguyệt la to, “Người nói cho ta biết vì sao?!”

Úy Trì Thái Ngọc hạ mắt cười cười, trong giọng nói có một tia thê lương, “Cái gì cũng không biết, thật tốt a.....” Ắ quay đầu cười nhìn Úy Trì Minh Nguyệt, nói, “Tứ muội, kỳ thật, ta thật sự rất hâm mộ muội. được người yêu chiều, che chở, muốn gió được gió, muốn mưa được mưa.....”

“Người nói gì, ta không hiểu!” Úy Trì Minh Nguyệt lên tiếng, cắt ngang lời ả.

Úy Trì Thái Ngọc than nhẹ một tiếng, cười nói: “Đứa ngốc.....” Ắ nghĩ nghĩ, nhìn Địch Tú trên đất một cái, dưới chân tăng thêm một phần lực đạo, thanh âm lạnh lùng nói, “Cũng tốt, ta sẽ đem chân tướng nói cho người biết.”

Úy Trì Minh Nguyệt nhìn Địch Tú bị trọng thương, càng đau lòng lo lắng.

“Bên ngoài có đồn, Úy Trì sơn trang nuôi dưỡng ‘Thiên hồ’, mới có khí thế như hôm nay.....” Úy Trì Thái Ngọc nói.

Úy Trì Minh Nguyệt nhú mày, chờ ả nói tiếp.

“Việc này thiên chân vạn xác (vô cùng chính xác).” Úy Trì Thái Ngọc trên nét mặt có vẻ ghét cay ghét đắng, nhưng trong giọng nói còn mang

theo ý cười trào phúng, “..... Mà chỉ có nữ nhi Úy Trì gia, mới có thể trấn áp, sử dụng ‘Thiên hồ’.”

“Nữ nhi?” Úy Trì Minh Nguyệt kinh ngạc không thôi.

“Đúng. Cho nên từ trước Úy Trì trang chủ, đều chỉ là vẻ ngoài thôi.” Úy Trì Thái Ngọc nói, “Đương gia (chủ nhà) của Úy Trì gia chúng ta, vẫn luôn là cô cô Úy Trì Linh Tuệ..... Mọi người đương nhiên là không biết người, trước khi mọi người trở lại trang, người đã tạ thế.”

Úy Trì Minh Nguyệt thoáng suy nghĩ, nói: “..... Người là muốn làm chủ nhân ‘Thiên hồ’?”

Úy Trì Thái Ngọc cười gật gật đầu, “Đúng vậy.”

Thanh âm Úy Trì Minh Nguyệt khẽ run, nói: “Vậy tam tỷ nàng.....”

“Nó đương nhiên cũng vậy.” Úy Trì Thái Ngọc nói.

Úy Trì Minh Nguyệt nhớ lại thời gian trước trong trang phát sinh đủ chuyện, trong lòng sợ hãi, càng nghiêm trọng. Nàng ngược mắt, nhìn người tỷ tỷ trước mắt đã phi thường xa lạ, mở miệng nói: “Ta căn bản không nghĩ tới sẽ tranh với người.”

Úy Trì Thái Ngọc gật gật đầu, “Ta biết.”

Úy Trì Minh Nguyệt kinh ngạc, nói không nên lời.

Úy Trì Thái Ngọc cười bất đắc dĩ, “Không chỉ có ta biết, toàn trang cao thấp đều biết. Cho nên, căn bản không có người đem người để ở trong lòng, cũng không có người lo lắng đi đối phó người. Chỉ có thể trách, người thiên đường có ngõ không đi, địa ngục không cửa lại muốn vào.....” Á dút lời, giơ kiếm chỉ vào Địch Tú, nói, “Người không phải rất ghét hấn sao? Vì sao lại cứu hấn?!”

Trong lòng Úy Trì Minh Nguyệt một mảnh hỗn loạn. Thì ra, Úy Trì sơn trang kia nhìn như phụ tử tử hiếu, tử muội thân thiện, lại phức tạp như thế. Ngoài mặt yên tĩnh không gợn sóng, lại là mạch nước ngầm mãnh liệt, hung hiểm vạn phần.....

Nhưng mà, nàng tạm ngừng suy tư, mở miệng nói: “Ta cứu hãn, sao lại gây trở ngại cho người chứ?”

“Đương nhiên gây trở ngại.....” Úy Trì Thái Ngọc lạnh lùng nói, “Tứ muội, ta lại nói cho muội một việc..... chủ nhân ‘Thiên hồ’, là thân xử nữ.”

Úy Trì Minh Nguyệt nghe vậy, thoáng suy nghĩ, bưng tỉnh đại ngộ, cả kinh nói: “Trần gia diệt môn, là người làm!”

Úy Trì Thái Ngọc bật cười, nụ cười kiêu ngạo, không kiêng nể gì, “Đúng! Là ta làm! Phụ thân đem ta gả cho Trần gia, muốn đập tan thế lực của ta, đừng hòng!” Á lại nhìn thoáng qua Địch Tú, mang theo hận ý sâu sắc, nói, “Nhưng người vẫn chưa từ bỏ ý định, lại tuyển một nam nhân khác cho ta.....”

Úy Trì Minh Nguyệt không thể tin được mình nghe được cái gì, nàng nhìn Địch Tú. Giờ phút này, đôi mắt hãn đã âm đạm, khí lực mất hết, tình trạng thật là thê thảm.

Úy Trì Minh Nguyệt nhớ tới đêm đó, Úy Trì Tư Nghiễm tuyên bố hôn sự của hãn cùng nhị tỷ, nàng tự cho là đúng nói hãn vì tranh quyền giết chết cả nhà Trần gia, còn mắng hãn tâm ngoan thủ lạt. Rồi sau đó, nàng thốt ra một câu, dẫn tới hãn đánh nàng một cái tát.....

Một cái tát kia là vì cái gì mà đánh, nàng rốt cục đã hiểu. Giờ khắc này hiểu ra, tim nàng như bị đao cắt, hối hận không thể tả, nước mắt rơi không kiềm được.

Úy Trì Thái Ngọc thấy nàng như thế, đôi mày cũng có vẻ bi thương, “Hắn cũng là người đáng thương..... Phụ thân bồi dưỡng hắn để diệt trừ kẻ đối chọi, lại lo lắng thế lực hắn lớn mạnh, khó có thể khống chế. Cho ta cùng hắn thành hôn, không chỉ hủy kế hoạch của ta, còn có thể kiềm chế hắn. Ta vốn định cùng hắn hợp tác, nhưng hắn lại không đáp ứng. Vì thế..... ta tức giận, trộm ‘Trấn hồ’.....”

“Thì ra là người.....” Úy Trì Minh Nguyệt run giọng nói.

Úy Trì Thái Ngọc hận ý lại sinh: “Nhưng thất bại..... Ta mặc dù may mắn đào thoát, nhưng hắn biết là ta gây nên, lại nắm giữ chứng cứ chính xác việc ta sát hại cả nhà Trần gia, ta thật sự nghĩ rằng ta chết chắc rồi.” Trên mặt của ả bỗng sinh ý cười, “Không nghĩ tới, hắn hóa ngọc! Ha ha ha.....”

Úy Trì Thái Ngọc ngưng cười, lại nhìn Úy Trì Minh Nguyệt, “Hiện tại ngươi đã biết rồi..... Ta không thể cho ngươi mang hắn đi, không thể cho hắn sống ở trên đời này!”

Úy Trì Minh Nguyệt nhìn nữ tử trước mắt thần sắc dữ tợn, giống như ác quỷ, lạnh buốt cả người, gạt đi không được.

Úy Trì Thái Ngọc hít một tiếng, lại nói: “Hảo muội muội, nay muội đã biết mọi chuyện, cũng có thể chết một cách minh bạch rồi.”

Úy Trì Minh Nguyệt cố gắng làm mình tỉnh táo lại, nén nước mắt, nói: “Thích khách đã bị bại lộ, nếu ta có chuyện gì, Nam Lăng vương phủ chắc chắn sẽ san bằng Úy Trì sơn trang.”

Úy Trì Thái Ngọc lắc đầu, nói: “Muội yên tâm đi, tứ muội. Lời ta nói lúc trước, cũng không phải hoàn toàn là lừa gạt muội. Thích khách này, thật là đại ca cùng tam muội phái tới..... Chắc hẳn bọn họ cũng cảm thấy muội chướng mắt, ha ha. Có điều tam muội người này tâm tính nóng nảy hấp tấp, khó thành người tài. Nó lỗ mãng xuất thủ, lại thành toàn cho ta.

Đến khi Nam Lăng vương phủ truy cứu đến, ta liền đem lỗi đều đổ lên trên đầu đại ca cùng tam muội. Phụ thân vì bảo toàn sơn trang, tất nhiên sẽ quân pháp bất vị thân (xử phạt không kể người thân). Vương gia tuy tính tình nóng nảy, nhưng lại là người hiểu rõ đạo lý, sẽ không thật sự san bằng sơn trang. Đến lúc đó, ta là nữ nhi duy nhất, danh chính ngôn thuận là chủ ‘Thiên hồ’.”

Úy Trì Thái Ngọc dứt lời, thả lỏng chân đang giẫm Địch Tú ra, cầm kiếm đi về phía Úy Trì Minh Nguyệt.

Úy Trì Minh Nguyệt muốn lui, nhưng phía sau lại không có đường. Thời khắc kiếm phong lạnh như băng để trên cổ nàng, trong lòng nàng chỉ còn tuyệt vọng.

“Tứ muội, trước khi giết muội, ta còn phải nhờ muội giúp một việc.” Úy Trì Thái Ngọc cười mím dứt lời, lại quay đầu đi, nói với Địch Tú: “Địch tổng quản, người có thể nói tung tích của ‘Trần hồ’ nói cho ta biết hay không?”

Địch Tú chậm rãi chống đỡ thân mình, nhú mày trầm mặc.

“Người chẳng lẽ không muốn cho tứ muội ta được chết một cách thống khoái sao?” Úy Trì Thái Ngọc mím cười khuyển nhủ.

Không đợi Địch Tú phản ứng, Úy Trì Minh Nguyệt lạnh lùng nói: “Không được nói!”

Nghe được câu này, Úy Trì Thái Ngọc nhăn mi lại.

Úy Trì Minh Nguyệt trên mặt hoàn toàn không có vẻ sợ hãi, một đôi mắt sáng lăm liệt. Nàng lạnh giọng, nói với Úy Trì Thái Ngọc: “Ta sẽ không cho người có được ‘Thiên hồ’.”

Úy Trì Thái Ngọc nhíu mày, nói: “Xem người có thể cứng rắn đến bao lâu!” À dứt lời, vung kiếm về phía mặt Úy Trì Minh Nguyệt.

Úy Trì Minh Nguyệt cũng không né tránh, vươn tay chặn kiếm lại. Dù đau nhức đến xương, nàng cũng không một chút nhíu mày.

“Cho dù ta chết, cũng sẽ không cho người đạt được, lại đi gây họa cho người khác.” Úy Trì Minh Nguyệt giọng nói kiên định vô cùng, nàng dứt lời, nắm lưỡi kiếm hướng vào cổ họng mình.

Úy Trì Thái Ngọc kinh ngạc không thôi, cuống quýt muốn rút kiếm về. Nhưng Úy Trì Minh Nguyệt dùng hết khí lực toàn thân cầm lưỡi kiếm, ả nhất thời không nhổ ra được.

Đúng lúc này, Địch Tú nhật trường kiếm trên đất, đứng lên.

Úy Trì Thái Ngọc phát hiện, đang muốn ứng phó. Địch Tú lại cầm kiếm, đâm vào ngực mình.

Thấy một màn như vậy, ngực Úy Trì Minh Nguyệt như bị trọng kích, đau nhức khôn kể. Trong phút chốc, trong đầu nổ vang một mảnh, dường như trời sụp đất nứt. Nàng nghe thấy giọng nói của mình, tê tâm liệt phế:

“Địch Tú!”

THỦY TÚ SƠN MINH

Na Chích Hồ Ly
www.dtv-ebook.com

Chương 14

Chuyên ngữ: Lệ Lâm.

“Địch Tú!”

Úy Trì Minh Nguyệt nhìn hăn ngã xuống, trong đầu chỉ còn một mảnh trống rỗng. Nàng buông kiếm của Úy Trì Thái Ngọc ra, chạy tới mấy bước. Mắt cá chân đau đớn, nhưng lúc này một chút cũng không cảm giác được.

Nàng quỳ xuống bên cạnh hăn, chân tay luống cuống nhìn hăn.

Máu tươi từ miệng vết thương tuôn ra, nhuộm đỏ quần áo hăn. Dưới trời đông tuyết phủ, máu ấm áp bay lên làn sương mờ nhạt, đúng là nhìn thấy ghê người.

Úy Trì Minh Nguyệt chỉ cảm thấy trước mắt một mảnh mơ hồ, trong lúc nhất thời lại không phát ra được tiếng nào.

Địch Tú đưa tay, nắm lấy cổ tay nàng. Hăn cười, suy yếu nói: “..... Ta không nói.....”

Úy Trì Minh Nguyệt nghe vậy, khóc lắc đầu, đang muốn mở miệng, đã thấy hăn chậm rãi khép mắt lại.

Úy Trì Minh Nguyệt trong lòng chột lạnh, tay run run, nhẹ nhàng xoa hai má hăn, gọi một tiếng: “Địch Tú?”

Tay hạ xuống, da thịt hăn vẫn còn ấm, nhưng hơi thở đã không còn. Úy Trì Minh Nguyệt khóc thành tiếng, nước mắt nói: “Người đừng chết.....”

Người đừng chết a.....”

Úy Trì Thái Ngọc thấy thế, nhú mào thật sâu. Ầ đi tới vài bước, kéo Úy Trì Minh Nguyệt ra, ngồi xổm xuống, đưa tay thăm dò mạch đập của Địch Tú.

Đúng lúc này, Địch Tú mở to mắt, một tay bắt Úy Trì Thái Ngọc, một tay bóp chặt cổ họng ả.

Úy Trì Thái Ngọc trong nháy mắt càng ngạc nhiên, run giọng nói: “Thì ra người.....”

Địch Tú vẻ mặt mõi mết suy sụp, nhưng nghe đến những lời này, khoe môi hần nhẹ nhàng cong lên, cười cười.

Úy Trì Minh Nguyệt ở bên cạnh kinh ngạc trong chốc lát, mới vui lên. Nàng không ngừng được nước mắt, run nhè nhẹ, nói: “..... Người gạt ta.....”

Địch Tú nhìn Úy Trì Minh Nguyệt một cái, lòng có chút cảm giác áy náy. Nhưng hần lập tức thu liễm tâm thần, dùng khí lực còn lại nói với đám người hầu chung quanh: “Hỏa tín!”

Úy Trì Thái Ngọc nghe vậy, lạnh lùng cười: “Hỏa tín? Địch tổng quản cũng quá mạo hiểm đó, nếu người tới là thuộc hạ của tam muội ta, một phen cố gắng của người liền.....”

Nàng còn chưa nói xong, ngón tay Địch Tú đã tăng thêm vài phần lực đạo, chặn đứng thanh âm của nàng.

“Phóng hỏa tín!” Địch Tú lại hô một tiếng, lực đạo lại nặng thêm một phần, khiến cho Úy Trì Thái Ngọc rên rỉ thành tiếng.

Người hầu chung quanh thấy thế, không dám kéo dài nữa, lấy hỏa tín ra.

Một tia lửa được phóng lên cao, phát sáng trên bầu trời đêm. Ánh lửa được thu vào đáy mắt Địch Tú, hóa thành ý cười.

Ánh lửa rơi xuống và biến mất, bốn phía lại trở về bóng tối tĩnh mịch. Mọi người lạnh lùng giăng co, ai cũng không dám hành động trước.

Thời gian chậm rãi trôi qua, tuyết càng ngày càng lớn, che khuất tầm nhìn.

Rét lạnh, làm cho Úy Trì Minh Nguyệt bất giác run run. Nhưng đến giờ phút này, lòng của nàng đã không còn sợ hãi e ngại. Không biết tự tin từ nơi nào mà đến, làm cho nàng cảm thấy nhất định có thể thoát vây.

Nhưng mà, mất máu, làm cho Địch Tú dần dần thất thần, lực đạo trên tay cũng giảm lại.

Úy Trì Thái Ngọc phát hiện, một tay cầm cổ tay Địch Tú, một tay ra khuỷu tay, thúc vào bụng hắn. Địch Tú vội vàng rút tay né tránh, buông lỏng nàng ra.

Úy Trì Thái Ngọc thoát thân, xoay người một chưởng đánh về phía hắn. Địch Tú cũng không chịu thua, giải khai chiêu thức của nàng, ra trảo bắt ngực nàng. Úy Trì Thái Ngọc lập tức xuất thủ phong bế công kích của hắn, ra một cước, đá chân trái hắn. Địch Tú cũng không né tránh, trúng một đá của nàng, tới gần nàng. Nhân lúc Úy Trì Thái Ngọc đang kinh ngạc, hắn đánh ra một chưởng, vào giữa ngực nàng.

Úy Trì Thái Ngọc bị đánh bại, phun máu tươi.

Mọi chuyện xảy ra nhanh như chớp lóe, mọi người phản ứng không kịp, đến giờ phút này, mới hồi phục tinh thần lại, tiến lên trợ chiến.

Địch Tú cũng đã vô lực cầm cự, nhu nhược ngã xuống. Úy Trì Minh Nguyệt cuống quýt đỡ lấy hắn, nhưng không ngờ chân trái lại đau nhức, rốt cuộc cũng không đứng vững, theo hắn ngã xuống.

Úy Trì Minh Nguyệt cuống quýt ngồi dậy, ôm hắn vào trong ngực. Thấy một thanh trường kiếm rơi ở bên cạnh, nàng vội vàng cầm lên, tạm thời đe dọa.

“Giết bọn họ!” Úy Trì Thái Ngọc thê lương quát.

Mọi người tuân lệnh, không hề do dự, mang theo sát khí cùng lên.

Trong thời khắc chỉ mảnh treo chuông này, một bóng dáng bay đến, chặn trước người Úy Trì Minh Nguyệt.

Úy Trì Minh Nguyệt nhìn thấy người vừa tới, vui mừng quá đổi.

“Tiên sinh!”

Người tới, đúng là Mai Tử Thất. Hắn tay cầm chiết phiến, lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai đánh bại mấy người. Lúc này mới cười dài mở miệng, nói: “May là đuổi kịp”

Lúc này, một đám nam tử huyền y xích dài (áo đen đai lưng đỏ) phi thân đến, người người cầm đao cầm kiếm. Chỉ trong chốc lát, đã chế phục toàn bộ thủ hạ của Úy Trì Thái Ngọc, ổn định thế cục. Úy Trì Thái Ngọc thấy thế, miễn cưỡng đứng lên, ném ra một quả đạn khói, trốn chạy vô tung.

“Chạy thật nhanh.....” Mai Tử Thất đập quạt, cười khen một tiếng, tiếp đó phân phó mọi người, “Không cần đuổi theo. Để ả đi thôi.”

Hắn dứt lời, xoay người ngồi xổm xuống, sờ sờ đầu Úy Trì Minh Nguyệt, dỗ dành: “Chớ sợ chớ sợ, tiên sinh đến đây, không có việc gì.”

Úy Trì Minh Nguyệt lúc này mới buông trường kiếm trong tay xuống, rưng rưng gật gật đầu.

Mai Tử Thất cúi đầu, nhìn Địch Tú trong lòng Úy Trì Minh Nguyệt. Hắn vươn tay, néo néo mặt Địch Tú, sáng giọng: “Thật biết trốn, hại ta tìm kiếm một phen a!”

Úy Trì Minh Nguyệt thấy thế, đẩy tay Mai Tử Thất ra, bất mãn nói: “Không được néo hắn! Không thấy hắn bị thương sao!”

Mai Tử Thất sờ sờ tay bị chụp đau, thở dài, ai oán nói: “Ai nha nha, Tiểu Tứ a, tôn sư trọng đạo người đều đã quên..... Tiên sinh ta thật sự rất thương tâm.....”

Úy Trì Minh Nguyệt nhú mày, không hề để ý đến hắn. Nàng hạ mắt, nhìn Địch Tú trong lòng.

Đến giờ phút này, hắn chỉ còn hơi thở mong manh, trong mắt, chỉ còn vẻ mỏi mệt.

Úy Trì Minh Nguyệt không khỏi ôm chặt một chút, lại không nhận được rơi lệ.

Thấy nàng như thế, Địch Tú mở miệng, dùng thanh âm mỏng manh an ủi: “..... Tránh được..... chỗ yếu hại..... không có việc gì.....”

Úy Trì Minh Nguyệt khóc gật gật đầu, nhẹ nhàng thay hắn lau máu tươi trên khóe môi.

Mai Tử Thất thấy tình trạng như vậy, cười yên tâm. Hắn đưa tay điểm vài đại huyệt của Địch Tú, ngừng máu. Lại bắt mạch, nhú mày nói với Úy Trì Minh Nguyệt: “Phải nhanh trị liệu mới được.”

Úy Trì Minh Nguyệt nghe vậy, gật gật đầu, buông lỏng vòng ôm.

Vài tên huyền y nam tử tiến lên, nâng Địch Tú dậy, đi qua xe ngựa đã chuẩn bị tốt.

Úy Trì Minh Nguyệt cũng đứng dậy, cất bước đi về phía trước. Thấy nàng cước bộ lão đạo, Mai Tử Thất muốn nâng, nhưng nàng lại làm như không thấy, tựa hồ đã quên đau đớn, theo sát Địch Tú.

Mai Tử Thất cười, bất đắc dĩ lắc lắc đầu, đi theo bọn họ lên xe ngựa.

.....

Chỉ chạy nhanh một lát, mọi người đã đến một trấn nhỏ. khách điểm trong trấn đã bị bao trọn, người hầu của Nam Lăng vương phủ đang ở đây. Nhìn thấy Úy Trì Minh Nguyệt bình an trở về, đều vui sướng.

Úy Trì Minh Nguyệt không quan tâm đến vết thương ở chân mình, nhất quyết canh giữ bên cạnh Địch Tú, nhìn mọi người trị liệu.

Nước máu đổi mấy chậu, vải trắng cũng dùng vài xấp, thuốc cầm máu, Tục Mệnh đan cũng không tiếc. Đợi trị liệu xong, đã qua hai canh giờ.

Úy Trì Minh Nguyệt quỳ gối bên giường, nhìn Địch Tú mê man bất tỉnh, vẫn không thể an tâm. Nàng nắm tay hắn, áp lên mặt mình. Hơi ấm từ lòng bàn tay hắn, thoáng giảm bớt lo lắng của nàng.

Lời nói của Úy Trì Thái Ngọc, vẫn quanh quẩn trong đầu:

“Đúng! Là ta làm! Phụ thân đem ta gả cho Trần gia, muốn đập tan thế lực của ta, đừng hòng!..... Nhưng người vẫn là chưa từ bỏ ý định, lại tuyển một nam nhân khác cho ta.....”

“Hắn cũng là người đáng thương..... Phụ thân bồi dưỡng hắn để diệt trừ kẻ đối chọi, lại lo lắng thế lực hắn lớn mạnh, khó có thể khống chế. Cho

ta cùng hẳn thành hôn, không chỉ hủy kế hoạch của ta, còn có thể kiềm chế hẳn.....”

“Cái gì cũng không biết, thật tốt a.....”

Đúng vậy, nàng cái gì cũng không biết. Không biết dưới vẻ mặt phong quang vô hạn của hẳn, cất giấu bao nhiêu thân bất do kỷ. Càng không biết hẳn đã trải qua tranh đấu tàn khốc như thế nào mới được mọi thứ ngày hôm nay. Nàng ghét hẳn, khinh thường hẳn sở tác sở vi (làm mọi việc theo ý mình), nhưng đó cũng là cách sinh tồn duy nhất của hẳn.....

Một người như vậy, lại nói thích nàng. Thật tâm chân thành, thậm chí có thể vì nàng không tiếc tánh mạng.

Cho đến hôm nay, nàng mới hiểu được, thái độ của mình đối với hẳn ngày xưa, làm tổn thương người tới mức nào. Mỗi một câu một chữ không châm chọc nàng nói ra, lại giẫm lên tâm ý của hẳn đến mức nào.

Trong lúc nhất thời, nàng lòng tràn đầy hối hận, bi thương không thôi, lại nhịn không được rơi lệ.

Lúc này, Mai Tử Thất đẩy cửa tiến vào, đi đến bên người nàng, nhẹ giọng khuyên nhủ: “Tiểu Tứ a, người cũng mệt mỏi rồi. Mau trở về phòng nghỉ ngơi đi, vết thương ở chân của người cũng phải trị a.....”

Úy Trì Minh Nguyệt rưng rưng ngẩng đầu, nhìn hẳn, nước nở nói: “Tiên sinh..... Người đều biết hết có đúng hay không?”

“Biết cái gì?” Mai Tử Thất hỏi.

Úy Trì Minh Nguyệt nói: “Tiên sinh biết Úy Trì sơn trang là dạng địa phương gì, cũng biết hẳn là người như thế nào, đúng hay không?”

Mai Tử Thất trầm mặc một lát, cũng ngồi xuống, nhìn thẳng Úy Trì Minh Nguyệt, nói: “Chuyện Úy Trì sơn trang, ta xác thực đã sớm biết. Trong đó lục đục với nhau, tranh đấu gay gắt thật không tầm thường. Nhưng tiểu Tứ a, người một năm chỉ ở Úy Trì sơn trang hai tháng, căn bản không cần tham gia vào đó. Huống chi, người đã đến tuổi lấy chồng, chờ sau khi người thành hôn, việc của Úy Trì sơn trang, sẽ không quan hệ cùng người. Vương gia cùng quận chúa cũng không muốn người nhập vào quá sâu, cho người tin tưởng về ngoài hòa thuận thân thiện kia, mới là tốt nhất. Về phần hãn.....” Mai Tử Thất nhìn Địch Tú một cái, đột nhiên cười lên, “Trước khi nghe người nói hãn đánh người một cái tát, ta cũng không biết hãn là người ra sao. Nhưng mà, nay xem ra, ta đoán tuyệt không sai a.....”

Úy Trì Minh Nguyệt nhú mày, có chút bất mãn, “Vậy người hãn nên nói sớm cho ta biết a!”

Mai Tử Thất vẻ mặt vô tội, nói: “Aiz, ta không phải nói sao. Chuyện Úy Trì sơn trang, là Vương gia cùng quận chúa nói đừng cho người biết nhiều”

“Ta không nói việc này!” Úy Trì Minh Nguyệt cắt ngang lời hãn, “Ta..... ta là nói chuyện của hãn.....”

“À!” Mai Tử Thất bưng tỉnh đại ngộ, lại nở nụ cười, “Vậy đúng là ta không đúng. Ai nha nha, ta sao lại quên nói cho người chứ, có lỗi có lỗi quá!”

“Tiên sinh!” Úy Trì Minh Nguyệt biết Mai Tử Thất đang trêu tức, bất mãn kêu ra tiếng.

Mai Tử Thất nở nụ cười, ôn nhu nói: “Tiểu Tứ a, phần tâm ý này của hãn, cũng không phải là dễ dàng có thể nhận được. Ta nếu nói sớm cho người biết, chẳng qua là tăng thêm phiền não của người thôi. Nhưng nay, cũng không giống trước, đúng không?”

Úy Trì Minh Nguyệt nghe được lời này, lập tức đỏ mặt, ấp úng nói: “Cái gì không giống chứ..... có cái gì không giống.....”

Mai Tử Thất cười vui vẻ, lại nói: “Được được được, không có gì không giống. Nhưng mà tiểu Tứ a, trải qua hoạn nạn, càng phải thêm quý trọng mới được. Hào hảo bảo trọng chính mình, cũng vì đối phương tận tâm a.”

Úy Trì Minh Nguyệt nghe vậy, lưu luyến nhìn Địch Tú. Hồi lâu, nàng cũng buông tay hẳn ra, thay hẳn đỡ chặn lại. Làm xong việc này, nàng mới cùng Mai Tử Thất rời khỏi phòng.

Đợi bọn họ rời đi, trong phòng bỗng nhiên bay lên một làn khói trắng, khói trắng dày đặc, dần hóa thành một con hồ ly.

Hồ ly kia chỉ lớn khoảng chú mèo nhà, một thân tuyết trắng, trắng tinh như tuyết. Nó nhẹ nhàng nhảy lên giường, cọ cọ hai má Địch Tú.

Trong bóng tối, vang lên tiếng cười nói thật thấp: “Lại làm ra tình trạng này, thật sự là làm cho người ta lo lắng a.....”

THỦY TÚ SƠN MINH

Na Chích Hồ Ly
www.dtv-ebook.com

Chương 15

Chuyên ngữ: Lệ Lâm.

“Địch Tú!”

Úy Trì Minh Nguyệt nhìn hăn ngã xuống, trong đầu chỉ còn một mảnh trống rỗng. Nàng buông kiếm của Úy Trì Thái Ngọc ra, chạy tới mấy bước. Mắt cá chân đau đớn, nhưng lúc này một chút cũng không cảm giác được.

Nàng quỳ xuống bên cạnh hăn, chân tay luống cuống nhìn hăn.

Máu tươi từ miệng vết thương tuôn ra, nhuộm đỏ quần áo hăn. Dưới trời đông tuyết phủ, máu ấm áp bay lên làn sương mờ nhạt, đúng là nhìn thấy ghê người.

Úy Trì Minh Nguyệt chỉ cảm thấy trước mắt một mảnh mơ hồ, trong lúc nhất thời lại không phát ra được tiếng nào.

Địch Tú đưa tay, nắm lấy cổ tay nàng. Hăn cười, suy yếu nói: “..... Ta không nói.....”

Úy Trì Minh Nguyệt nghe vậy, khóc lắc đầu, đang muốn mở miệng, đã thấy hăn chậm rãi khép mắt lại.

Úy Trì Minh Nguyệt trong lòng chột lạnh, tay run run, nhẹ nhàng xoa hai má hăn, gọi một tiếng: “Địch Tú?”

Tay hạ xuống, da thịt hăn vẫn còn ấm, nhưng hơi thở đã không còn. Úy Trì Minh Nguyệt khóc thành tiếng, nước mắt nói: “Người đừng chết.....”

Người đừng chết a.....”

Úy Trì Thái Ngọc thấy thế, nhú mào thật sâu. Ầ đi tới vài bước, kéo Úy Trì Minh Nguyệt ra, ngồi xổm xuống, đưa tay thăm dò mạch đập của Địch Tú.

Đúng lúc này, Địch Tú mở to mắt, một tay bắt Úy Trì Thái Ngọc, một tay bóp chặt cổ họng ả.

Úy Trì Thái Ngọc trong nháy mắt càng ngạc nhiên, run giọng nói: “Thì ra người.....”

Địch Tú vẻ mặt mõi mết suy sụp, nhưng nghe đến những lời này, khoe môi hần nhẹ nhàng cong lên, cười cười.

Úy Trì Minh Nguyệt ở bên cạnh kinh ngạc trong chốc lát, mới vui lên. Nàng không ngừng được nước mắt, run nhè nhẹ, nói: “..... Người gạt ta.....”

Địch Tú nhìn Úy Trì Minh Nguyệt một cái, lòng có chút cảm giác áy náy. Nhưng hần lập tức thu liễm tâm thần, dùng khí lực còn lại nói với đám người hầu chung quanh: “Hỏa tín!”

Úy Trì Thái Ngọc nghe vậy, lạnh lùng cười: “Hỏa tín? Địch tổng quản cũng quá mạo hiểm đó, nếu người tới là thuộc hạ của tam muội ta, một phen cố gắng của người liền.....”

Nàng còn chưa nói xong, ngón tay Địch Tú đã tăng thêm vài phần lực đạo, chặn đứng thanh âm của nàng.

“Phóng hỏa tín!” Địch Tú lại hô một tiếng, lực đạo lại nặng thêm một phần, khiến cho Úy Trì Thái Ngọc rên rỉ thành tiếng.

Người hầu chung quanh thấy thế, không dám kéo dài nữa, lấy hỏa tín ra.

Một tia lửa được phóng lên cao, phát sáng trên bầu trời đêm. Ánh lửa được thu vào đáy mắt Địch Tú, hóa thành ý cười.

Ánh lửa rơi xuống và biến mất, bốn phía lại trở về bóng tối tĩnh mịch. Mọi người lạnh lùng giăng co, ai cũng không dám hành động trước.

Thời gian chậm rãi trôi qua, tuyết càng ngày càng lớn, che khuất tầm nhìn.

Rét lạnh, làm cho Úy Trì Minh Nguyệt bất giác run run. Nhưng đến giờ phút này, lòng của nàng đã không còn sợ hãi e ngại. Không biết tự tin từ nơi nào mà đến, làm cho nàng cảm thấy nhất định có thể thoát vây.

Nhưng mà, mất máu, làm cho Địch Tú dần dần thất thần, lực đạo trên tay cũng giảm lại.

Úy Trì Thái Ngọc phát hiện, một tay cầm cổ tay Địch Tú, một tay ra khuỷu tay, thúc vào bụng hắn. Địch Tú vội vàng rút tay né tránh, buông lỏng nàng ra.

Úy Trì Thái Ngọc thoát thân, xoay người một chưởng đánh về phía hắn. Địch Tú cũng không chịu thua, giải khai chiêu thức của nàng, ra trảo bắt ngực nàng. Úy Trì Thái Ngọc lập tức xuất thủ phong bế công kích của hắn, ra một cước, đá chân trái hắn. Địch Tú cũng không né tránh, trúng một đá của nàng, tới gần nàng. Nhân lúc Úy Trì Thái Ngọc đang kinh ngạc, hắn đánh ra một chưởng, vào giữa ngực nàng.

Úy Trì Thái Ngọc bị đánh bại, phun máu tươi.

Mọi chuyện xảy ra nhanh như chớp lóe, mọi người phản ứng không kịp, đến giờ phút này, mới hồi phục tinh thần lại, tiến lên trợ chiến.

Địch Tú cũng đã vô lực cầm cự, nhu nhược ngã xuống. Úy Trì Minh Nguyệt cuống quýt đỡ lấy hắn, nhưng không ngờ chân trái lại đau nhức, rốt cuộc cũng không đứng vững, theo hắn ngã xuống.

Úy Trì Minh Nguyệt cuống quýt ngồi dậy, ôm hắn vào trong ngực. Thấy một thanh trường kiếm rơi ở bên cạnh, nàng vội vàng cầm lên, tạm thời đe dọa.

“Giết bọn họ!” Úy Trì Thái Ngọc thê lương quát.

Mọi người tuân lệnh, không hề do dự, mang theo sát khí cùng lên.

Trong thời khắc chỉ mảnh treo chuông này, một bóng dáng bay đến, chặn trước người Úy Trì Minh Nguyệt.

Úy Trì Minh Nguyệt nhìn thấy người vừa tới, vui mừng quá đổi.

“Tiên sinh!”

Người tới, đúng là Mai Tử Thất. Hắn tay cầm chiết phiến, lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai đánh bại mấy người. Lúc này mới cười dài mở miệng, nói: “May là đuổi kịp”

Lúc này, một đám nam tử huyền y xích dài (áo đen đai lưng đỏ) phi thân đến, người người cầm đao cầm kiếm. Chỉ trong chốc lát, đã chế phục toàn bộ thủ hạ của Úy Trì Thái Ngọc, ổn định thế cục. Úy Trì Thái Ngọc thấy thế, miễn cưỡng đứng lên, ném ra một quả đạn khói, trốn chạy vô tung.

“Chạy thật nhanh.....” Mai Tử Thất đập quạt, cười khen một tiếng, tiếp đó phân phó mọi người, “Không cần đuổi theo. Để ả đi thôi.”

Hắn dứt lời, xoay người ngồi xổm xuống, sờ sờ đầu Úy Trì Minh Nguyệt, dỗ dành: “Chớ sợ chớ sợ, tiên sinh đến đây, không có việc gì.”

Úy Trì Minh Nguyệt lúc này mới buông trường kiếm trong tay xuống, rưng rưng gật gật đầu.

Mai Tử Thất cúi đầu, nhìn Địch Tú trong lòng Úy Trì Minh Nguyệt. Hắn vươn tay, néo néo mặt Địch Tú, sáng giọng: “Thật biết trốn, hại ta tìm kiếm một phen a!”

Úy Trì Minh Nguyệt thấy thế, đẩy tay Mai Tử Thất ra, bất mãn nói: “Không được néo hắn! Không thấy hắn bị thương sao!”

Mai Tử Thất sờ sờ tay bị chụp đau, thở dài, ai oán nói: “Ai nha nha, Tiểu Tứ a, tôn sư trọng đạo người đều đã quên..... Tiên sinh ta thật sự rất thương tâm.....”

Úy Trì Minh Nguyệt nhú mày, không hề để ý đến hắn. Nàng hạ mắt, nhìn Địch Tú trong lòng.

Đến giờ phút này, hắn chỉ còn hơi thở mong manh, trong mắt, chỉ còn vẻ mỏi mệt.

Úy Trì Minh Nguyệt không khỏi ôm chặt một chút, lại không nhìn được rơi lệ.

Thấy nàng như thế, Địch Tú mở miệng, dùng thanh âm mỏng manh an ủi: “..... Tránh được..... chỗ yếu hại..... không có việc gì.....”

Úy Trì Minh Nguyệt khóc gật gật đầu, nhẹ nhàng thay hắn lau máu tươi trên khóe môi.

Mai Tử Thất thấy tình trạng như vậy, cười yên tâm. Hắn đưa tay điểm vài đại huyệt của Địch Tú, ngừng máu. Lại bắt mạch, nhú mày nói với Úy Trì Minh Nguyệt: “Phải nhanh trị liệu mới được.”

Úy Trì Minh Nguyệt nghe vậy, gật gật đầu, buông lỏng vòng ôm.

Vài tên huyền y nam tử tiến lên, nâng Địch Tú dậy, đi qua xe ngựa đã chuẩn bị tốt.

Úy Trì Minh Nguyệt cũng đứng dậy, cất bước đi về phía trước. Thấy nàng cước bộ lão đảo, Mai Tử Thất muốn nâng, nhưng nàng lại làm như không thấy, tựa hồ đã quên đau đớn, theo sát Địch Tú.

Mai Tử Thất cười, bất đắc dĩ lắc lắc đầu, đi theo bọn họ lên xe ngựa.

.....

Chỉ chạy nhanh một lát, mọi người đã đến một trấn nhỏ. khách điểm trong trấn đã bị bao trọn, người hầu của Nam Lăng vương phủ đang ở đây. Nhìn thấy Úy Trì Minh Nguyệt bình an trở về, đều vui sướng.

Úy Trì Minh Nguyệt không quan tâm đến vết thương ở chân mình, nhất quyết canh giữ bên cạnh Địch Tú, nhìn mọi người trị liệu.

Nước máu đổi mấy chậu, vải trắng cũng dùng vài xấp, thuốc cầm máu, Tục Mệnh đan cũng không tiếc. Đợi trị liệu xong, đã qua hai canh giờ.

Úy Trì Minh Nguyệt quỳ gối bên giường, nhìn Địch Tú mê man bất tỉnh, vẫn không thể an tâm. Nàng nắm tay hắn, áp lên mặt mình. Hơi ấm từ lòng bàn tay hắn, thoáng giảm bớt lo lắng của nàng.

Lời nói của Úy Trì Thái Ngọc, vẫn quanh quẩn trong đầu:

“Đúng! Là ta làm! Phụ thân đem ta gả cho Trần gia, muốn đập tan thế lực của ta, đừng hòng!..... Nhưng người vẫn là chưa từ bỏ ý định, lại tuyển một nam nhân khác cho ta.....”

“Hắn cũng là người đáng thương..... Phụ thân bồi dưỡng hắn để diệt trừ kẻ đối chọi, lại lo lắng thế lực hắn lớn mạnh, khó có thể khống chế. Cho

ta cùng hẳn thành hôn, không chỉ hủy kế hoạch của ta, còn có thể kiềm chế hẳn.....”

“Cái gì cũng không biết, thật tốt a.....”

Đúng vậy, nàng cái gì cũng không biết. Không biết dưới vẻ mặt phong quang vô hạn của hẳn, cất giấu bao nhiêu thân bất do kỷ. Càng không biết hẳn đã trải qua tranh đấu tàn khốc như thế nào mới được mọi thứ ngày hôm nay. Nàng ghét hẳn, khinh thường hẳn sở tác sở vi (làm mọi việc theo ý mình), nhưng đó cũng là cách sinh tồn duy nhất của hẳn.....

Một người như vậy, lại nói thích nàng. Thật tâm chân thành, thậm chí có thể vì nàng không tiếc tánh mạng.

Cho đến hôm nay, nàng mới hiểu được, thái độ của mình đối với hẳn ngày xưa, làm tổn thương người tới mức nào. Mỗi một câu một chữ không châm chước nàng nói ra, lại giẫm lên tâm ý của hẳn đến mức nào.

Trong lúc nhất thời, nàng lòng tràn đầy hối hận, bi thương không thôi, lại nhẹn không được rơi lệ.

Lúc này, Mai Tử Thất đẩy cửa tiến vào, đi đến bên người nàng, nhẹ giọng khuyên nhủ: “Tiểu Tứ a, người cũng mệt mỏi rồi. Mau trở về phòng nghỉ ngơi đi, vết thương ở chân của người cũng phải trị a.....”

Úy Trì Minh Nguyệt rưng rưng ngẩng đầu, nhìn hẳn, nước nở nói: “Tiên sinh..... Người đều biết hết có đúng hay không?”

“Biết cái gì?” Mai Tử Thất hỏi.

Úy Trì Minh Nguyệt nói: “Tiên sinh biết Úy Trì sơn trang là dạng địa phương gì, cũng biết hẳn là người như thế nào, đúng hay không?”

Mai Tử Thất trầm mặc một lát, cũng ngồi xuống, nhìn thẳng Úy Trì Minh Nguyệt, nói: “Chuyện Úy Trì sơn trang, ta xác thực đã sớm biết. Trong đó lục đục với nhau, tranh đấu gay gắt thật không tầm thường. Nhưng tiểu Tứ a, người một năm chỉ ở Úy Trì sơn trang hai tháng, căn bản không cần tham gia vào đó. Huống chi, người đã đến tuổi lấy chồng, chờ sau khi người thành hôn, việc của Úy Trì sơn trang, sẽ không quan hệ cùng người. Vương gia cùng quận chúa cũng không muốn người nhập vào quá sâu, cho người tin tưởng về ngoài hòa thuận thân thiện kia, mới là tốt nhất. Về phần hãn.....” Mai Tử Thất nhìn Địch Tú một cái, đột nhiên cười lên, “Trước khi nghe người nói hãn đánh người một cái tát, ta cũng không biết hãn là người ra sao. Nhưng mà, nay xem ra, ta đoán tuyệt không sai a.....”

Úy Trì Minh Nguyệt nhú mày, có chút bất mãn, “Vậy người hãn nên nói sớm cho ta biết a!”

Mai Tử Thất vẻ mặt vô tội, nói: “Aiz, ta không phải nói sao. Chuyện Úy Trì sơn trang, là Vương gia cùng quận chúa nói đừng cho người biết nhiều”

“Ta không nói việc này!” Úy Trì Minh Nguyệt cắt ngang lời hãn, “Ta..... ta là nói chuyện của hãn.....”

“À!” Mai Tử Thất bưng tỉnh đại ngộ, lại nở nụ cười, “Vậy đúng là ta không đúng. Ai nha nha, ta sao lại quên nói cho người chứ, có lỗi có lỗi quá!”

“Tiên sinh!” Úy Trì Minh Nguyệt biết Mai Tử Thất đang trêu tức, bất mãn kêu ra tiếng.

Mai Tử Thất nở nụ cười, ôn nhu nói: “Tiểu Tứ a, phần tâm ý này của hãn, cũng không phải là dễ dàng có thể nhận được. Ta nếu nói sớm cho người biết, chẳng qua là tăng thêm phiền não của người thôi. Nhưng nay, cũng không giống trước, đúng không?”

Úy Trì Minh Nguyệt nghe được lời này, lập tức đỏ mặt, ấp úng nói: “Cái gì không giống chứ..... có cái gì không giống.....”

Mai Tử Thất cười vui vẻ, lại nói: “Được được được, không có gì không giống. Nhưng mà tiểu Tứ a, trải qua hoạn nạn, càng phải thêm quý trọng mới được. Hào hảo bảo trọng chính mình, cũng vì đối phương tận tâm a.”

Úy Trì Minh Nguyệt nghe vậy, lưu luyến nhìn Địch Tú. Hồi lâu, nàng cũng buông tay hắt ra, thay hắt đắp chặn lại. Làm xong việc này, nàng mới cùng Mai Tử Thất rời khỏi phòng.

Đội bọn họ rời đi, trong phòng bỗng nhiên bay lên một làn khói trắng, khói trắng dày đặc, dần hóa thành một con hồ ly.

Hồ ly kia chỉ lớn khoảng chú mèo nhà, một thân tuyết trắng, trắng tinh như tuyết. Nó nhẹ nhàng nhảy lên giường, cọ cọ hai má Địch Tú.

Trong bóng tối, vang lên tiếng cười nói thật thấp: “Lại làm ra tình trạng này, thật sự là làm cho người ta lo lắng a.....”

THỦY TÚ SƠN MINH

Na Chích Hồ Ly
www.dtv-ebook.com

Chương 16

Chuyên ngữ: Lệ Lâm.

“Xú tiểu tử. Ta giúp người như vậy, người còn dám gạt ta!”

Địch Tú ngây ngẩn cả người, nhất thời không biết trả lời như thế nào.

Mai Tử Thất buông lỏng tay ra, cười nói: “Ừm, gầy a, phải cố gắng bồi bổ mới được.”

Địch Tú thoáng suy nghĩ, quên cả nguy trang, nhú mày lạnh giọng hỏi: “Người có mục đích gì?”

“Ha ha, người quả nhiên đã khôi phục.” Mai Tử Thất thản nhiên cười cười, trầm mặc một hồi lâu, lại nói, “..... Người đoán xem.”

Địch Tú nhìn hẳn, nói: “Mai cốc cùng Úy Trì sơn trang có xích mích. Người thân là đệ tử của Mai cốc tán nhân, lần này mượn cơ hội tiến vào sơn trang, cũng là vì điều tra việc Thiên hồ. Trang chủ đối với người sớm có phòng bị, chỉ là ngại Nam Lăng Vương phủ, nên chưa động thủ với người thôi.”

Mai Tử Thất nghe xong, cười vui vẻ. Hẳn không e dè, gật đầu đáp: “Đúng vậy.”

“Người muốn từ trong miệng ta biết tung tích của ‘Trần hồ’, cho nên mới ra tay cứu giúp.....” Địch Tú nói.

Mai Tử Thất như trước gật đầu, “Gần đúng rồi.”

Địch Tú nói: “Ta sẽ không nói cho người.”

Mai Tử Thất thở dài một tiếng, vươn tay ra, lại nhéo nhéo mặt Địch Tú, nói: “A Tú a, thời điểm người chưa khôi phục làm người ta thích hơn a.”

Địch Tú nhíu mày, vươn tay bắt cổ tay Mai Tử Thất. Mai Tử Thất không chút hoang mang, đưa tay cầm bả vai Địch Tú, chỉ hơi dùng sức, làm hẳn phải buông lỏng tay ra.

“Cần gì chứ.” Mai Tử Thất vẫy vẫy cổ tay, lắc đầu thở dài, “Kỳ thật ngày hôm trước sư tôn đã bói một quẻ: ‘Trấn hồ’ phong giải, thiên hồ thoát phược (trấn hồ được mở ấn phong, thiên hồ thoát khỏi trói buộc). Chắc hẳn việc này có liên quan với người.”

Địch Tú mở miệng, nói: “Mai cốc tán nhân nếu lợi hại như thế, cần gì phải hỏi ta?”

Mai Tử Thất cười cười: “Không ngại nói thật cho người biết. Mai cốc từ trước đến giờ không để ý tới tục sự, ‘Thiên hồ’ cũng tốt, Úy Trì gia tranh đấu cũng tốt, ta chưa hứng thú nhúng tay. Chúng ta cũng chỉ là được Nam Lăng Vương nhờ vả, bảo hộ tứ tiểu thư không bị ‘Thiên hồ’ hại thôi. Nhưng mà, những năm gần đây, phong ấn của ‘Trấn hồ’ từ từ yếu bớt, sư tôn không yên lòng, mới bảo ta nhập trang điều tra. Nếu ‘Trấn hồ’, phong ấn này vẫn còn vững chắc, đương nhiên là không gì tốt hơn. Nếu không thế, cũng vô phương. Tổng cộng hai tháng, đợi tứ tiểu thư trở lại Nam Lăng vương phủ, tìm một nơi định việc hôn nhân thì mọi việc liền chấm dứt.” Hẳn nói tới đây, cười giảo hoạt, nói, “Người đừng thấy tứ tiểu thư của chúng ta ở Úy Trì sơn trang kiêu ngạo tùy hứng, khi trở lại Nam Lăng vương phủ muốn nhu thuận bao nhiêu có nhu thuận bấy nhiêu, thật sự khiến cho nhiều người yêu thích. Bao nhiêu vương tôn công tử đập phá thêm cửa, cầu còn không được a.”

Địch Tú nghe được lời này, chỉ im lặng không nói.

Mai Tử Thất có chút hăng hái nhìn phản ứng của hắn, nói: “Cho nên, người vẫn nên nói cho ta biết từ đầu đến cuối việc ‘Trấn hồ’ bị mất trộm, còn việc phong ấn của ‘Thiên hồ’, người không cần phải lo lắng.”

“Đâu có liên quan gì đến ta.” Địch Tú hờ hững đáp.

Mai Tử Thất hơi ngẩn ra, nhất thời không biết nói gì.

Địch Tú nói: “Ta đã khôi phục, đợi thương thế khỏi hẳn liền trở về Ủy Trì sơn trang. Ân cứu mạng, thứ không thể hồi báo.”

Mai Tử Thất im lặng một lát, chợt thấy buồn cười, “Tiểu tử thật bướng bỉnh. Người nếu quyết tuyệt như thế, vừa rồi sao phải giả ngu?”

Trên trán Địch Tú có chút phiền muộn, hắn khẽ nhíu mày, đang muốn mở miệng. Lúc này, ngoài cửa tiếng bước chân dồn dập, cùng với tiếng ngọc bội đình đang, Ủy Trì Minh Nguyệt lập tức đẩy cửa phòng ra, chạy vào.

Mai Tử Thất thấy nàng tiến vào, nhảy dựng lên, chỉ vào Địch Tú, ai oán nói: “Ai nha nha, A Tú a, ta đút thuốc cho người người không uống thì thôi, vì sao phải đập bể chén thuốc a. Tiên sinh ta thật thương tâm.....”

Địch Tú kinh hãi, nhất thời ngây ngẩn cả người.

Ủy Trì Minh Nguyệt nghe vậy, cúi đầu vừa nhìn, quả thấy chén thuốc kia bị vỡ nát. Nàng nhăn mi lại, đi đến bên giường, chặn trước người Địch Tú, giận dữ nói: “Tiên sinh!”

Mai Tử Thất càng ai oán, “Tiểu tử a, hắn đối với ta như vậy, người còn giúp hắn?”

“Ta không giúp hần. Là tiên sinh người không đúng a.” Úy Trì Minh Nguyệt hợp tình hợp lý nói.

Mai Tử Thất làm bộ dạng khóc không ra nước mắt, dấm ngực thở dài: “Con gái lớn không giữ được, khuỷu tay đều chỉ ra bên ngoài. Tiên sinh ta đau lòng a!”

“Tiên sinh.....” Úy Trì Minh Nguyệt lúc này bất đắc dĩ, nàng hơi đỏ mặt, đưa tay đem Mai Tử Thất đẩy ra ngoài cửa, “Người đừng náo loạn, tìm sư tôn người đi thôi!”

“Ấy ấy ấy? Tiên sinh ta nói còn chưa nói xong mà!” Mai Tử Thất ngoài miệng nói như thế, lại tùy ý nàng đẩy đi.

“Lần sau hãy nói tiếp!” Úy Trì Minh Nguyệt đẩy hần ra ngoài cửa, không nói hai lời đóng cửa phòng lại, không hề để ý tới hần than vãn.

Nàng thở ra, xoay người đi tới bên giường, cười nhìn Địch Tú, nói: “Ta đã trở về.” Nàng nghĩ nghĩ, lại nói, “Ta trước đi phân phó các nàng ấy sắc lại một chén thuốc.....”

Nàng vừa muốn đi, lại nghe Địch Tú mở miệng, gọi nàng: “Tứ tiểu thư.”

Úy Trì Minh Nguyệt bị tiếng gọi này làm hoảng sợ, nàng quay đầu nhìn hần, hơi kinh ngạc.

Hần nhìn nàng, chỉ cảm thấy trong lòng áp lực, trước giờ chưa từng có. Hần ổn định tâm trạng, cuối cùng hạ quyết tâm, mở miệng nói: “Ta.....”

“Minh Nguyệt!” Úy Trì Minh Nguyệt bỗng nhiên mở miệng, cắt lời hần.

Hắn cả kinh, kinh ngạc nhìn nàng.

Úy Trì Minh Nguyệt cau mày, lộ vẻ bất mãn. Nàng không thích tiếng “Tứ tiểu thư” này, cách xưng hô mới lạ này, làm cho nàng nhớ tới những ngày ở Úy Trì sơn trang đối với hắn làm như không thấy. Mỗi nghĩ đến việc này, nàng liền tức giận mình vô tri lỗ mãng, mất cảm giác.

Úy Trì Minh Nguyệt nghĩ rằng, đây nhất định lại là Mai Tử Thất xui khiến, cố ý chọc giận nàng. Nàng hơi hơi xấu hổ, đi đến bên giường, cau mày, nghiêm túc nói với hắn: “Không được gọi ta là tứ tiểu thư, gọi ta ‘Minh Nguyệt’.”

Nàng dứt lời, chăm chú nhìn hắn, chờ hắn trả lời. Thần sắc của nàng trang nghiêm, phảng phất đang đợi một lời đồng ý.

Nguyên bản những lời hắn muốn nói, giờ phút này một chữ cũng không nói ra được. Hắn nhìn nàng, trải qua do dự, cuối cùng nhẹ nhàng hô một tiếng: “Minh Nguyệt.....”

Ý cười trên mặt của nàng chợt lộ ra, giống như vân phá nguyệt xuất (trăng phá mây ra), sáng rực. Nàng cười, gật gật đầu, gọi hắn: “Địch Tú.”

Hắn lẳng lặng nở nụ cười, đem tất cả những lời muốn nói vùi vào trong lòng.

Úy Trì Minh Nguyệt chỉ cảm thấy trong lòng thư sướng, không còn ưu phiền, cười nói một câu: “Ta đây đi sắc thuốc.”

Hắn nhìn nàng vội vàng chạy ra khỏi phòng, nụ cười trên mặt dừng thật lâu.....

.....

Mấy ngày sau đó, mọi chuyện đều bình thường.

Địch Tú cũng chậm rãi nghe ngóng, thì ra ngày đó bị tập kích, sau khi Mai Tử Thất cứu bọn họ, vẫn chưa trở về Nam Lăng vương phủ. Mà ngày đêm kiên trì, chạy tới Mai cốc. Thứ nhất là vì chữa thương cho hắn, thứ hai là vì giải khai chú phược.

Úy Trì Minh Nguyệt sớm nên trở về Nam Lăng vương phủ, nhưng nàng cố ý ở lại chờ hắn dưỡng thương, liền cho người trở về Nam Lăng vương phủ truyền tin, ở lại Mai cốc. Mà hắn, mê man hơn mười ngày mới tỉnh dậy. Nay, đã là tháng hai.

Tuy nói hắn tự làm mình bị thương để lừa kẻ địch, tránh chỗ yếu hại. Nhưng lúc trước thương thế trên người chưa lành, sau lại bị Úy Trì Thái Ngọc đánh một chưởng. Nội tổn ngoại thương, đương nhiên không thể coi thường. May mà Mai cốc mọi người y thuật cao minh, lại cứu chữa kịp lúc, cuối cùng cũng không đáng ngại.

Lại tĩnh dưỡng hơn nửa tháng, hắn miễn cưỡng có thể xuống giường đi lại.

Thời tiết ấm áp, hắn đứng trước cửa sổ, nhìn cảnh sắc trong cốc. Mùa đông đã qua, lá mai trong cốc đã rụng hết, hoa mai đua nở, trắng hồng đỏ thắm, đẹp không sao tả xiết.

Trong Nam uyển ở Úy Trì sơn trang, cũng có vài cây mai. Chỉ là, nàng hàng năm chỉ có tháng chạp cùng tháng giêng mới ở lại, chỉ có thể nhìn ngắm nụ mai, lại vô duyên thấy hoa mai nở

Hắn đang xuất thần, lại nghe có người đến. Tiếng chân kia vội vàng, không cần lên tiếng, liền biết là ai. Hắn quay đầu nhìn ra cửa, chờ nàng tiến vào.

Thời điểm Úy Trì Minh Nguyệt đẩy cửa đi vào, chỉ thấy hắn đứng ở cửa sổ, mỉm cười nhìn nàng. Cảnh xuân ôn nhuận, nhuộm ở khóe mắt lông

mày hăn, lại động lòng người như thế. Nàng nhất thời nhìn đến xuất thần, đợi khi phục hồi tinh thần lại, liền cảm thấy e lệ.

“Người sao lại biết là ta.....” Úy Trì Minh Nguyệt hơi hơi đỏ mặt, hỏi.

Địch Tú cười đáp: “Tiếng bước chân.”

“Tiếng bước chân?” Úy Trì Minh Nguyệt cúi đầu nhìn chân mình, nghi hoặc nói, “Cùng người khác có gì không giống à?”

Địch Tú chỉ cười, không trả lời nàng.

Úy Trì Minh Nguyệt cũng không truy hỏi đến cùng, nàng tiến lên vài bước, kéo tay của hăn, nói: “Người theo ta đến đây, cho người xem thứ này nè!”

Địch Tú biết, bất luận có đáp ứng hay không, cuối cùng cũng phải đi với nàng. Hăn cũng không trả lời, mặc nàng lôi kéo.

Úy Trì Minh Nguyệt thật cẩn thận đỡ hăn, ra khỏi cửa phòng, qua bậc thềm, lại vòng qua một vườn hoa mai, mới dừng chân.

Trước mắt, là một mảnh vườn ươm. Mùa này, trong vườn đầy các mầm non xanh nhạt, rất là đáng yêu.

Úy Trì Minh Nguyệt buông tay Địch Tú ra, cười nói: “Người chờ một chút.”

Nàng dứt lời, cầm váy áo nhảy vào trong vườn ươm, cũng không để ý đạp bao nhiêu cây non dưới chân, bắt đầu tìm kiếm khắp nơi. Một lát sau, nàng ngồi xổm xuống, nhổ một cây trâm cài tóc, đào đất lên.

Địch Tú thấy nàng như thế, không khỏi muốn tiến lên khuyên can.

Lúc này, Úy Trì Minh Nguyệt cười một tiếng: “Tìm được rồi!”

Nàng đứng dậy, chạy vài bước đến trước mặt hắn, mở tay ra.

Trong lòng bàn tay của nàng, có một đóa lục ngọc hoa mai. Nhìn kỹ, là một cái hoa tai ngọc bích tinh điêu tế trác (tinh xảo, tỉ mỉ). Tua tơ tằm trên hoa tai ngọc đều đã mốc meo, chắc là bởi vì chôn dưới đất đã lâu.

Nàng vươn tay, nhẹ nhàng phúi đi bùn đất trên ngọc bích, cười nói: “Lúc nhỏ không hiểu chuyện, nghĩ đến cái gì liền làm cái đó. Thấy hoa mai ngọc bích này đáng yêu, liền chôn xuống..... Ha ha, lâu ngày ta đã quên mất. May mắn vẫn còn.” Nàng đem hoa tai đưa cho hắn, chân thành nói, “Tặng cho người.”

Địch Tú hơi hơi kinh ngạc, có chút chần chờ.

Úy Trì Minh Nguyệt thấy thế, kéo tay hắn, đem hoa tai ngọc bích bỏ vào lòng bàn tay hắn.

“Ta vốn bảo tỳ nữ mang theo quần áo xứng sức của người, ai ngờ lại gặp nhị tỷ ta.....” Úy Trì Minh Nguyệt nói xong, hơi hơi nhíu nhíu mày, “Vốn định lại mua sắm một ít, nhưng Mai cốc này hoang vắng, tìm không thấy chỗ bán. Cái này cũng không tệ, người cầm trước đi.”

Địch Tú nhìn hoa tai ngọc bích kia, trong lòng ấm áp, lại sinh cảm động. Hắn thu ngón tay, cười mở miệng: “Cám ơn.”

Úy Trì Minh Nguyệt lắc đầu, “Không cần, thích là tốt rồi.”

Hắn gật gật đầu, đang muốn thu hồi ngọc bích hoa tai kia, lại nghe thanh âm Mai Tử Thất thê lương vang lên: “A a a a a..... thảo dược của ta a a a a a.....”

Úy Trì Minh Nguyệt cùng Địch Tú đều cả kinh, chỉ thấy Mai Tử Thất chạy vội đến cạnh vườn ươm, khóc không ra nước mắt.

Úy Trì Minh Nguyệt thấy hấn đến, trong lòng kinh hoảng. Nàng lôi kéo Địch Tú, nói: “Nguy rồi, chúng ta đi mau!”

Mai Tử Thất phát hiện, nhún người, chắn trước mặt bọn họ, vô cùng đau đớn nói: “Tiểu Tú a!!! Người cùng thảo dược Mai cốc chúng ta đến tột cùng có thâm cừu đại hận gì a? Hàng năm không giẫm đạp người không hả dạ có phải hay không? Ôi chao

Úy Trì Minh Nguyệt cúi thấp đầu, chột dạ nói: “Ách..... Giẫm hư ta bồi thương cho người là được mà.....”

“Ai nha nha.....” Mai Tử Thất cứ thế cực kỳ bi ai, hoàn toàn không để ý tới lời Úy Trì Minh Nguyệt nói.

Úy Trì Minh Nguyệt lôi kéo ống tay áo của Mai Tử Thất, nói: “..... Tiên sinh người đừng thương tâm, tưới nước còn có thể sống.....”

“Cái gì mà tưới nước còn có thể sống a?” Mai Tử Thất một phen kéo Địch Tú qua, “Ta tưới nước cho hấn, hấn có thể khỏi hấn hay không?”

“Tiên sinh lời này của người có ý gì hả!”

Hai người tranh cãi âm ỉ, một tỳ nữ vội vàng chạy tới, thở gấp mở miệng, nói: “Tứ tiểu thư, Vương gia đến đây!”

Úy Trì Minh Nguyệt cả kinh, ngừng cãi nhau.

“Ngoại công?”

THỦY TÚ SƠN MINH

Na Chích Hồ Ly
www.dtv-ebook.com

Chương 17

Chuyên ngữ: Lệ Lâm.

“Ngoại công?”

Mọi người còn chưa kịp phản ứng, đã nghe một hồi vó ngựa.

Chỉ thấy một con tuấn mã đen tuyền bay như tên bắn mà đến, người trên lưng ngựa, ước chừng sáu mươi tuổi, một thân xích bào (áo bào màu đỏ), khoác áo choàng màu tử kim (tím vàng). Khí vũ hiên ngang, oai hùng bất phàm, dĩ nhiên là Nam Lăng vương gia trong truyền thuyết không thể nghi ngờ.

Úy Trì Minh Nguyệt thấy ông, ngọt ngào cười nói: “Ngoại công.”

Mai Tử Thất cúi đầu ôm quyền hành lễ, cung kính nói: “Vương gia.”

Địch Tú đang nghĩ xem phải đáp lời như thế nào, đã thấy tuấn mã phóng nhanh, không ngờ đến phía sau bọn họ, nhảy vào vờm ươm. Lập tức người vôi vàng kéo cương, ngựa lúc này mới ngừng lại. Nam Lăng Vương ghìm ngựa hồi cương, từ vờm ươm đi ra. Đợi đến trước mặt mọi người, ông xoay người xuống ngựa, cười to nói: “Ha ha ha, con ngựa này tính tình cương liệt, còn chưa chịu phục tùng đâu.” Ông dứt lời, đưa tay kéo Úy Trì Minh Nguyệt, nói, “Nguyệt nhi, ngoại công tới đón con, cao hứng không?”

Úy Trì Minh Nguyệt cười đến bên người ông, nói: “Cao hứng.”

Nam Lăng Vương ngược mắt nhìn nhìn mọi nơi, nói: “Nguyệt nhi a, nơi này có cái gì tốt chứ, con lại ở đến ngay cả nhà cũng không muốn trở về?”

Úy Trì Minh Nguyệt vừa muốn mở miệng trả lời, đã thấy một bóng trắng xẹt qua. Chăm chú nhìn lại, bóng trắng kia chính là một bạch y lão giả. Lão giả kia đã là cụ già tám chín mươi tuổi, râu tóc bạc trắng. Nhưng ông thân hình cao ngất, mặt mũi hơi gầy, có chút đạo cốt tiên phong (phong cách đạo tiên). Lúc này ông chau mày, nổi giận nói: “Minh Vĩnh Tĩnh! Người cùng thảo dược Mai cốt chúng ta đến tột cùng có thâm cừ đại hận gì a? Mỗi lần đến không giẫm đạp người không vừa lòng có phải không?!”

Minh Vĩnh Tĩnh này chính là tên họ của Nam Lăng Vương, nghe người này gọi thẳng, ông cũng không tức giận, chỉ khinh thường nói: “Có phải bảo bối gì đâu, bổn vương bồi thường cho người là được.”

“Người.....” Lão giả kia giận không thể át.

“Aiz, hoa hoa cỏ cỏ, tưới nước sẽ sống. Nếu còn không vừa lòng, bổn vương ban thưởng người trăm dặm đất tốt, người trồng lại đi.” Nam Lăng Vương nhú mày, nói như thế.

Lão giả càng phẫn nộ, trách mắng: “Người người người..... thô bỉ cuồng mãng, không chịu giáo hóa!”

Nghe được cuộc tranh cãi này, Mai Tử Thất cùng Địch Tú sinh cảm giác bất đắc dĩ. Úy Trì Minh Nguyệt lại âm thầm cao hứng, khiêu khích liếc nhìn Mai Tử Thất một cái. Mai Tử Thất càng bất đắc dĩ, thở dài, tiến lên kéo bạch y lão giả kia lại, khuyên nhủ: “Sư tôn bớt giận.”

Lão giả kia chính là Mai cốt tán nhân. ông áp chế tức giận, phát phát tay với Nam Lăng Vương, nói: “Đi mau đi mau, đừng làm bẩn nơi thanh tịnh của ta!”

Nam Lăng Vương hừ lạnh một tiếng: “Vốn là không muốn ở lại! Nguyệt nhi, chúng ta đi!”

“Dạ!” Úy Trì Minh Nguyệt lên tiếng, vừa muốn cất bước, lại ngừng lại. Nàng buông tay Nam Lăng Vương ra, đi trở về bên người Địch Tú, kéo hắn, cười nói, “Đi thôi.”

Địch Tú có chút xấu hổ, vừa mới ngược mắt, liền bắt gặp ánh mắt của Nam Lăng Vương. Đó là ánh mắt quắc thước sắc bén, giống như ánh mắt chim ưng. Vương gia chiến công hiển hách kia chỉ nhú mày đánh giá hắn, trên dưới trái phải, không sót nơi nào, giống như muốn nhìn thấu hắn.

Úy Trì Minh Nguyệt hoàn toàn không để ý, đang muốn dìu Địch Tú cất bước. Nam Lăng Vương đã đi tới vài bước, cười nói: “Vị tiểu huynh đệ này rất quen thuộc, bốn vương đã gặp qua người sao?”

Mai Tử Thất nghe vậy, thay Địch Tú đáp: “Vương gia thật sự là có trí nhớ tốt. Hắn là tổng quản của Úy Trì sơn trang, Địch Tú.”

Nam Lăng Vương nghe vậy, gật gật đầu, “Ồ, thì ra là người.....” Hắn cười cười, lại đánh giá Địch Tú một lát, nói, “Xem ra người có thương tích trong người a.” Ông bước lên vài bước, một phen kéo Địch Tú.

Địch Tú chỉ cảm thấy cánh tay đau nhức, lại không thể phản kháng, trong lòng không khỏi khâm trọng.

Úy Trì Minh Nguyệt nhú mày, sáng giọng: “Ngoại công, người làm gì thế?”

Nam Lăng Vương nói: “Nguyệt nhi ngốc, con là một cô nương, dìu hắn chẳng lẽ không mệt? Hãy cười ngựa của bốn vương đi.”

Hắn dứt lời, dùng lực nâng lên, đỡ Địch Tú lên ngựa.

Úy Trì Minh Nguyệt thấy thế, ý cười lại sinh, “Ừm, vậy cũng tốt.” Nàng ngửa đầu, cười cười với Địch Tú trên lưng ngựa, đưa tay muốn dắt dây cương.

Nam Lăng Vương vội đoạt ở trong tay, nói: “Nguyệt nhi đừng đụng vào, ngựa này tính tình còn cứng cỏi, cẩn thận kéo bị thương. Được rồi, chúng ta đi thôi.”

Địch Tú đang ở trên lưng ngựa, lại như ngồi trên bàn chông. Nhưng ông cháu hai người này lại nói cười tự nhiên, vô cùng thoải mái.

Mai Tử Thất nhìn theo bọn họ rời đi, nét cười trên mặt càng đậm. Lúc này, lão già bên cạnh hẳn mở miệng, nói: “Tử Thất, người đi theo, mọi việc phải cẩn thận.”

Mai Tử Thất thu nụ cười, hành lễ dạ một tiếng, đi lên theo.

.....

Úy Trì Minh Nguyệt vốn tưởng rằng sẽ khởi hành trở về Nam Lăng vương phủ, chẳng ngờ ra khỏi Mai cốc, đã thấy ngoài cốc tụ tập mười hàng người cỡi ngựa, mặc trang phục đi săn. Dắt mãnh khuyến, có điều hâu, trường cung đoản đao, rất uy mãnh.

Úy Trì Minh Nguyệt nhìn đến trận trện như vậy, hơi hơi kinh ngạc, nói: “Xuân sơn phóng săn (đi săn vào mùa xuân)?”

Nam Lăng Vương cười to nói: “Ha ha, đúng là xuân sơn phóng săn.”

Úy Trì Minh Nguyệt nhú mày, nói: “Con không đi.....”

“Chậc, hôm nay vừa lúc vào xuân, con đã ở Mai cốc buồn chán lâu rồi, coi như là giải sầu, cùng ngoại công đi một chuyến thôi.” Nam Lăng Vương kéo Úy Trì Minh Nguyệt, khuyên nhủ.

Úy Trì Minh Nguyệt bất mãn, nói: “Lần này lại mời bao nhiêu vương hầu công tử?”

“Cái gì mà ‘mời’ chứ?” Nam Lăng Vương hừ lạnh một tiếng, “Hàng năm bốn vương xuân sơn phóng săn, mỗi một người đều là không mời mà đến. Con đừng quản bọn họ là được.”

Úy Trì Minh Nguyệt nhìn ông, vẻ mặt chần chờ.

Lúc này, Nam Lăng Vương bỗng nhiên quay đầu, nói với Địch Tú trên lưng ngựa: “Địch tổng quản, người cũng đi tham quan khu vực săn bắn của bốn vương đi.”

Địch Tú cả kinh, vẫn không biết trả lời thế nào. Nhưng thấy Nam Lăng Vương ánh mắt hiền từ, không có ác ý, hẳn cuối cùng trầm mặc, gật đầu.

Úy Trì Minh Nguyệt thấy hẳn đáp ứng, cũng không nhiều lời nữa.

Chuẩn bị một chút, xe ngựa gọn nhẹ, theo hướng khu vực săn bắn mà đi.

Ra khỏi Mai cốc, vòng qua hồ, liền có thể thấy được một mảnh thanh sơn. Nơi này đều là địa giới Nam Lăng, mà dãy núi này, là khu vực săn bắn của Nam Lăng Vương. Tuy nói là khu vực săn bắn, ngày thường lại không người trông giữ, người bình thường đều có thể lên núi săn thú chặt cây. Duy độc tháng hai tới tháng ba hàng năm, Nam Lăng Vương phủ đi “xuân sơn phóng săn”, phong tỏa khu vực này. Mà lúc này hàng năm, vương hầu công tử, quan to hiển quý, người mộ danh mà đến vô số kể.

Từ nửa tháng trước, tôi tớ Nam Lăng vương phủ liền lên núi chọn một chỗ tốt, vẽ ra khu săn bắn. Chờ người của Nam Lăng Vương đến, tôi tớ đã bố trí xong màn trướng, chuẩn bị đầy đủ trái cây và rượu ngon, cung nghênh đã lâu.

Úy Trì Minh Nguyệt xuống xe ngựa, chỉ thấy bên trong khu vực săn bắn quả nhiên đã thấy mấy chục hàng người ngựa, trừ người của Nam Lăng Vương phủ, còn có đủ thiếu niên công tử. Tuấn mã yên ngựa chạm trở hoa văn, cấm y sẵn trang, tư thế oai hùng hiên ngang.

Mọi người thấy Nam Lăng Vương tiến đến, đều xuống ngựa hành lễ.

Vài tên vương hầu công tử quen biết nhìn thấy Úy Trì Minh Nguyệt, liền cười vui thích, đều rới rít tiến lên, chào hỏi.

Úy Trì Minh Nguyệt nhất nhất đáp lễ, cũng không nhiều lời. Nàng xoay người, lập tức đi đến bên Địch Tú.

Địch Tú vừa được đỡ xuống ngựa, còn chưa đứng vững, đã thấy Úy Trì Minh Nguyệt đi lên, không nói hai lời liền kéo tay hắn, cười nói: “Chúng ta đi qua một bên ngòi.”

Nhìn đến cảnh tượng này, đám thiếu niên công tử kia đều bị kinh ngạc.

Ánh mắt không tốt này, Địch Tú đương nhiên phát hiện. Những người trong khu vực săn bắn này, đều là vương hầu hậu duệ quý tộc, danh môn quan tướng, bầu không khí không hợp nhau kia, làm cho hắn có chút không thoải mái.

Đây là thế giới hắn chưa bao giờ nghĩ tới sẽ dính vào. Mà nay, lại mắc thêm lỗi lầm nữa. Hắn cũng không biết, hiện tại mình vẫn không phải là mình..... Hắn đến tột cùng đang làm cái gì? Giả ngu? Hay là, lừa mình dối người? Hắn nghĩ đến mờ mịt, ngực trống rỗng, trước giờ chưa từng có.

Úy Trì Minh Nguyệt dìu hắn đến ngòi xuống thuyền tháp trong trướng, lại phân phó người hầu mang tới chần mông, đặt trên gối hắn. Làm xong việc này, nàng ngòi xuống bên cạnh hắn, cười hỏi: “Có muốn ăn cái gì, ta phân phó người đi làm.”

Địch Tú nghĩ đến xuất thần, vẫn chưa trả lời.

Úy Trì Minh Nguyệt thấy hẩn như thế, trong lòng ần ần lo lắng. Ở Mai cốc đã nhiều ngày, nàng luôn cảm thấy, hẩn tựa hồ không quá cao hứng. Cho dù là cười, trên trán cũng mang theo uất ức mờ nhạt, nói chuyện cũng không giống như lúc trước thẳng thắn trực tiếp. Có phải nàng đa tâm hay không?

Nàng nghĩ nghĩ, cuối cùng mở miệng hỏi nói: “Người giận sao?”

Địch Tú nghe vậy, quay đầu nhìn nàng, lắc lắc đầu.

Úy Trì Minh Nguyệt nhú mày, chỉ vào hẩn nói: “Còn nói không có. Lần trước chính là như vậy, đột nhiên sẽ không nói chuyện nói ta.”

Hẩn nghe được lời này, nhớ lại chuyện lúc trước khi thần trí hẩn còn chưa khôi phục. Hẩn cũng không quên, đêm hôm đó, nàng nói lời nói dối kia.

Nàng thích hẩn, ngay lần đầu gặp mặt liền thích.....

Loại nào vụng về. Mà tin kia đoạn nói chính mình, lại là loại nào buồn cười.

Hẩn bị Thiên hồ chú trói buộc khốn đốn, khi thân hãm hiểm cảnh, nàng cứu hẩn, là nghe Mai Tử Thất xúi giục. Rồi sau đó, hẩn vì bảo hộ nàng mà bị thương. Nàng tâm tính đơn thuần, đương nhiên sẽ cảm kích. Cho nên nay nàng làm, là áy náy, là thương tiếc. Hoặc là..... ngay cả áy náy, thương tiếc cũng không phải.....

Hẩn nghĩ đến đây, nhăn mi lại, trầm mặc không nói.

“Người..... Người quả nhiên là đang giận a!” Úy Trì Minh Nguyệt thấy thế, nhảy dựng lên, bất mãn nói, “Lần này lại là vì điều gì?”

“Ta không giận.” Hãn mở miệng, thản nhiên nói một tiếng.

“Người có!” Úy Trì Minh Nguyệt giọng điệu chém đinh chặt sắt.

“Ta không có!” Địch Tú nhú mày, hơi bất mãn.

“Người có!” Úy Trì Minh Nguyệt không chút nào yếu thế, lại nhắc lại.

“Ta không có!”

“Người có!”

.....

Hai người cũng bất giác cao giọng, lặp lại hai câu không ý nghĩa kia, làm mọi người quanh mình chú mục.

Nam Lăng Vương không rõ nội tình nhìn hai người kia, lòng tràn đầy nghi hoặc.

Mai Tử Thất ở bên cạnh lại che miệng cười, hãn thoáng suy nghĩ, nghiêng đầu nhìn Nam Lăng Vương cười con tuấn mã đen tuyền. Hãn giảo hoạt cười cười, nhặt lên một hòn đá nhỏ, đánh về phía con tuấn mã kia.

Đau đớn, làm con tuấn mã hí dài một tiếng. Người hầu dẫn ngựa nhất thời kinh hoàng, lại làm cho tuấn mã giãy dụa. Tuấn mã nhảy dựng lên, đá ngã lăn cái bàn, giật màn trướng xuống, chạy thẳng về phía trước. Ngựa này vốn đã tính chưa thuần, nay phát cuồng lên, khó có thể chế phục. Mà mọi người đều biết nó chính là vật yêu của Nam Lăng Vương, lại e sợ bị tổn thương, bó tay bó chân.

Úy Trì Minh Nguyệt nghe thấy tiếng động ồn ào, liền tạm dừng tranh cãi, muốn xem đến tột cùng là việc gì. Vừa ngược mắt, chỉ thấy hắc tuấn kia cất vó, chạy thẳng lại đây. Nàng kinh ngạc vạn phần, nhất thời luống cuống.

Nam Lăng Vương thấy thế, lập tức lấy cung tiễn, không nói hai lời liền muốn bắn chết tuấn mã.

Vào lúc này, Địch Tú xoay người, tiến lên vài bước, chặn trước người Úy Trì Minh Nguyệt. Hắn đón con tuấn mã kia, sử dụng “Thiết Ưng trảo”, với lên cổ nó, tiếp đó chuyển thành “Phiên Giang thủ”, dùng lực đẩy, lại đè nó xuống. Tuấn mã thân mình nghiêng một cái, bị ném trên mặt đất. Tuấn mã cương mãnh, đá đập lung tung muốn đứng dậy. Địch Tú chường thêm lực, lại áp chế tuấn mã. Tuấn mã giãy dựa một phen, làm bụi đất bay lên. Hồi lâu sau, nó rốt cục quên chống cự, nằm trên mặt đất, ồ ồ thở dốc.

Địch Tú dời bàn tay, cúi đầu mắng một câu: “Súc sinh, hiền lành chút đi.”

Hắn đứng dậy, chợt thấy cánh tay phải mình đau đớn không chịu nổi. Hắn lúc này mới ý thức được, thương thế của mình còn chưa khỏi hẳn, mới vừa rồi thật sự rất lỗ mãng.

Úy Trì Minh Nguyệt phục hồi tinh thần lại, chạy tới bên cạnh hắn, đưa tay đỡ hắn, ân cần hỏi: “Người có khỏe không?”

Địch Tú liếc nhìn nàng một cái, khẽ nhú mày, một bên phải đi bụi đất trên tóc mình, một bên bất mãn nói: “Ta không tức giận.”

Úy Trì Minh Nguyệt cả kinh, nháy mắt không biết nói gì.

Cách đó không xa, Nam Lăng Vương chậm rãi buông trường cung trong tay xuống, lại tinh tế đánh giá Địch Tú một phen, cười gật gật đầu.

THỦY TÚ SƠN MINH

Na Chích Hồ Ly
www.dtv-ebook.com

Chương 18

Chuyên ngữ: Lệ Lâm.

Sau khi tình thế bình ổn, “xuân sơn phóng săn” tiến hành như cũ. Đợi cho mặt trời sắp lặn, mọi người đem con mồi trình lên Nam Lăng Vương, đều được lĩnh thưởng. Phóng săn tổng cộng ba ngày, vương phủ bố trí doanh trướng ở trên núi, tạo điều kiện cho mọi người nghỉ ngơi.

Lại nói Địch Tú hàng phục tuần mã, liên lụy đến miệng vết thương, sớm trở về trướng nghỉ ngơi. Lúc hoàng hôn, Úy Trì Minh Nguyệt dẫn tỳ nữ, đưa tới bữa tối cùng chén thuốc.

Địch Tú nửa nằm trên giường, lòng tràn đầy bất đắc dĩ cho tỳ nữ dứt thuốc. Úy Trì Minh Nguyệt đứng ở bên giường, vẻ mặt nghiêm túc nhìn hẳn.

Thật vất vả chờ hẳn uống xong, Úy Trì Minh Nguyệt thanh thanh cổ họng, nói: “Ta có chuyện muốn nói!”

Địch Tú ngược mắt nhìn nàng, chờ câu dưới của nàng.

Úy Trì Minh Nguyệt từ trong lòng lấy ra một tờ giấy, đưa tới trước mặt hẳn.

Địch Tú thoáng chần chờ, vươn tay tiếp nhận, đợi đến khi nhìn nội dung viết trên giấy, không khỏi ngạc nhiên.

Quyên lệ (xinh đẹp) hành thư, tuyên bố:

Thứ nhất, không được tùy tiện tức giận.

Thứ hai, nếu giận nhất định phải nói lý do ra.

Thứ ba, cho dù tức giận cũng không thể không để ý tới người khác.

Úy Trì Minh Nguyệt cau mày, nói: “Ước pháp tam chương! Nói miệng không bằng chứng, viết ra phải làm theo! Ấn dấu tay đi!”

Địch Tú cố nén xúc động muốn xé toạc tờ giấy này, cố gắng duy trì bình tĩnh. Chữ viết của Úy Trì Minh Nguyệt hẳn nhận biết được, chữ viết trên tờ giấy này, rõ ràng là từ tay người khác. Ngoại trừ Mai Tử Thất, hẳn không nghĩ ra người khác. Hẳn thậm chí có thể tưởng tượng ra, vẻ mặt Mai Tử Thất khi viết xuống ba hàng chữ này.....

Hắn âm thầm cắn răng, đem tờ giấy này đặt qua một bên, nằm xuống ngủ.

“Lớn mật! Làm càn!” Úy Trì Minh Nguyệt lập tức phản nộ, trách mắng, “Không được không để ý tới a!”

Hắn nhắm mắt, không thèm để ý tới.

Úy Trì Minh Nguyệt vừa định kéo tay hắn, ép hắn in dấu tay xuống. nhưng lại lo lắng hắn một thân thương thế, không hạ thủ được. Nàng đứng ở bên giường, buồn rầu không thôi.

Tỳ nữ bên cạnh cười vui vẻ, thấy nàng không có cách, bước lên trước nhắc nhở: “Tứ tiểu thư, tiên sinh đã dạy”

Úy Trì Minh Nguyệt bừng tỉnh đại ngộ, nàng nghiêm túc gật gật đầu. Vươn tay, nhẹ nhàng đẩy Địch Tú, dùng tiếng nói ngọt chết người: “Hảo ca ca, đáp ứng ta đi.”

Địch Tú mở choàng mắt, kinh ngạc không thôi. Hắn nhìn Úy Trì Minh Nguyệt, ngạc nhiên không nói gì.

Úy Trì Minh Nguyệt thấy vẻ mặt hắn như vậy, không ngừng cố gắng, khễ đẩy hắn, giọng nói càng kiêu nhuyễn ngọt ngào, “Đáp ứng ta đi.....”

Chỉ một lát sau, Úy Trì Minh Nguyệt giơ tờ giấy có ấn dấu tay lên, cười đắc ý.

Địch Tú cúi thấp đầu, lòng tràn đầy bất đắc dĩ.

“Tốt lắm, nếu đã ấn dấu tay, không được trái với ước định.” Úy Trì Minh Nguyệt đem tờ giấy kia cẩn thận gấp lại, cất vào túi gấm tùy thân, vỗ nhẹ nhẹ, cười nói như thế.

Địch Tú nhìn nàng một cái, không khỏi bật cười.

Úy Trì Minh Nguyệt thấy hắn cười, lúc đầu bất mãn, nhưng rất nhanh, nàng cũng cười lên.

“Người ngủ đi.” Úy Trì Minh Nguyệt dứt lời, lại thay hắn sửa sang lại chăn, tiếp đó dẫn tỳ nữ ra khỏi doanh trướng.

Địch Tú nhìn nàng rời đi, thở dài một hơi. Hắn nằm xuống, cũng không đi vào giấc ngủ, chỉ là lẳng lặng nhìn chỗ hư vô. Bên tai tĩnh lặng, làm cho hắn sinh ra cảm giác trống vắng.....

Không biết qua bao lâu, bỗng nhiên, hắn tâm thần rung động, thoáng hoảng hốt. Trước mắt, lại sinh ra một mảnh tối đen, trong bóng tối kia, một ánh sáng trắng dần hiện, bên trong hào quang, là một con hồ ly toàn thân tuyết trắng. Một đôi mắt u bích, chỉ mỉm cười nhìn hắn.

“Người cuối cùng cũng ra khỏi Mai cốc.” Hồ ly mở miệng, nói như thế.

Hắn kinh ngạc không thôi, vừa muốn hành động, lại phát hiện mình không thể nhúc nhích, cả nói cũng không ra tiếng.

“Hi hi, Mai cốc tán nhân rất lợi hại, có thể cởi bỏ chú phước của ta.” Hồ ly nói, “Người thật ra rất thông minh, biết giả ngu.....”

Hồ ly nói xong, chậm rãi đến gần. Nó hơi hơi nheo mắt lại, nhìn thẳng hắn, “Hi hi, đúng vậy, nàng thích, chính là người si ngốc ngây ngô kia nha.”

Những lời này, làm cho trong lòng hắn ần ần đau nhức.

“Kỳ thật ta cảm thấy, bộ dáng người tâm ngoan thủ lạt, không từ thủ đoạn kia càng hợp lòng ta hơn. Đáng tiếc” Hồ ly nói, “Hi hi, giả ngu thực vất vả nhỉ, đến đây, để cho ta giúp người.....”

Hồ ly nói xong, chậm rãi ghé sát vào.

Địch Tú mắt thấy hồ ly kia đến gần, trong lòng tràn đầy sợ hãi, muốn kháng cự.

Lúc này, thân mình hắn chấn động, bóng tối trước mắt nháy mắt vỡ vụn, cả con hồ ly kia, cũng biến mất vô tung. Hắn lúc này mới tỉnh lại, ác mộng, làm cho hắn chảy mồ hôi lạnh ròng ròng, thở dốc không ngừng.

Hắn lo sợ nghi hoặc ngược mắt, nhìn mọi nơi chung quanh, đợi đến khi xác định trong doanh trường chỉ có một mình hắn, mới ổn định tâm tình. Hắn bình phục hô hấp, lại không buồn ngủ. Dứt khoát đứng dậy khoác áo, đi ra doanh trường.

Nam Lăng vương phủ xuân sơn phóng săn, phong sơn bế lĩnh, mọi người đều không thể tự ý ra vào. Lúc này vẫn còn sớm, ở giữa lại có một đám thiếu niên, liền tụ tập thành nhóm, đốt lửa trại, uống rượu nói cười, thật là náo nhiệt.

Địch Tú lại sinh cảm giác không hợp nhau lúc trước. Hắn đang muốn vượt qua, lại nghe tiếng nói nhỏ khe khẽ trong tiếng cười hỗn tạp, chói tai vô cùng.

“..... Hắn là tổng quản Ủy Trì sơn trang, tên gọi Địch Tú.”

“Thì ra là giang hồ nhân sĩ, khó trách võ nghệ xuất chúng.”

“Nhưng ta nghe nói hắn lúc trước bị thương, tâm trí bị hao tổn, si ngốc ngây ngô.”

“Aiz, Minh Nguyệt tiểu thư thế nhưng lại thích một ngốc tử.....”

“Chẳng lẽ là trai lơ?”

Lời này vừa nói ra, dẫn đến một trận cười không có hảo ý.

Địch Tú quay đầu, không phí nhiều khí lực liền ở trong mọi người tìm được người vừa nói chuyện. Hắn xoay người, đi tới trước đám người kia, không nói hai lời, năm người nói chuyện kia.

Lúc mọi người kinh hãi, chỉ thấy người nọ đã bị năm cổ họng.

Địch Tú dùng sức, thi lực ép xuống, đẩy người nọ ngã xuống đất, giống như đối đãi với con ngựa kia vậy.

Hắn lạnh giọng mở miệng, nói: “Lời nói mới rồi, lặp lại lần nữa cho ta.”

Người nọ cổ họng bị bóp, đã không thể phát ra tiếng. Tay hắn nắm lấy mặt đất, liều mạng giãy dụa, lại giãy không ra.

Mọi người ở bên cạnh khẩn trương vạn phần, lại sợ Địch Tú thương tổn người nọ, không dám tùy tiện tiến lên cứu. Chỉ mở miệng trách mắng: “Người làm cái gì! Mau buông tay!”

Địch Tú cũng không để ý tới những người đó, cười khẽ, nói khẽ với nam tử bị áp đảo kia: “Một kẻ ngốc giết người, người nói Vương gia có thể truy cứu hay không?”

Người nọ nghe được lời này, hoảng sợ không chịu nổi.

Trong mắt Địch Tú niêm sát khí, hãn hừ lạnh một tiếng, đang muốn hạ sát thủ. Bỗng nhiên, cổ tay hãn bị người chặt chẽ cầm.

Hãn không vui ngược mắt, chỉ thấy người tới, chính là Mai Tử Thất.

Tay Mai Tử Thất tăng vài phần lực đạo, thủ sẵn ở mạch môn Địch Tú, cười nói: “A Tú, đừng nao loạn.”

Địch Tú nhú mày nhìn hãn, một lát sau, buông lỏng tay ra.

Nam nhân thoát khỏi trời buộc, té đứng dậy, ho khan không ngừng.

Mai Tử Thất thấy thế, ý cười trong suốt nói: “Các vị công tử không có việc gì vẫn là sớm nghỉ ngơi một chút đi. Nếu kinh động Vương gia, hoặc làm cho Minh Nguyệt tiểu thư nghe thấy lời đồn đãi gì không tốt sẽ không hay đâu.”

Mọi người nghe vậy, ý niệm truy cứu trong đầu đã mất hơn phân nửa. Chỉ hòa cùng vài câu, liền tan hết.

Mai Tử Thất cười thờ dài, nhìn phía Địch Tú, nói: “A Tú a, người lại làm bậy.”

Địch Tú cũng không có tâm tình nói giỡn, giọng lạnh lùng nói: “Buông tay.”

Mai Tử Thất lúc này mới buông tay cầm cổ tay hãn ra, cười nói: “Được được, sao lại tức giận? Nếu bất mãn, nói cho tiên sinh ta đi, ta khẳng

định sẽ làm chủ cho người. Người như vậy, nếu có lời ong tiếng ve truyền tới tiểu Tứ, như thế nào cho phải?”

Địch Tú nhìn hẩn một cái, nói: “Không cần uy hiếp ta. Thương thế khỏi hẳn, ta sẽ rời đi.”

Mai Tử Thất trầm mặc một lát, cười nói: “Ý của người là, nay giả ngu, chỉ là vì mượn sự bao che Nam Lăng vương phủ, tránh đi kẻ thù, dưỡng thương thế?”

“Phải.” Địch Tú đáp không chút do dự.

Mai Tử Thất nhíu mày thờ dài, nói: “Chắc chắc, nếu tiểu Tứ nghe được mấy lời này, có bao nhiêu thương tâm đây.”

“Vậy thật sự là đáng tiếc.” Địch Tú nhẹ nhàng cười, nói nhẹ nhàng băng quơ, “Ta không thể ngốc cả đời.”

Mai Tử Thất nghe được lời này, lại trầm mặc. Hồi lâu, hẩn mở miệng, bất đắc dĩ nói: “Vì sao không thử thẳng thắn thành khẩn mọi chuyện với Minh Nguyệt?”

Địch Tú đáp: “Ta đã nói rồi. Đợi thương thế khỏi hẳn, có một ngày kia.....” Ánh mắt hẩn có vẻ cô đơn, giọng điệu mặc dù đậm nhạt, lại không chút do dự.

Mai Tử Thất càng bất đắc dĩ, cười thờ dài một tiếng. Hẩn thấy Địch Tú muốn đi, đang nghĩ tới biện pháp giữ hẩn lại. Cúi đầu, chỉ thấy đám công tử mới vừa rời vôi vàng mà đi, để lại rượu ngon. Hẩn nở nụ cười, mở miệng gọi Địch Tú lại, nói: “Địch tổng quản, nếu không ngủ được, uống vài chén thế nào?”

Địch Tú ngừng bước, trầm mặc một lát, xoay người gật gật đầu.

Hai người chọn nơi thanh tĩnh, yên lặng đối ẩm.

Ban đêm, nguyệt loan như mi (trăng khuyết như lông mày), đêm lạnh như nước, sơn gian tĩnh mịch, càng tăng thêm cảm giác thanh tịnh.

Sau vài chén, Mai Tử Thất cười mở miệng, đánh vỡ trầm mặc.

“Sau khi thương thế Địch tổng quản khỏi hẳn, muốn đi nơi nào?”

Địch Tú uống rượu trong chén, bình thản trả lời: “Úy Trì sơn trang.”

Mai Tử Thất nhíu nhíu mày, nói: “Địch tổng quản, đừng nói kẻ hèn xen vào việc của người khác. Lấy khả năng của Địch tổng quản, thiên hạ nơi nào không thể sống yên phận, trở nên nổi bật. Sao phải chấp nhất một Úy Trì sơn trang nho nhỏ?”

Địch Tú không đáp lời, chỉ trầm mặc uống rượu.

Mai Tử Thất thấy hẳn không đáp, cũng không hỏi nữa.

“Ta là cô nhi.....” Địch Tú bỗng nhiên mở miệng, nói những lời này. Hẳn dứt lời, buông ly rượu, trực tiếp cầm lấy bầu rượu.

Mai Tử Thất dừng chén, chờ hẳn nói chuyện.

Địch Tú cười cười, nói: “Ta mười tuổi nhập trang, mười ba tuổi liền được trang chủ đề bạt, tùy thị ở bên người. Khi đó, ta không phải chỉ có một mình.....” Trên nét mặt của hẳn sinh hoài niệm, chậm rãi đưa bốn ngón tay ra, “Lương Chung, Trịnh Linh, Hường Dục, thêm ta..... Đó là cái gọi ‘chung linh dục tú’ (Đất thiêng nảy sinh hiền tài).....”

Hẳn dừng lại một chút, uống một ngụm rượu, lại nói: “Đáng tiếc, ta là tâm phúc của trang chủ. Lương Chung, Trịnh Linh lại đều trung thành với đại tiểu thư Úy Trì Hiệt Anh. Năm ta mười chín tuổi, cùng bọn họ ra ngoài làm việc. Bọn họ lại phụng mệnh đại tiểu thư, liên thủ diệt trừ ta.....” Mắt

hắn mang theo một tia khố sờ, “Đêm đó, ta giết Trịnh Linh. Sau khi trở về trang, trang chủ biết việc này, biết đã tâm đại tiểu thư ngày càng lớn. Ít ngày nữa, bức nàng ra các, đem thế lực của nàng trừ tận gốc, người thân tín toàn bộ tru sát. Lương Chung, cũng trong đám này.....”

Mai Tử Thất nghe được lời này, mày nhẹ nhàng nhăn lại.

Địch Tú trầm mặc, uống cạn hồ rượu, mới lại mở miệng, nói: “Năm sau, có người mật cáo, Hương Dục học trộm ‘Lạc Vân kiếm pháp’. Trang chủ thẩm tra, lấy luật xử lý nghiêm khắc. Hắn bị cắt gân mạch toàn thân.....” Hắn thở dài một hơi, giọng điệu lạnh lẽo, “..... Là ta động hình. Sau lại, hắn bị tù ở địa lao trong sơn trang, do không chịu nổi nhục, không bao lâu liền tự sát”

“‘Nhất chi độc tú (một mình siêu phàm).....” Địch Tú cười đến thê lương, “Bọn họ nói, cái này gọi là ‘Nhất chi độc tú’.....”

Trong lòng Mai Tử Thất cảm khái. Hắn nhìn bầu rượu rỗng tuếch, trong lòng biết nếu không có rượu, Địch Tú sẽ không nhắc tới chuyện cũ này.

“Tiên sinh.....” Địch Tú mở miệng, kêu như thế.

Mai Tử Thất nghe được câu này, nở nụ cười.

Địch Tú nhìn hắn, cười yếu ớt, nói: “.....đạo sinh tồn của ta, chỉ có như thế.”

THỦY TÚ SƠN MINH

Na Chích Hồ Ly
www.dtv-ebook.com

Chương 19

Chuyên ngữ: Lệ Lâm.

“.....đạo sinh tồn của ta, chỉ có như thế.”

Mai Tử Thất sâu kín thở dài một tiếng, lại cười nói: “Ăn nhờ ở đậu, tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, thật là làm nhục người. Chẳng qua là hiện nay, Úy Trì sơn trang đã không còn là nơi sống yên ổn của người. Quân tử không đứng dưới tường sắp đổ.”

Địch Tú bỗng nhiên nở nụ cười, trong vẻ mặt có nét bướng bỉnh, một đôi mắt lấp lánh tỏa sáng.

“Úy Trì sơn trang há lại cho người khác họ đắc thế, trang chủ muốn diệt trừ ta chỉ là chuyện sớm muộn thôi. Tiên sinh nghĩ xem, ta là người ngồi chờ chết sao?”

Mai Tử Thất khẽ nhú mày, trầm mặc không nói.

“..... Đêm đó, cho dù nhị tiểu thư không trộm ‘Trấn hồ’, ta cũng sẽ làm như vậy. Ta đoạt ‘Trấn hồ’ về, lại cố ý để cho nhị tiểu thư chạy, rồi đem người bên người giết hết.....” Thanh âm Địch Tú lạnh lẽo vô cùng, “‘Thiên hồ’ bị phá huỷ, liền có thể đoạn tuyệt căn cơ của Úy Trì gia. Ta mở ‘Trấn hồ’ ra, cũng không nghĩ.....”

Mai Tử Thất thấy hăn đột nhiên trầm mặc, mở miệng hỏi: “Cũng không nghĩ cái gì?”

Ánh mắt Địch Tú có vẻ mê mang, lắc lắc đầu, cũng không trả lời.

Mai Tử Thất hơi suy nghĩ, nói: “Ta nếu không đoán sai, là ‘Thiên hồ’ thi triển chú thuật, che tâm trí của người.”

Địch Tú lại hỏi: “Tiên sinh, lúc tâm trí của ta bị phong, là người như thế nào?”

Mai Tử Thất cười nói: “Người chính là người, có gì khác đâu.”

Địch Tú mỉm cười, không nói chuyện, chỉ yên lặng uống rượu.

Mai Tử Thất thấy hẩn như thế, cũng không hỏi nữa.

Hai người lại uống một lát, Mai Tử Thất dừng chén, đứng dậy, cười nói: “Địch tổng quản ngàn chén không say, bội phục bội phục. Kẻ hèn tửu lượng kém, không thể phụng bồi.”

Địch Tú hơi hơi gật đầu, coi như là trả lời.

Mai Tử Thất bước đi, lại nghĩ đến cái gì, xoay người trở về, nhéo nhéo hai má Địch Tú.

Địch Tú ngược mắt nhìn nhìn hẩn, cúi một câu: “Đau.”

Mai Tử Thất nở nụ cười, cũng không nói nhiều, xoay người đi.

Địch Tú đưa mắt nhìn hẩn rời đi, một mình tiếp tục uống rượu. Quanh mình trăng thanh gió lạnh, càng tăng cảm giác tịch liêu.

Cũng không biết trải qua bao lâu, rượu đã cạn, lúc này, chợt nghe tiếng nói mềm mại ngọt ngào vang lên, xa xa gọi hẩn:

“Địch Tú.”

Hắn ngược mắt, chỉ thấy Úy Trì Minh Nguyệt từ con đường nhỏ trong rừng chạy chậm mà đến. Nàng mặc bạc sam màu thiên thanh, bên ngoài khoác áo lông trắng, tóc đen chưa buộc, càng có vẻ thanh lệ thoát tục, bồng bênh như tiên.

Úy Trì Minh Nguyệt vốn ban đêm ngủ không được, muốn đi đến lều của Địch Tú xem hắn. Đã thấy hắn không ở đó, vừa muốn sai người tìm kiếm, lại vừa lúc gặp gỡ Mai Tử Thất. Mai Tử Thất dặn nàng gây ít tiếng động một chút, miễn kinh động đến Vương gia. Nàng liền kêu vài tỳ nữ, cùng nàng phân công nhau tìm kiếm.

Nay, nhìn thấy Địch Tú, nàng cuối cùng cũng yên lòng. Nàng chạy đến trước mặt hắn, thở gấp nói: “Cuối cùng đã tìm được người.....” Nàng nhìn đến bầu rượu, nhíu mày, nói: “Rượu ở đâu ra thế?” Nàng vươn tay kéo hắn, nói, “Theo ta trở về.”

Địch Tú liếc nhìn nàng một cái, lại tiếp tục ôm bầu rượu, không chịu động đậy.

Úy Trì Minh Nguyệt có chút kinh ngạc, đã thấy Địch Tú sắc mặt ửng hồng, hai tròng mắt ngập nước, hô hấp dồn dập, da thịt nóng lên, nghiễm nhiên là đã say rượu. Nàng càng bất mãn, một phen đoạt bầu rượu của hắn, nói: “Vết thương của người còn chưa lành, không được uống!”

Địch Tú cầm cổ tay nàng, nói: “Đưa ta!”

Giọng nói của hắn nén giận, ngữ điệu lạnh như băng, không giống thường ngày, làm cho Úy Trì Minh Nguyệt trong lòng cả kinh, nhất thời tim đập mạnh và loạn nhịp.

Địch Tú thấy nàng như thế, thoáng thanh tỉnh, hắn hạ mắt, không biết như thế nào cho phải.

Lúc này, Ủy Trì Minh Nguyệt vươn tay, một phen đẩy tay hẳn ra. Nàng phần nhiên (phần nộ, đột nhiên) giơ bầu rượu lên, đem tàn rượu uống một hơi cạn sạch. Nàng ngày thường chỉ uống rượu ngọt, nay rượu này vị cay độc, xuyên qua cổ họng, vị nóng nhập vào phế phủ. Nàng ho khan vài tiếng, mặt đỏ ửng.

Nàng ném bầu rượu, lau môi, hừ một tiếng, nói: “Hiện tại không còn rượu, xem người còn muốn như thế nào nữa.”

Địch Tú hơi hơi sửng sốt, ngơ ngác nhìn nàng.

Nàng đứng gần như vậy, chỉ cần vươn tay, là có thể chạm đến. Lúc trước, nàng ngày cả nhìn cũng không liếc hẳn một cái, nhưng hôm nay, hẳn đã phản chiếu trong ánh mắt nàng. Mới gần nửa tháng, bọn họ từ người xa lạ đến như hình với bóng. Nàng cao ngạo tự phụ ra sao, lại giúp hẳn bưng trà rót thuốc, thay hẳn lo lắng quan tâm. Còn có, đôi môi kia.....

Áy náy thương tiếc, sao lại đến nước này? Hẳn có thể tin sao? Nàng thật sự thích hẳn.....

Hẳn nghĩ đến đây, trong lòng rung động, ý nghĩ nóng lên. Hẳn một tay kéo nàng vào trong lòng, thật sâu hôn xuống.

Ủy Trì Minh Nguyệt kinh ngạc, nhưng chỉ một chút. Vẫn là lực đạo cường ngạnh như vậy, hơi thở nóng rực, nhiệt độ cơ thể nóng hổi. Hẳn ngày thường trầm tĩnh, giờ phút này lại hóa thành mãnh liệt, giống như phải đốt sạch nàng. Nàng tim đập như điên, đầu óc hỗn loạn, không thể suy nghĩ. Nàng chậm rãi nhắm mắt lại, tay nắm lấy quần áo hẳn, ngây ngốc đáp lại hẳn.

Địch Tú phát hiện nàng thuận theo, mọi nghi hoặc mới vừa rồi không còn sót lại chút gì. Nhất thời ý loạn tình mê, làm cho hẳn vô tâm đi so đo nàng thiệt tình hay giả ý. Nàng đang ở trong lòng hẳn, chẳng lẽ còn không đủ hay sao?

Hắn trì hoãn càn rỡ của mình, đem bá đạo giữ lấy đối lại dịu dàng khê hôn. Nàng ở trong lòng, nhu nhược như nước. Tinh tế thờ nhẹ, từ trong miệng nàng tràn ra, trêu chọc tiếng lòng của hắn.

Hắn hôn nhẹ nhàng xuống, dừng trên cổ non mềm của nàng. Tay hắn ở trên lưng nàng chậm rãi vuốt ve, dưới áo khoác, quần áo của nàng đơn bạc, như không có gì. Hắn thậm chí có thể cảm giác được, da thịt của nàng mát lạnh, nhẵn nhụi như tơ.....

Cảm giác xa lạ như vậy, làm cho nàng nhú mày, run nhẹ.

Hắn phát hiện nàng run run, phục hồi tinh thần lại, đẩy nàng ra.

Chỉ thấy mặt nàng ửng hồng, đôi mắt mờ sương, như đang say rượu. Áo khoác của nàng đã bị cởi xuống, vạt áo hé mở, lộ ra xương quai xanh mảnh khảnh. Trên da thịt trắng nõn, vẫn còn nét hồng nhạt mờ mờ.

Hắn lại sinh kinh hoàng. Hắn vốn định thăm dò, cũng không nghĩ, thì ra nàng đối với hắn, là rượu mạnh. Vừa chạm đã say, thử một lần liền nghiện.....

Úy Trì Minh Nguyệt nhìn hắn, lẳng lặng nở nụ cười. Nàng vươn tay ra, nhẹ nhàng ôm hắn.

Giọng nói của nàng mang theo vẻ e lệ, vang lên bên tai hắn: “Chúng ta thành thân đi.”

Một câu, chớp mắt trong lòng hắn kích khởi kinh đào hải lãng. Nhưng hắn lại không tin những gì mình nghe được, kinh ngạc không dám đáp ứng.

Nàng nhẹ nhàng nở nụ cười, giọng nói càng mềm ngọt, nàng cúi đầu ở cổ hắn, lại cúi đầu lập lại một lần:

“Chúng ta..... thành thân đi.....”

Kinh hãi cùng lo sợ nghi hoặc dần dần biến thành vui mừng. Thật tình giả ý, đã không còn trọng yếu nữa. Hấn vươn tay, ôm nàng vào trong ngực, cười lên tiếng: “Được.”

.....

Sáng sớm ngày thứ hai, hấn ở trong doanh trướng tỉnh lại, rượu, làm cho hấn hơi có chút hoảng hốt. Hấn nhớ lại lời nàng nói qua, trong lòng vừa ngọt ngào lại buồn thương. Nhất thời lại hối hận vì mình uống quá nhiều, thần trí mê man, không thể xác định đó là cảnh trong mơ, hay là sự thật.....

Lúc hấn đang sầu lo, một đám người hầu vén màn vào, chia đứng hai bên doanh trướng. Úy Trì Minh Nguyệt đỏ mặt đi vào, cũng không tiến lên, chỉ cúi đầu đứng ở một bên.

Chỉ nghe một trận cười sang sảng, Nam Lăng Vương đi nhanh mà vào. Mai Tử Thất đi theo phía sau hấn, cười sâu xa.

Mắt thấy Nam Lăng Vương đi đến bên giường, Địch Tú vội vàng ngồi dậy.

“Hừm, có thương tích trong người, đứng lên làm cái gì.” Nam Lăng Vương nhẹ nhàng ấn bờ vai hấn, lại cười nói.

Địch Tú có cảm giác thụ sủng nhược kinh (được yêu chiều mà kinh sợ), không khỏi ngước mắt nhìn Mai Tử Thất một cái.

Mai Tử Thất lại cười, gật gật đầu.

Địch Tú càng không hiểu, lại nghe Nam Lăng Vương nói: “Mai tiên sinh, bệnh của hấn ngươi có thể trị được không?”

Mai Tử Thất lập tức ôm quyền, hành lễ nói: “Vương gia yên tâm, tâm trí Địch tổng quản ít ngày nữa liền có thể khôi phục.”

“Ha ha ha, tốt.” Nam Lăng Vương lại vỗ vỗ bả vai Địch Tú, nói, “Nếu không thể kiến công lập nghiệp, chẳng phải ủy khuất Nguyệt nhi của ta sao.”

Hắn cười nhìn Địch Tú, lại nói: “Còn có chính là thân phận tổng quản Úy Trì sơn trang này không tốt, đợi bốn vương sai người đi hỏi Úy Trì Tư Nghiễm cho người tới, việc này liền càng thỏa đáng.”

“Tiện thể còn phải bỏ hôn sự của hắn cùng Úy Trì nhị tiểu thư mới được.” Mai Tử Thất mỉm cười nhắc nhở.

“Đây là đương nhiên.” Nam Lăng Vương gật gật đầu, nói với Địch Tú, “Bốn vương xuất môn vội vàng, cũng không đem theo vật quý gì. Nhưng liệt mã hôm qua người chế phục, chính là lương câu khó có được, nay thuận tiện làm lễ gặp mặt, cho người.”

Nam Lăng Vương dứt lời, quay đầu nói với đám người hầu: “Truyền khẩu dụ của bốn vương, ‘xuân sơn phóng săn’ hôm nay ngừng. Phân phó người bên ngoài, dẹp đường hồi phủ!”

Mọi người cùng “ạ” một tiếng.

Nam Lăng Vương cười, dẫn đám tùy tớ, lại hấp tấp đi ra khỏi trường.

Địch Tú ngơ ngác ngồi ở trên giường, vẻ mặt lo sợ nghi hoặc.

Lúc này, Úy Trì Minh Nguyệt đi đến bên người hắn, mang theo một chút e lệ, mở miệng nói: “Chàng..... Chàng lại nghỉ ngơi một lát đi, đợi khi khởi hành, ta tới tìm chàng.”

Nàng dứt lời, cúi thấp đầu, ra khỏi doanh trường.

Trong trường, chỉ còn Địch Tú cùng Mai Tử Thất.

Mai Tử Thất cười vui thích, chấp tay thi lễ nói với Địch Tú: “Chúc mừng.”

Địch Tú lại dần dần nhú mày, nói: “Tại sao có thể như vậy.....”

“Ha ha, hữu tình nhân sẽ thành quyến thuộc, chẳng phải tốt sao?” Mai Tử Thất cười nói.

Địch Tú ngược mắt, nhìn hăn, “Người sẽ đem cháu ngoại gả cho một gốc tử hai bàn tay trắng sao?”

“Đương nhiên sẽ không.” Mai Tử Thất đáp không chút do dự, hăn chỉ tạm dừng, lại cười nói, “Nhưng nếu gốc tử này tướng mạo đường đường, văn võ song toàn, ít ngày nữa sẽ khôi phục, vậy thì khác nha.”

Địch Tú nhú chặt mi, giọng lạnh lùng nói: “Buồn cười.”

Mai Tử Thất cười lắc lắc đầu, lại nói: “Vậy nếu cháu ngoại thương yêu nhất năn nỉ một đêm, thì sao nào?”

Địch Tú nghe vậy, nhú mày trầm mặc.

Mai Tử Thất nói: “Ta đã nhìn Minh Nguyệt lớn lên, mặc dù nó được nuông chiều từ bé, cũng không phải là người tùy hứng lỗ mãng. Nếu không phải tình cảm chân thành, sẽ không dễ dàng hứa hẹn chung thân.” Hăn cười nhìn Địch Tú, “Người dù chưa từng hy vọng xa vời, nhưng nay kết quả này, chẳng lẽ không tốt sao?”

Địch Tú trầm mặc một lát, trong vẻ mặt dần dần sinh khiếp sợ. Tay hăn gặt gao nắm chặt, bởi vì dùng sức, đốt ngón tay trở nên trắng bệch.

“Tiên sinh..... đêm đó ta mở ‘Trấn hồ’ ra, gặp được ‘Thiên hồ’.....” Địch Tú bỗng nhiên mở miệng, nói chuyện hoàn toàn không liên quan.

Mai Tử Thất không hiểu, chăm chú lắng nghe.

“Hồ ly kia lợi hại phi thường, không phải người phàm nhân có thể tổn thương nó..... Được thoát ra, nó hỏi ta muốn cầu vật gì.....” Ánh mắt Địch Tú dần mờ mịt.

“Người muốn cầu vật gì?” Mai Tử Thất nhíu mày, hỏi một câu.

Địch Tú nhắm mắt, thanh âm ần ần tia hối hận áy náy, buồn bã nói:

“Ta muốn có được Ủy Trì gia tứ tiêu thư.”

THỦY TÚ SƠN MINH

Na Chích Hồ Ly
www.dtv-ebook.com

Chương 20

Chuyên ngữ: Lệ Lâm.

“Ta muốn có được Ủy Trì gia tứ tiểu thư.”

Mai Tử Thất nghe xong, nở nụ cười, “Như thế xem ra, hồ ly kia thật có bản lĩnh.”

Không đợi Địch Tú mở miệng, Mai Tử Thất liền nói tiếp, “..... A Tú a, người sao cũng giống tiểu Tú thế, coi khinh người Mai cốc chúng ta.” Hãn nói xong, lại đưa tay nhéo hai má Địch Tú, cười nói, “VẬY hồ ly thi chú làm hại, biến đổi được người khác sao.”

Địch Tú nhẹ nhàng đẩy tay hãn ra, lắc lắc đầu, nói: “Tiên sinh, người không hiểu.....”

Mai Tử Thất cười nói: “Ta nếu không hiểu, còn có ai hiểu được? Nói ngắn lại, trong lòng người có nàng, trong lòng nàng có người, nàng hiện tại muốn thành thân với người, gia trưởng của nàng cũng đồng ý. Mĩ sự như thế, tiên sinh khuyên người đừng tự coi thường mình nữa, tự tìm phiền não.”

Hãn dứt lời, thở phào một cái, “Tiên sinh ta cũng phải trở về thu thập hành trang, hắc hắc, kế tiếp sẽ bề bộn nhiều việc nha.”

Mắt thấy Mai Tử Thất rời đi, Địch Tú lại sinh phiền muộn. Hãn trầm mặc thật lâu, cuối cùng khẽ thở dài một tiếng, không nói lời nào.

.....

Ra khỏi sơn lĩnh, đi về phía Nam, không đến ba ngày, liền đến Nam Lăng vương phủ.

Mọi người trong vương phủ sớm có tin tức Vương gia cùng Úy Trì Minh Nguyệt trở về, lại biết được “xuân sơn phóng săn” kết thúc trước thời hạn, là vì Vương gia đã chọn được ngoại tôn nữ tể (cháu rể). Trong lúc nhất thời, mọi người đều hưng trí bừng bừng, sớm ở cửa vương phủ chờ.

Ước chừng đến buổi trưa, đã thấy xa mã hùng dũng, xa xa mà đến.

Trở lại vương phủ, trong lòng Úy Trì Minh Nguyệt vui mừng, xe ngựa còn chưa dừng hẳn, nàng đã vội xuống xe. Cũng không để ý tỳ nữ, ma ma nâng, nhảy thẳng xuống xe.

Mọi người nhìn thấy nàng, nhất tề hành lễ, kêu: “Minh Nguyệt tiểu thư.”

Úy Trì Minh Nguyệt chỉ thản nhiên lên tiếng, liền xoay người chạy đến xe ngựa Địch Tú. Đợi tới tứ đem hẳn đỡ xuống xe, nàng đưa tay dìu hẳn, cười khanh khách đi vào trong phủ.

Mọi người thấy thế, hiểu rõ trong lòng. Lại không biết xưng hô như thế nào với Địch Tú, đành phải tôn một tiếng công tử.

Địch Tú cụp mi xuống, yên lặng theo Úy Trì Minh Nguyệt vào phủ.

Lúc này, chỉ nghe Úy Trì Minh Nguyệt mở miệng, mang theo ý cười, ngọt ngào hô một tiếng: “Nương!”

Địch Tú ngược mắt, liền gặp một phụ nhân dẫn năm ba nha đầu chậm rãi mà đến. Phụ nhân kia chỉ ngoài ba mươi tuổi, diện mạo đoan chính thanh nhã, dáng người thướt tha. Mắt sáng như thu thủy, môi đỏ thắm.

Tướng mạo thần sắc, cùng Úy Trì Minh Nguyệt có vài phần tương tự. Nhưng gương mặt của nàng ẩn giấu nét anh khí, ý vị quyết đoán, Úy Trì Minh Nguyệt khó có thể sánh bằng.

Người này, là nữ nhi của Nam Lăng Vương, “Tình Quân quận chúa”, Minh Sương Thần.

Minh Sương Thần lạnh nhạt cười, mở miệng nói: “Minh Nguyệt, lại đây.”

Úy Trì Minh Nguyệt nghe được câu này, buông lỏng tay Địch Tú ra, vài bước chạy tới bên cạnh Minh Sương Thần, nũng nịu kêu: “Nương.”

Minh Sương Thần cười kéo tay nàng, tinh tế đánh giá nàng một phen, tiếp đó nói: “Gầy a..... Nương đã chuẩn bị yến hội, đều là món con thích.”

Úy Trì Minh Nguyệt nghe vậy, nhẹ nhàng tới gần trong lòng Minh Sương Thần, cười ngây thơ.

Minh Sương Thần cười cười, tiếp đó giương mắt, nhìn Địch Tú một cái.

Địch Tú lại có chút sợ hãi. Ánh mắt kia, rõ ràng chứa vẻ nghi kỵ, ẩn ẩn địch ý. Hắn cúi đầu, tránh đi ánh mắt của nàng, vẫn trầm mặc không nói.

Lúc này, Úy Trì Minh Nguyệt lại chạy đến bên người hắn, kéo tay hắn, cười nói: “Chúng ta đi.....”

Lời nàng còn chưa dứt, Minh Sương Thần lại mở miệng ngắt lời nói: “Minh Nguyệt, hôm nay là gia yến. Vị công tử này có thương tích trong người, hay là trước cho hắn nghỉ ngơi đi.”

Úy Trì Minh Nguyệt nghe vậy, nhăn mi lại, hình như có bất mãn. Nhưng nàng cuối cùng cũng nghe theo lời mẫu thân, lưu luyến rời khỏi

hắn.

.....

Tiệc rượu tổ chức ở hoa viên bên trong vương phủ, tháng ba, cảnh xuân vừa lúc. Bách hoa nở rộ, trong vườn muôn hoa khoe sắc, thêm điệp vũ oanh phi, rất mê người.

Lúc Úy Trì Minh Nguyệt gia nhập, nhìn thức ăn trên bàn, nở nụ cười tươi thắm.

Nấm hương xào măng, tôm nõn Long Tĩnh, gà hồ đào, sò khô quế hoa, cá hấp rượu hoa điều.....

Nhớ tới hắn từng nói ra tên những món này, lòng của nàng ấm áp, có cảm giác hạnh phúc. Nàng chưa bao giờ nghĩ tới, ngoại trừ thân nhân, sẽ có một người, cẩn thận thoả đáng để mình ở trong lòng. Mà người kia, rất nhanh sẽ trở thành phu quân của nàng.....

Nghĩ đến đây, trên mặt Úy Trì Minh Nguyệt hơi ửng hồng, trên mặt sinh vẻ e lệ.

Minh Sương Thần thấy thế, hơi nhíu mi, mở miệng nói Úy Trì Minh Nguyệt: “Minh Nguyệt, hôn sự của con, ta không đồng ý.”

Úy Trì Minh Nguyệt nghe vậy cả kinh, ngược mắt hỏi: “Vì sao?”

Minh Sương Thần thanh âm lạnh lùng, nói: “Nếu tin tức của ta đúng, hắn là tổng quản Úy Trì sơn trang, tâm phúc của cha con.”

“Thì sao?” Úy Trì Minh Nguyệt nhíu mày, có vẻ không vui.

“Hắn còn có hôn ước với nhị tỷ con.” Minh Sương Thần lại nói.

Úy Trì Minh Nguyệt lập tức biện giải: “Đó là chủ ý cha ta, hãn cũng không nguyện ý.”

“Hãn không muốn?” Minh Sương Thần lắc lắc đầu, “Nếu không nguyện ý, vì sao không phản đối?”

“Hãn.....” Úy Trì Minh Nguyệt đáp không được.

Minh Sương Thần nói: “Đối với hãn mà nói, chuyện hôn nhân chỉ là giao dịch. Bất luận là tình thế bắt buộc, ủy khuất tự bảo vệ mình hoặc là những mặt khác, chẳng qua là chứng minh, sự thật tình cảm chân thành, so ra cũng không trọng yếu bằng tánh mạng của hãn. Nam nhân như vậy, con không thể gả.”

Úy Trì Minh Nguyệt vừa vội vừa tức, lại không biết phản bác như thế nào. Đành phải quay đầu nhìn về phía Nam Lăng Vương, ai oán kêu: “Ngoại công.....”

Nam Lăng Vương thấy thế, cười mở miệng, nói: “Sương Thần, đừng nói như vậy a. Vị Địch tổng quản kia tướng mạo võ nghệ đều thượng thừa, hơn nữa mấy ngày nay xem ra, hãn đối với Minh Nguyệt là một mảnh chân tình. Thật ra ta cảm thấy hôn sự này rất thích hợp a.”

“Cha, Minh Nguyệt tuổi còn nhỏ, không hiểu chuyện. Người sao cũng cùng nó hồ nháo chứ.” Minh Sương Thần nghiêm mặt lạnh, nói.

Nam Lăng Vương lập tức thu thanh, lực bất tòng tâm nhìn Úy Trì Minh Nguyệt.

Minh Sương Thần than nhẹ một tiếng, nói: “Minh Nguyệt, nếu hãn đối với con một mảnh chân tình, liền càng không thể gả.”

“Vì sao?” Úy Trì Minh Nguyệt đứng dậy, cũng bất mãn đến cực điểm.

“Trong lòng có con, lại còn có thể thú nữ nhân khác, yếu đuối ti bỉ.” Minh Sương Thần vẻ mặt khinh miệt, “Nói tóm lại, hôn sự này, ta sẽ không đáp ứng.”

Úy Trì Minh Nguyệt nghe được lời này, phần nộ nói: “Hắn không phải loại người như vậy!”

“Vậy hắn là loại người như thế nào?” Minh Sương Thần hỏi lại.

Úy Trì Minh Nguyệt đáp không được.

“Quả thực là làm càn!” Minh Sương Thần nhíu mày, trách mắng, “Ta nghe nói, tâm trí hắn bị phong, ngôn hành cử chỉ giống như trẻ con. Nếu hiện tại con yêu, là hắn si ngốc, con không chỉ có làm nhục hắn, còn làm nhục chính con! Ngay cả bộ dáng thật của hắn cũng không biết, mà dám nói chuyện thật lòng!”

Úy Trì Minh Nguyệt trong lòng kinh hãi, á khẩu không trả lời được. Dáng vẻ thật của hắn? Người ti bỉ vô sỉ, vô tình vô nghĩa, tiểu lí tàng đao..... “Địch tổng quản”? Hắn âm trầm lãnh liệt, hắn không từ thủ đoạn, nàng cũng từng chính mắt thấy qua. Nàng khinh thường hắn sở tác sở vi, coi rẻ phẩm hạnh của hắn, nhưng hôm nay, nàng lại đem toàn bộ những việc đó quên đi, đều tha thứ. Chuyện hắn khôi phục lại, nàng chưa bao giờ nghĩ tới. Nếu hắn biến trở về là “Địch tổng quản”, có phải nàng còn có thể như hiện tại hay không.....

Lòng của nàng, lại sinh khiếp sợ hoảng hốt. Nàng nhíu chặt mày, cắn môi, lã chã chực khóc.

Nam Lăng Vương thấy thế, nhíu mày khuyên nhủ: “Sương Thần, đủ rồi.”

Minh Sương Thần thấy nữ nhi như thế, cũng hoãn cảm xúc, dịu dàng nói: “Minh Nguyệt, tóm lại, cẩn thận ngẫm lại đi.”

Úy Trì Minh Nguyệt nhìn nàng một cái, phần nhiên xoay người, chạy ra ngoài.

Minh Sương Thần thấy thế, cũng đứng dậy, nói với Nam Lăng Vương: “Nữ nhi cũng cáo lui.”

Nam Lăng Vương vẻ mặt bất đắc dĩ, thở dài vài tiếng, phân phó người hầu dọn yến hội.

.....

Lại nói Địch Tú được dẫn tới khách phòng, một mình nghỉ ngơi. Một lát sau, tỳ nữ đưa tới ngọc thiện cùng thuốc. Vì biết hãn là vị hôn phu Úy Trì Minh Nguyệt trách định, tỳ nữ lúc trước trêu tức vô lễ đều thu liễm, chỉ mỉm cười chúc mừng hãn vài câu, liền lui ra ngoài.

Hãn nửa nằm trên giường, bưng chén thuốc, nhẹ nhàng uống. Nhớ lại thần sắc của Tình Quân quận chúa mới vừa rồi, lại sinh sợ hãi.

Việc Úy Trì Tư Nghiễm cùng Tình Quân quận chúa, sơn trang cao thấp không người nào không biết. Hãn mặc dù rất ít nghe trang chủ nhắc tới chuyện xưa, nhưng cũng biết, nội tâm trang chủ đối quận chúa cũng là kính trọng có thêm. Đó là loại nữ nhân cương liệt quyết tuyệt, không chấp nhận nửa phần giả dối, không tha thứ chút lừa gạt. Mà nay, nghi kỵ cùng địch ý của nàng, có lẽ đúng là nhìn thấu hãn ti tiện.

Hãn đang nghỉ ngơi, lại nghe tiếng bước chân dồn dập, cửa phòng lập tức bị đẩy ra.

Hãn biết người tới là Úy Trì Minh Nguyệt, không chút kinh ngạc. Nhưng vừa thấy bộ dáng của nàng, lại không khỏi đau lòng.

Một đường bôn chạy, nàng tóc tai tán loạn, có chút chật vật. Nàng nhú mày, cắn môi, nước mắt rơi lã chã. Nàng không nói lời nào, vài bước

đi đến trước mặt hắn, nhào vào lòng hắn.

Địch Tú kinh ngạc, lại không biết có nên mở miệng hỏi hay không. Mà nàng, chỉ vùi đầu ở ngực hắn, trầm mặc không nói. Hắn đành phải nâng tay, nhẹ nhàng vỗ lưng nàng, an ủi.

Úy Trì Minh Nguyệt lòng tràn đầy tủi thân, chỉ cảm thấy tâm ý mình lại bị phủ định toàn bộ, mà lại bị phủ định cực kỳ. Không thể phản bác, không thể tranh cãi. Nàng không khỏi siết chặt cánh tay, ôm hắn càng chặt.

Không biết qua bao lâu, nàng hơi hơi khóc, giống như cầu xin, cúi đầu nói: “Đừng khôi phục..... ngàn vạn lần đừng khôi phục.....”

Nghe câu này, ngực hắn một trận đau đớn. Loại đau này, hình như đã từng quen biết.

Đêm hôm đó, nàng nói mỗi một câu, đều như mũi nhọn trong lòng:

“Ta không ngồi cùng bàn với hạ nhân.”

“Nhân quý tự mình hiểu lấy”.

“Hôn sự này, ta không đồng ý!..... Không dựa vào cái gì. Dù sao ta không đồng ý. Người không xứng.”

.....

Kỳ thật, hắn sớm biết. Đối với nàng mà nói, “Địch tổng quản” chỉ là hạ nhân tâm ngoan thủ lạt.

Hắn còn có thể nhớ lại, từng lời nói dối của nàng:

“Kỳ thật lần đầu tiên nhìn thấy chàng, ta liền thích chàng..... Ta cho tới nay đối nghịch với chàng, đối với chàng không tốt, kỳ thật đều chỉ là vì hấp dẫn sự chú ý của chàng. Sau lại, ta nghe được chàng cùng nhị tỷ đính

hôn, ta thật sự rất giận. Cho nên mới đại náo một hồi, muốn phá hư hôn ước.....”

Lời nói dối tốt đẹp đến mức nào.....

Đáng tiếc, lời nói dối chung quy cũng là lời nói dối. Đêm đó, lý do nàng phản đối hôn sự của hã cùng Úy Trì Thái Ngọc, chỉ có ba chữ:

Người không xứng.

Hã bỗng nhiên muốn cười. Cười bản thân rõ ràng đã muốn chặt đứt ý niệm trong đầu, vì sao còn có thể động tâm.....

Hã sớm không cần tình yêu của nàng. Trên đời này, duy chỉ có quyền lực địa vị, mới có thể làm cho hã không bị khinh thị, không bị làm nhục. Tình cảm chân thành, cuối cùng cũng chỉ là hy vọng xa vời.

“Có được Úy Trì gia tứ tiểu thư”, như thế thì tốt, đã trọn vẹn rồi.....

THỦY TÚ SƠN MINH

Na Chích Hồ Ly
www.dtv-ebook.com

Chương 21

Chuyên ngữ: Lệ Lâm.

“Có được Úy Trì gia tứ tiêu thụ”, như thế thì tốt, đã trọn vẹn rồi.....

Địch Tú nghĩ như thế, ánh mắt dần lạnh lùng, tay vỗ lưng của nàng cũng ngừng lại. Rồi rằm làm gì, thẳng thắn thành khẩn mà làm gì, chờ mọi việc đều kết thúc, chờ nàng trở thành người của hắn, không phải rất tốt sao?

Lúc này, Úy Trì Minh Nguyệt buông lỏng tay, ngồi thẳng người. Hốc mắt của nàng ửng đỏ, nhưng cuối cùng không có rơi lệ. Nàng mở miệng, nói: “Thật đói.....” Nàng chỉ vào đồ ăn ở bên cạnh, nói, “Ta có thể ăn sao?”

Địch Tú nhìn nàng, không tự chủ được bật cười, bất đắc dĩ gật đầu.

Úy Trì Minh Nguyệt cầm lấy bát đĩa, cũng không quản rau xanh, đem thức ăn nhét vào miệng, làm như phát tiết. Chỉ chốc lát sau, má đã phình to. Nàng cau mày, cắn giận nhấm nuốt, mới nuốt xuống một ít, liền tiếp tục nhét.

Địch Tú thấy nàng như thế, vừa buồn cười vừa lo lắng. Hắn đứng dậy, múc một chén canh, cầm ở trong tay, vừa làm lạnh, vừa nhìn nàng, sợ nàng có thể bị nghẹn.

Úy Trì Minh Nguyệt thấy thế, đến bên cạnh hắn, cũng không buông bát đĩa, chỉ cúi đầu cắn bát canh trong tay hắn, cố sức uống một ngụm.

Địch Tú hiểu rõ, múc một muỗng canh, đút nàng uống.

Úy Trì Minh Nguyệt lúc này mới giãn mày, nàng uống mấy ngụm, nuốt thức ăn trong miệng, tiện thể hào hùng vạ trượng nói: “Hừ! Không cho ta gả, ta càng muốn gả! Cùng lắm thì bỏ trốn!” Nàng dứt lời, tiếp tục ăn như hổ đói.

Địch Tú bị nàng dọa, sững sờ bưng bát canh, hồi lâu không phản ứng. Đợi hẳn hoàn hồn, không khỏi bật cười.

Úy Trì Minh Nguyệt bất mãn, nói không rõ ràng: “Cười cái gì..... Ta nói sự thật!”

Địch Tú cười, cũng không nói nhiều, múc canh, tiếp tục đút nàng.

Không biết vì sao, đau đớn sốt ruột trong lòng, dần dần tan đi, lại càng phiền muộn. Cho dù bị giẫm lên bao nhiêu lần, bị làm nhục bao nhiêu lần, lại quyết tâm bao nhiêu lần, vẫn bất lực như trước. Lừa gạt lợi dụng, trả thù làm nhục..... Hoài ý niệm ti tiện như vậy trong đầu mình, khi nàng thật sự ở trước mặt, ngoại trừ cười, cái gì cũng không làm được.....

Đúng vậy..... Như thế thì tốt rồi, đã trọn vẹn rồi.....

.....

Sau mấy ngày, bên trong Nam Lăng vương phủ, tất cả mọi người phát hiện một không khí âm trầm lạnh lùng. Quận chúa cùng Úy Trì Minh Nguyệt hình như có ngăn cách, hai người gặp mặt, đều lạnh nhạt thăm hỏi, không tiếp tục nói về hẳn. Chuyện thành thân, không người nào dám đề cập, cũng gác lại. Trong khoảng thời gian ngắn, suy đoán xôn xao.

Thẳng đến mười bảy tháng ba, khi đến sinh nhật Úy Trì Minh Nguyệt, không khí xấu hổ ngưng trọng như vậy mới thoáng dịu đi. Công hầu quan

viên cùng Nam Lăng vương phủ có giao hảo đã sớm đưa hạ lễ tới, trong vương phủ một mảnh hân hoan bận rộn.

Địch Tú đương nhiên là không có việc để làm, thêm việc thương thế đã tốt hơn, liền ở trong phòng ngồi xuống điều tức. Cơm trưa qua đi, Mai Tử Thất cũng không có việc gì làm tìm đến hăn để chơi cờ.

Vài canh giờ sau, Mai Tử Thất nhìn chăm chăm bàn cờ lắc đầu thở dài: “Chậc chậc, quả nhiên sau khi khôi phục sẽ không giống nhau a. Dùng cách đánh không màng sống chết như vậy, đây không phải là bức ta sao?”

Địch Tú nhíu mày, nói: “Người suy nghĩ thật lâu.”

“Aiz, đừng nóng vội. Người cũng không có việc gì làm, chờ thêm một lát có làm sao đâu? Ta tốt xấu cũng là tiên sinh, nếu bại bởi người, chẳng phải phải về nhà làm ruộng sao?” Mai Tử Thất lấy ra cây quạt, tự nhiên mà quạt cho mình.

Địch Tú bất đắc dĩ, cầm lấy con cờ đen, nắm ở trong tay, có chút dăm chiêu.

Mai Tử Thất liếc hăn một cái, cười nói: “A Tú a, người chẳng lẽ là lo lắng hôn sự của người cùng Tiểu Tú?”

Địch Tú nghe vậy, buông quân cờ trong tay, nói: “Ta sớm nói qua, không ai lại đem nữ nhi gả cho một gốc tử.”

“Nói gì chứ.” Mai Tử Thất nói, “Người lại không gốc. Nếu người nguyện ý, ta lập tức đi ra ngoài lớn tiếng tuyên bố, đã trị cho người xong!”

Địch Tú nhíu mày, hỏi: “Tiên sinh vì sao đối với chuyện của ta cùng Minh Nguyệt lại quan tâm như thế?”

“Hả, đâu có.” Mai Tử Thất nói xong, nâng tay lên, muốn nhéo hai má Địch Tú, lại bị Địch Tú tránh ra. Hắn vẻ mặt mất mát, lại nói tiếp, “Dịch cầu vô giới bảo, nan đắc hữu tình lang (bảo vật dễ cầu, tình nhân khó có).”

Địch Tú nói: “Tiên sinh không sợ nhìn lầm người sao?”

Mai Tử Thất hỏi lại: “Vậy người nói cho ta biết, ta có nhìn lầm người không?”

Địch Tú trầm mặc, không mở miệng.

Mai Tử Thất cười nhìn hắn, nói: “Kỳ thật, tiên sinh rất hâm mộ người.”

Địch Tú ngược mắt, thoáng khó hiểu.

“Có thể thẳng thắn thành khẩn nói ra tâm ý, vô luận kết quả như thế nào, đều đã thẳng một tay.” Mai Tử Thất giọng điệu ôn hòa, có chút phiền muộn, “Mà người lại may mắn cỡ nào, có thể đổi chân tình tương đối.....”

Nghe được lời này, Địch Tú có chút buồn bã.

Lúc này, Úy Trì Minh Nguyệt chạy vội vào, nhìn thấy Mai Tử Thất, nàng mỉm cười gọi một tiếng “Tiên sinh”. Tiếp theo kéo Địch Tú, cười nói: “Chàng theo ta đến đây.”

Địch Tú không cự tuyệt, theo nàng ra cửa.

Mai Tử Thất bất đắc dĩ lắc lắc đầu, tiếp tục suy nghĩ ván cờ.

Lúc này, có người lẳng lặng đi vào phòng, theo mà đến, là hương trầm hương tự nhiên.

Mai Tử Thất hơi hơi mỉm cười, đứng dậy vái nói: “Quận chúa.”

Người tới, đúng là Minh Sương Thần, nàng vuốt cằm, hỏi: “Ta mới thấy Minh Nguyệt vào đây, nó đã đi rồi sao?”

Mai Tử Thất cười đáp: “Vừa thôi kéo A Tú đi ra ngoài.”

“A Tú.....” Minh Sương Thần lập lại một lần tên này, nhìn Mai Tử Thất ánh mắt có vài phần hoài nghi. Nàng đi đến bên cạnh bàn, cúi đầu nhìn ván cờ kia, một lát sau, hỏi, “Cờ trắng là huynh, cờ đen là vị ‘Địch tổng quản’ kia?”

Mai Tử Thất gật đầu, “Đúng.”

Minh Sương Thần nhíu mày nói: “Nếu si ngốc, tại sao kì nghệ được như thế.”

Mai Tử Thất cười đáp: “Hắn không phải là si ngốc, bất quá là bị thiên hồ thi hạ chú phước, vậy hãm tâm trí hắn thôi.”

“Thiên hồ?” Minh Sương Thần ánh mắt nghiêm nghị, nhìn về phía Mai Tử Thất, “Lúc trước người cũng chưa từng nhắc tới thiên hồ với ta.”

Mai Tử Thất tự biết nói lỡ, chỉ đành trầm mặc.

“Mai cốc tán nhân sao lại không giải được thiên hồ chú phước, vậy ‘Địch tổng quản’ nay đang giả ngu?” Minh Sương Thần thanh âm lạnh như băng lợi hại, như đao phong.

Mai Tử Thất nhất thời nghẹn lời, đang muốn giải thích, Minh Sương Thần cũng đã sinh tức giận, phẫn nộ nói: “Hắn thật to gan!”

Nàng dứt lời, phất tay áo xoay người, bước nhanh rời đi. Mai Tử Thất vội vàng đi theo, sợ có việc không hay.

.....

Lại nói Úy Trì Minh Nguyệt lôi kéo Địch Tú một đường chạy, đến mã trường sau vương phủ.

Lúc này, đã là hoàng hôn, ánh chiều chiếu rọi, rực rỡ như vàng. Chỉ thấy ngựa trong sân, là một con hắc tuấn. Yên ngựa đỏ thẫm, hàm thiếc cương hồng, móng ngựa bóng lường, càng hiển lộ thần tuấn bất phàm.

Úy Trì Minh Nguyệt cười mở miệng, nói: “Còn nhớ nó chứ. Ngựa ngoại công cho chàng đó. Ta tìm đã lâu, mới tìm được bộ yên ngựa xứng đôi với nó. Đẹp không?”

Địch Tú trong lòng xúc động, lại sinh cảm động. Hôm nay là sinh nhật nàng, vốn tưởng rằng nàng bận rộn ăn mừng. Cũng không nghĩ, nàng tốn hơn nửa ngày, là đi tìm một bộ yên ngựa.....

“Làm sao vậy? Khó coi sao?” Úy Trì Minh Nguyệt có chút thất vọng.

“Đẹp.” Địch Tú gật đầu, mỉm cười trả lời.

Úy Trì Minh Nguyệt ý cười lại sinh, vẻ mặt sung sướng. Nàng lôi kéo hắc đi đến bên tuấn mã, nói: “Nghe nói ngoại trừ ngoại công, nó cũng không cho người ta cười, chàng thử xem.”

Địch Tú gật gật đầu, đưa tay nhẹ nhàng xoa cổ ngựa.

Tuấn mã kia đương nhiên là nhận ra hắc, kiệt ngạo ban đầu không còn sót lại chút gì, chỉ còn ôn thuận.

Địch Tú xoay người lên ngựa, nhẹ nhàng nới lỏng cương. Tuấn mã tuân lệnh, cất vó bôn chạy. Dưới bóng chiều, trong ánh tịch dương, tuấn mã phi nhanh, mau lẹ như gió. Ánh chiều tà tự nhiên, đập vỡ không trung. Rực rỡ mạnh mẽ, không gì sánh được.

Úy Trì Minh Nguyệt nhìn hấn thúc ngựa mà đến, lại cảm thấy cảnh trước mắt, giống như tranh vẽ.

Đội hấn ghìm ngựa đứng lại, nàng nghênh đón, ngựa đầu cười nhìn hấn, nói: “Đặt tên cho nó đi.”

Địch Tú thoáng suy nghĩ, nói: “Tịch Truy.”

“Tịch Truy.....” Úy Trì Minh Nguyệt ngược mắt, liền thấy tịch dương chìm vào phía tây, ánh chiều tà dần thu. Cảnh hoàng hôn, đã gần kết thúc. Tên này, lại càng cảm thấy dễ nghe rất khác biệt, nàng gật đầu, cười nói, “Cứ gọi là Tịch Truy.”

Địch Tú cười cười, hướng nàng vươn tay, muốn nàng lên ngựa.

Úy Trì Minh Nguyệt vừa muốn đáp ứng lời mời, lại nghe có người quát chói tai một tiếng: “Minh Nguyệt! Rời khỏi hấn!”

Úy Trì Minh Nguyệt cả kinh, quay đầu nhìn lại, đã thấy Minh Sương Thần dẫn một đám người hầu mà đến, trong vẻ mặt tràn đầy vẻ vội vàng phần nộ. Nàng không hiểu, cũng không hành động, chỉ sợ hãi gọi một tiếng: “Nương?”

Minh Sương Thần thấy nàng bất động, càng tức giận. Nàng đưa tay, từ trong tay tôi tớ lấy roi ngựa, tiến lên vài bước, một tay kéo Úy Trì Minh Nguyệt đến phía sau, một roi lại hướng về phía Địch Tú.

Địch Tú không biết nguyên nhân, không dám ngăn cản, đã trúng một roi kia. Trên cánh tay sinh đau đớn, làm cho hấn hơi hơi nhăn mi lại.

Úy Trì Minh Nguyệt thấy thế quá sợ hãi, một phen kéo Minh Sương Thần lại, nói: “Nương! Người làm gì thế?!”

Minh Sương Thần không để ý tới nàng, lạnh giọng nói với Địch Tú: “Tên vô liêm sỉ. Người giả ngây giả dại, có ý đồ gì!”

Nghe câu này, trong lòng Địch Tú chợt lạnh, trong đầu trống rỗng.

Úy Trì Minh Nguyệt cũng kinh ngạc. Nàng giương mắt, nhìn Địch Tú.

Đột ngột yên tĩnh, ngưng trọng vô cùng.

Úy Trì Minh Nguyệt thậm chí không nghe thấy tiếng hô hấp cùng tim đập của mình, tâm thần suy nghĩ giống như bị quăn chặt, không thể rõ ràng. Giả ngây giả dại?..... Tâm trí hẳn đã khôi phục sao? Khi nào thì khôi phục? Vì sao chưa từng nói với nàng? Hẳn..... Hẳn lừa nàng? Nàng trong lòng có áp lực, không thể nói nên lời.

Địch Tú lẳng lẳng nhìn Úy Trì Minh Nguyệt, ánh mắt lo sợ nghi hoặc của nàng, đâm vào tim hẳn. Hẳn sớm dự đoán được sẽ có ngày này..... Giả ngây giả dại, thật quá mức buồn cười. Chỉ là, giờ khắc này, tới quá đột ngột.....

Minh Sương Thần thấy hẳn trầm mặc thật lâu, thanh âm lạnh lùng nói: “Sao không nói lời nào? Tiểu tử vô liêm sỉ, người thành thật trả lời ta, người có ý định tiếp cận Minh Nguyệt, là vì điều gì?!”

Là vì điều gì? Là vì điều gì.....

Địch Tú hạ mắt, cười khỗ.

Thấy hẳn như thế, Úy Trì Minh Nguyệt nói không rõ cảm thụ của mình. Lo lắng, buồn bực, không cam lòng..... Trăm loại cảm xúc, lộn xộn rối rắm. Nhưng rõ ràng nhất, chính là đau. Ngực đau, sâu như vậy. Nàng sao có thể quên, phụ thân của nàng từng vì mười quận Nam Lăng, lừa nương của nàng. Không từ thủ đoạn, không để ý liêm sỉ. Mà nay, hẳn cũng giống vậy? Chẳng lẽ, hẳn đối tốt với nàng, đều là lừa nàng?

Nàng nội tâm luống cuống, không thể kiềm chế. Nàng hất tay Minh Sương Thần ra, kéo cương ngựa, thê thanh chất vấn: “Chàng gạt ta?”

Địch Tú ngược mắt nhìn nàng, đáy lòng đã là một mảnh lạnh lẽo.

Đúng vậy, hấn lừa nàng, không thể nghi ngờ, không thể phủ định.

Một hồi mộng đẹp, chung quy cũng phải tỉnh lại.

Trong lòng nàng yêu thích, là kẻ bị thiên hồ chú phước, si ngốc không biết bản thân. Hấn thật sự, đối với nàng mà nói, là cái gì chứ?

Không nên tham a. Nếu sớm buông tay, liền không cần si nhục mình đến bước này. “A Tú”? Tên buồn cười đến mức nào, lập trường buồn cười đến mức nào?

Từ nay về sau, giống lúc trước là người lạ, giống như trước là khinh thị căm hận..... Không còn này hấn.

Hấn bỗng nhiên nở nụ cười, như trút được gánh nặng.

Hấn nhìn nàng, nhẹn run run trong giọng nói, cười nói:

“Đúng vậy, ta lừa người.”

THỦY TÚ SƠN MINH

Na Chích Hồ Ly
www.dtv-ebook.com

Chương 22

Chuyên ngữ: Lệ Lâm.

“Đúng vậy, ta lừa ngươi.”

Nghe câu này, trong đầu Úy Trì Minh Nguyệt như có tiếng sấm. Nàng chỉ cảm thấy toàn thân khí huyết sôi trào, kích động khiến nàng run nhẹ.

Minh Sương Thần giờ phút này đã là giận không thể át, ra lệnh: “Người đâu! Bắt hẩn cho ta!”

Ánh mắt Địch Tú khẽ run sợ, một tay kéo Úy Trì Minh Nguyệt lên lưng ngựa, xuất trảo chặn cổ họng của nàng, thanh âm lạnh lùng nói: “Lui ra!”

Mọi người thấy tình cảnh như vậy, không người dám tùy tiện tiến lên.

Mai Tử Thất nhú mày, tiến lên vài bước, chính thanh khuyên nhủ: “A Tú, đừng làm chuyện điên rồ.”

Địch Tú nhìn hẩn, khẽ cười nói: “A Tú? Mai tiên sinh, ngươi không phải ngay cả thân phận của ta đều đã quên chứ.” Ánh mắt hẩn thản nhiên đảo qua mọi người, cuối cùng dừng ở trên người Minh Sương Thần, “Quận chúa yên tâm, ta sẽ không thương tổn tứ tiểu thư. Chỉ cần ta an toàn thoát hiểm, nàng đương nhiên sẽ bình an vô sự.”

Minh Sương Thần nhíu mày, nói: “Địch Tú, chuyện hôm nay người gây nên, Nam Lăng vương phủ tuyệt không bỏ qua cho người!”

Địch Tú thần sắc lạnh nhạt, nói: “Lời của quận chúa, Địch mỗ ghi nhớ trong lòng.”

Hắn dứt lời, kéo cương giục ngựa. Tuấn mã cất vó, chạy như bay rời đi. Chỉ trong chốc lát, liền biến mất trong ánh hoàng hôn.

.....

Úy Trì Minh Nguyệt đang ở trên lưng ngựa nghiêng ngả, suy nghĩ hỗn loạn vô cùng. Hắn bắt cóc nàng? Hắn mà lại bắt cóc nàng?

Tay chặn ở cổ họng nàng mặc dù đã buông ra, nhưng cảm giác hơi đau đớn này, rõ rệt phi thường. Chỉ là, không biết vì sao, giờ phút này nàng lại có ý nghĩ từng có một đêm, nàng vụng trộm vào phòng hắn, hắn cũng chụp cổ họng của nàng như vậy.....

Nàng bị ý niệm cổ quái trong đầu mình khiến vừa tức vừa vội, ra tiếng mắng: “Lớn mật! Làm càn! Người thả ta xuống dưới!”

Địch Tú nghe vậy, kéo cương ghìm ngựa.

Úy Trì Minh Nguyệt giãy dụa muốn xuống ngựa, chẳng ngờ thân người nghiêng một cái, mắt thấy sắp té xuống lưng ngựa. Địch Tú vươn tay, nắm chặt lưng của nàng, đỡ nàng ngồi vững. Tiếp đó xuống ngựa, cất bước rời đi.

Úy Trì Minh Nguyệt mắt thấy hắn phải đi, lên tiếng quát: “Đứng lại!”

Địch Tú dừng lại, xoay người nhìn nàng.

“Người giải thích cho ta!” Úy Trì Minh Nguyệt nói. Khi nàng nói chuyện, giọng run run, hốc mắt phấp hồng, nước mắt trong suốt, lã chã

sắp rơi.

Địch Tú tránh ánh mắt của nàng, mở miệng nói: “Địch mỗ đã bị nhìn thấu, không lời nào để nói.”

Nghe hấn nói như vậy, Úy Trì Minh Nguyệt càng khó chịu, truy vấn nói: “Người nói cho ta biết, vì sao?!”

Hấn trầm mặc, hờ hững không nói gì.

Úy Trì Minh Nguyệt chỉ cảm thấy đau thương trong lòng đã hóa thành chua xót. Nàng cùng hấn, chỉ cách năm bước. Gần như vậy, nhưng hấn lại bày ra tư thế cự nhân ngàn dặm (đuổi người từ xa đến), không cho nàng tới gần bước nào. Một phút trước, nàng rõ ràng còn lôi kéo tay hấn.....

Lúc này, hoàng hôn đã tàn, sắc trời sụp tối, dần dần không thể nhìn thấy gì.

Mắt nhìn dáng vẻ của hấn ở trước mắt mơ hồ, Úy Trì Minh Nguyệt càng thấy thương tâm. Nàng thử làm cho mình bình tĩnh trở lại, chậm rãi để ý suy nghĩ.

Trong Úy Trì sơn trang, hấn thật sự bị thiên hồ chú thuật làm hại, tâm trí bị phong, không thể nghi ngờ. Rồi sau đó đoàn xe bị tập kích, hấn xả thân cứu giúp, cũng là sự thật. Hấn không có lừa nàng, nàng cũng hiểu rõ chỉ có điều.....

Hấn đến tột cùng là khôi phục lúc nào? Khi nào bắt đầu giả ngu lừa nàng?

Nàng bỗng nhiên nhớ tới những điều từng làm cho nàng nghi hoặc lo lắng: Hấn mấy lần muốn nói lại thôi, trong mắt hấn ần ần hậm hực, hấn không còn thẳng thắn trực tiếp nữa.....

Đúng vậy, đó là sau khi vào Mai cốc..... Nếu là như vậy, có ý định tiếp cận, có mưu đồ, lại dựa vào đâu mà nói?

Thời gian trầm mặc trôi qua, trăng dần dần hiện lên, trong suốt sáng tỏ, chiếu khắp mọi nơi.

Dáng vẻ của hắn lại rõ ràng lên. Hắn vẫn đứng trước mặt nàng, lẳng lẳng nhìn một bên.

Úy Trì Minh Nguyệt đã không tức giận nữa, nàng mở miệng, gọi một tiếng:

“Địch Tú.....”

Tiếng kêu này, làm cho hắn không khỏi chạm nỗi đau. Nhưng hắn chỉ trầm mặc, cố chấp vô cùng.

“Người rất tốt với ta, là thật tâm sao?” Úy Trì Minh Nguyệt cau mày, giọng nói run nhè nhẹ.

Địch Tú ngược mắt, nhìn nàng, hỏi lại: “Thật lòng giả ý, đối với tứ tiểu thư mà nói, có gì khác biệt?”

“Có!” Úy Trì Minh Nguyệt đáp vội vàng, “Nếu là thật lòng, ta.....”

Địch Tú nhìn nàng, chờ nàng trả lời.

Úy Trì Minh Nguyệt lại nói không nổi nữa. Thật lòng thì như thế nào? Giả ý thì sao chứ? Nàng lại không có cách nào suy nghĩ tiếp. Người trước mắt, quen thuộc như thế, lại xa lạ như thế. Nàng từng cùng hắn sớm chiều tương đối, càng một lòng muốn cùng hắn sống đến bạc đầu, nhưng hôm nay, nàng vì sao lại sợ hãi?

Lời Minh Sương Thần đã nói, rõ ràng ở trong lòng. Nàng ngay cả bộ dáng chân thật của hắn cũng không biết, sao có thể nói tới chuyện thật lòng.

Địch Tú thấy nàng trầm mặc, trong lòng trống vắng. Hắn hạ mắt, hồ hững nói: “Chuyện khi tâm trí bị phong, Địch mỗ không nhớ rõ.” Hắn ngừng một chút, “..... Ban đầu Địch mỗ là dạng người gì, tứ tiểu thư cũng biết rõ mà.”

Úy Trì Minh Nguyệt nghe vậy, trong lòng vừa đau lại kinh sợ, “Người.....”

“Địch mỗ tâm ngoan thủ lạt, vô tình vô nghĩa, khiến tứ tiểu thư thất vọng rồi.....” Địch Tú cười nhẹ, nói xong lời này, xoay người cất bước.

Úy Trì Minh Nguyệt thấy thế, trong lòng bối rối, vội vàng xuống ngựa. Tuấn mã cao lớn, nàng lại không rành cưỡi ngựa, nhất thời sảy bước, té lăn quay trên đất.

Địch Tú phát hiện, xoay người, muốn tiến lên đỡ nàng. Nhưng cuối cùng hắn cũng đứng yên, cắn răng nhẫn nại.

Úy Trì Minh Nguyệt chật vật đứng lên, chạy lên vài bước, bắt được cánh tay Địch Tú, thê thanh nói: “Người không được đi! nói rõ ràng cho ta!”

“Còn gì để nói?” Địch Tú nhíu mày, đè giọng hỏi.

“Mai tiên sinh nói qua, người bị thiên hồ phong đi tâm trí, tuy rằng si ngốc, nhưng sẽ không nói dối.....” Úy Trì Minh Nguyệt gạt lệ, chưa từ bỏ ý định hỏi, “Người rốt cuộc câu nào là thật, câu nào là giả?!”

Địch Tú thấy nàng như thế, trong lòng đau nhức. Hắn hung hăng áp chế nỗi lòng, ngược mắt nhìn. Chỉ thấy cách đó không xa, nhiều ánh đuốc sáng, chậm rãi đến gần.

Hắn nắm tay Úy Trì Minh Nguyệt, nói: “Được, ta nói cho người. Cha người vì đập tan thế lực của ta, để ta cùng với nhị tiểu thư đánh hôn. Ta một

lòng muốn trả thù, sắp đặt lấy được ‘Trấn hồ’, sau đó cầu xin với thiên hồ.....” Trong thần sắc của hắn, có một tia hận ý, “Ta muốn có được Úy Trì gia tứ tiểu thư.....”

Úy Trì Minh Nguyệt nghe được lời này, kinh ngạc không thôi.

“Úy Trì gia tứ tiểu thư, cháu ngoại của Nam Lăng Vương..... Nếu có được người, quyền lực địa vị đều ở trong lòng bàn tay!” Lời nói của Địch Tú, lạnh lùng như đao, “Đáng tiếc, hồ ly kia thật kì lạ, lại phong tâm trí ta, rối loạn kế hoạch của ta. Bất quá, nay xem ra, cũng không tệ.” Hắn tới gần Úy Trì Minh Nguyệt, cười nguy hiểm, “Tứ tiểu thư, người không phải muốn thành thân với ta sao? Không phải nói muốn bỏ trốn sao? Vậy theo ta đi a.”

Úy Trì Minh Nguyệt lệ trong chớp mắt rơi xuống, không thể suy nghĩ. Nàng hất tay hắn ra, không thể ức chế lên tiếng quát: “Vô liêm sỉ! Vô sỉ! Ta ngay từ đầu không nên tin tưởng người! Không nên cứu người! Không nên mang người về Nam Lăng vương phủ! Ta không muốn nhìn thấy người! Người cú!”

Địch Tú nhẹ nhàng cười, xoay người rời đi.

Không biết vì sao, vừa thấy hắn đi, Úy Trì Minh Nguyệt lại đuổi theo, quát: “Đứng lại!”

Địch Tú cũng không dừng lại, hắn nhún người, mấy phen nhảy lên, biến mất trong bóng đêm.

Úy Trì Minh Nguyệt đuổi theo vài bước, cuối cùng cũng không thể tìm thấy. Nàng mang theo tiếng khóc, hướng về màn đêm, thanh thanh hô: “Địch Tú! Người đứng lại! Không được đi! Người trở về cho ta!.....”

Tiếng kêu gào của nàng, lại không có câu trả lời.

Lúc này, chỉ thấy người hầu của Nam Lăng vương phủ thấp lửa mà đến, nhìn thấy nàng, đều vui sướng. Nam Lăng Vương cùng Minh Sương Trần đuổi tới, thấy nàng như thế, đều lo lắng.

Người xung quanh ồn ào âm ỉ, nhiều tiếng quan tâm, nhưng nàng, lại không nghe thấy gì cả, trong lòng ngoài trừ trống vắng, không còn gì khác.

.....

Địch Tú chạy được vài dặm, mới từ từ chậm bước. Hắn khe khẽ thở hào hển, tim đập cuồn cuộn, không thể kìm xuống. Hắn đứng lại, nhắm hai mắt, hít thở thật sâu.

Đúng lúc này, hắn nghe thấy tiếng nói cười tự nhiên ở sau lưng vang lên, gọi hắn: “A Tú.”

Địch Tú cả kinh, xoay mạnh người. Chỉ thấy Mai Tử Thất đứng sau hắn mấy trượng, cười nhìn hắn.

“Người.....” Địch Tú nhíu mày, không biết trả lời như thế nào.

“Chật chịt, chạy trốn thực mau a.” Mai Tử Thất thông thả bước đến, cười nói, “Đừng nao loạn, theo ta trở về.”

Địch Tú lui từng bước, lạnh lùng cười nói: “Tiên sinh nói đùa với ta hay sao?”

Mai Tử Thất lắc đầu, nói: “A Tú a, ta cảm thấy là, người mới nói đùa với ta đó..... Người tuy có lừa gạt, nhưng không có mưu mô, lại chưa từng hại qua tiểu Tú, sao phải chạy trốn?”

“Ta sớm nói qua, thương thế khỏi hắn, ta liền rời đi. Chỉ như thế mà thôi.” Địch Tú đáp.

“Như thế mà thôi?” Mai Tử Thất đi ra phía trước, “VẬY mới vừa rồi những lời người nói với Tiểu Tứ, là ý gì?”

Địch Tú vi kinh, nhất thời trầm mặc.

“Nào có người nào muốn chạy trốn, còn tốn nhiều thời gian như vậy để nói chuyện chứ?” Mai Tử Thất thở dài một tiếng, “Nhưng mà, may mắn ta nghe được lời nói kia..... Địch Tú, người đây là một lòng muốn Tiểu Tứ đoạn tâm tuyệt niệm với người đúng không. Không nghĩ tới, người lại tự coi nhẹ mình đến tình trạng này. Thật đúng như lời quận chúa nói, yếu đuối ti bỉ.”

“Mai Tử Thất, ta kính người ba phần, người đừng vội được một tắc lại muốn tiến một thước.” Trong ánh mắt Địch Tú có sát khí, nói.

“Nếu ta nói sai cho người, vậy người nói cho ta biết, người mới vừa nói là ý gì? Vì sao phải lừa Tiểu Tứ, người chỉ vì lợi dụng quyền vị ở nàng!” Mai Tử Thất thu ý cười, lớn tiếng chất vấn.

Địch Tú trầm mặc một lát, buồn bã cười, nói: “Ta không lừa nàng.....”

Mai Tử Thất nghe vậy, nhú mày khó hiểu.

“Lúc ta cầu xin với thiên hồ, đăm chiêu suy nghĩ, chính là như thế.” Địch Tú cười khổ, “Ta sớm đoạn tâm tuyệt niệm..... Cho nên, đã đủ rồi.”

Mai Tử Thất buồn bã, nhất thời không biết nói gì.

Địch Tú thoáng áp chế cảm xúc, nói: “Tiên sinh, không chiếm được, chung quy là không chiếm được. Chỗ ta có thể sống yên phận, cũng không phải chỗ này. Ta đã lãng phí nhiều thời gian lắm rồi, không thể kéo dài được nữa”

Mai Tử Thất nghe được lời này, có chút suy nghĩ, hỏi: “Người một lòng muốn về Úy Trì sơn trang, đến tột cùng là có mục đích gì?”

Vẻ mặt Địch Tú nổi lên một tia tàn khốc, ngữ điệu lạnh thấu xương như băng, “Địch mỗ sớm nói qua, sẽ không ngồi chờ chết.”

Mai Tử Thất nhíu mày, cả kinh nói: “Người sẽ đối phó với Úy Trì Tư Nghiễm?”

Địch Tú cười mà không đáp, chỉ nói: “Tiên sinh là người ngoài cuộc, thì vĩnh viễn làm người ngoài cuộc đi.”

“Nếu là như thế, ta càng không thể cho người trở về!” Mai Tử Thất dứt lời, xuất thủ bắt hãn.

Địch Tú nhanh nhẹn tránh đi, thối lui đến một bên, nâng tay huýt một tiếng.

Chỉ nghe trong bóng đêm yên tĩnh, vang lên tiếng bước chân rất nhỏ. Chỉ trong chốc lát, mười mấy tên hắc y nhân hiện thân ở trước mặt Địch Tú, cung kính đứng yên.

Mai Tử Thất thấy thế, chỉ kinh ngạc trong khoảnh khắc, hãn bưng tình đại ngộ, bất đắc dĩ cười nói, “Vừa ra khỏi Úy Trì sơn trang, ta liền phát hiện có người âm thầm đi theo, thì ra là người của người.”

Trên mặt Địch Tú cũng là bất đắc dĩ, “Bọn họ không biết kế hoạch của ta, đương nhiên không dám tùy tiện hiện thân.”

“Xem ra hôm nay ta không cản được người.” Mai Tử Thất nhẹ nhàng thở dài, lắc lắc đầu.

Địch Tú trầm mặc một lát, ôm quyền hành lễ, nói một câu: “Tiên sinh. Cáo từ.”

Giọng nói rơi vào không trung, mọi người tản đi, giấu vào trong bóng đêm.

Mai Tử Thất đứng lặng một lát, cuối cùng thở dài một tiếng, xoay người trở về.

THỦY TÚ SƠN MINH

Na Chích Hồ Ly
www.dtv-ebook.com

Chương 23

Chuyên ngữ: Lệ Lâm.

Khi Mai Tử Thất trở lại Nam Lăng vương phủ, đã qua giờ Tuất. Trong vương phủ đèn đuốc sáng trưng, tiếng người ồn ào. Người hầu chạy nhanh, thị vệ đi qua, vô cùng bận rộn. Trong đại sảnh, Nam Lăng Vương đang phần nộ rít gào, mọi người sợ đến câm như hến.

Mai Tử Thất không cần nghe, cũng có thể đoán được nội dung gào thét. Hắn lắc lắc đầu, vòng qua đại sảnh, hướng phòng ngủ của Úy Trì Minh Nguyệt mà đi.

Cửa phòng Úy Trì Minh Nguyệt tụ tập một đám tỳ nữ, nhìn thấy Mai Tử Thất đến, nhóm tỳ nữ đều chào đón, mặt lộ vẻ sầu khổ.

Mai Tử Thất hiểu rõ gật gật đầu, gõ cửa phòng, đẩy cửa đi vào.

Đến khi nhìn vào trong phòng, hắn không khỏi nhíu mày. Trong phòng bàn nghiêng ghế ngã, bình vỡ chén đổ. Trâm vòng lộn xộn, son phấn tứ tung. Màn châu gỗ trầm, xé rơi trên đất. Màn lụa xanh nhạt, xé rách thành miếng..... Chỉ thấy bên trong bừa bãi, Úy Trì Minh Nguyệt ngồi trên đất, nằm ở mép giường, khóc cực kỳ bi ai.

Mai Tử Thất đi qua, vỗ nhẹ bả vai của nàng.

Úy Trì Minh Nguyệt ngẩng đầu, nghẹn ngào gọi một tiếng: “Tiên sinh.....”

Mai Tử Thất thấy nàng mặt đầy nước mắt, trong lòng khổ sở, dịu dàng nói: “Tiểu Tứ a, đừng khóc. Hôm nay tiên sinh thất thủ, lần sau tiên sinh nhất định sẽ bắt hãn trở về, đánh hãn cho người hết giận.”

“Đừng nhắc tới hãn!” Úy Trì Minh Nguyệt thê thanh quát, “Không được nhắc tới hãn! Ta không muốn nghe được tên của hãn! Ta đời này cũng không muốn thấy hãn!”

Nghe được lời nói này, lại nghĩ tới lời Địch Tú nói mới vừa rồi, Mai Tử Thất càng phiền muộn, hãn than nhẹ một tiếng, nói: “Đều là tiên sinh không tốt, chuyện hãn khôi phục, tiên sinh sớm nên nói cho người mới đúng.....”

“Ta nói, đừng nhắc tới hãn!” Úy Trì Minh Nguyệt bịt tai, vừa khóc vừa nói.

Mai Tử Thất bất đắc dĩ, cũng không khuyên nữa. Hãn đứng dậy, cười yếu ớt, như tự nói thì thầm: “Tử huệ tư ngã, khiên thường thiệp trần. Tử bất ngã tư, khởi vô tha nhân..... (Chàng còn tưởng nhớ đến em đây, sông Trần quần vén lội ngay theo cùng, nếu chàng chẳng nhớ chẳng trông, em theo kẻ khác, há không còn người...).”

Úy Trì Minh Nguyệt nghe được những lời này, dừng lại tiếng khóc, kinh ngạc nhìn hãn.

Mai Tử Thất cũng không nói thêm một câu nào, xoay người đi ra ngoài. Mới ra ngoài cửa, đã thấy đám tỳ nữ giai dựa vào tường cung kính đứng yên, lặng ngắt như tờ.

Minh Sương Thần đứng ở ngoài cửa phòng, nhìn thấy Mai Tử Thất đi ra, nàng khẽ nhíu mày, mở miệng nói: “Mai tiên sinh.”

Mai Tử Thất hành lễ, tôn một tiếng “Quận chúa”, liền chào từ giả cáo lui.

Minh Sương Thần gọi hẳn lại, lạnh giọng nói: “Tiên sinh, huynh đã sớm biết tiểu tử kia là giả ngu?”

Mai Tử Thất nghe vậy, thờ dài: “Phải.”

“Mai cốc cùng Nam Lăng vương phủ ta từ trước đã giao hảo, ta thật sự không rõ, huynh vì sao lại cùng một giuộc với tiểu tử kia, lừa gạt Minh Nguyệt.” Minh Sương Thần thần sắc không vui, hỏi như thế.

“Lừa gạt, là dựa vào đâu mà nói?” Mai Tử Thất nói.

Minh Sương Thần nhíu mày, nói: “Lời này của tiên sinh, là nói ta xử oan hẳn?”

“Quận chúa không sai, là ta sai rồi.” Mai Tử Thất buồn bã trở lại, nói, “Ta một lòng cho rằng, chỉ cần tình chân ý thật, liền có thể có hi vọng. Cũng không nghĩ là, dù có tình cảm chân thành, dù rằng quên cả sống chết, cũng không thiếu được một chút si, một chút ngốc. Càng tình tảo, càng tuyệt vọng. Thật đáng buồn.....”

Minh Sương Thần nghe được lời này, mở miệng xen lời hẳn: “Tiên sinh, huynh rốt cuộc muốn nói gì?”

Mai Tử Thất nở nụ cười, “Quận chúa, kỳ thật ta đã sớm biết, những năm gần đây, người tối chú ý không phải ‘Tử bất ngã tư’ (chàng không nhớ ta), mà là ‘Tử’ chưa từng ‘Khiên thường thiệp trần’ (chàng chưa từng lội qua sông Trần, ý nói không cố gắng vượt qua).”

Minh Sương Thần thần sắc khẽ biến, nhất thời trầm mặc.

“Chỉ cần có ý niệm bỏ đi, sẽ trở thành người lạ.” Mai Tử Thất cười than một tiếng, lại đem chủ đề quay trở về, “Ta không cùng một giuộc với tiểu tử kia, chỉ là không muốn nhìn thấy việc bất đắc dĩ như thế thôi.....” Mai Tử Thất lại nhìn đám tỳ nữ ở bên cạnh kia một cái, cười nói, “Quận

chúa a, đáng tiếc người không biết tiểu tử kia lúc ngây ngốc có bao nhiêu đáng yêu đâu.”

Lời này vừa nói ra, trong đám tỳ nữ liền có tiếng cười.

Minh Sương Thần nhú mày, nhìn nhìn Mai Tử Thất, bất mãn nói một câu: “Không hiểu sao cả.”

Nàng dứt lời, phát tay áo bỏ đi, không nói thêm lời nào.

Mai Tử Thất nở nụ cười, nhìn nàng rời đi, trong mắt có chút phiền muộn, gạt không tan.

Hừng đông hôm sau, Nam Lăng vương phủ trở lại yên bình, công văn truy bắt Địch Tú cuối cùng cũng không có phát ra, thật dày đặt trong thư phòng của Minh Sương Thần.....

.....

Lại nói ở ngoài ngàn dặm, trong Úy Trì sơn trang vẫn an bình như trước.

Từ khi “Trấn hồ” bị trộm, đã qua ba tháng có hơn. Mặc dù vẫn tìm kiếm, nhưng cuối cùng cũng không tìm được. Mà Úy Trì Tư Nghiễm tựa hồ cũng không sốt ruột, càng khiến mọi người suy đoán nhiều.

Vào tiết thanh minh, mưa phùn đầy trời, thời tiết lành lạnh. Đào hồng liễu xanh, nhuộm một lớp sương mỏng, đẹp như tranh vẽ.

Giờ Dậu, phó tổng quản đi vào cửa sơn trang, dặn dò thủ vệ đốt đèn.

Lúc này, trong màn mưa, có người che dù đến.

Phó tổng quản tinh tế vừa nhìn, không khỏi kinh ngạc. Đám thủ vệ bên cạnh cũng nhận ra người tới, đều lộ vẻ e ngại. Phó tổng quản chấn định tâm

thần, tiến lên vài bước, chính thanh quát: “Địch Tú, người còn có can đảm trở về!”

Địch Tú nhẹ nhàng nâng dù, nhìn phó tổng quản một cái. Hắn mỉm cười, mở miệng nói: “Mấy tháng không gặp, phó tổng quản gan dạ sáng suốt càng xuất chúng, Địch mỗ bội phục.”

Phó tổng quản nghe được lời này, trong lòng hoảng hốt. Hắn vốn là người ngoài mạnh trong yếu, nay ngay cả hung tướng cũng không giả vờ được. Hắn ra đón, cười nói: “Ách..... Địch tổng quản, ngài trăm ngàn lần đừng hiểu lầm.....” Hắn đê thấp giọng, nhìn nhìn mọi nơi, nói, “Địch tổng quản, ta là sợ ngài trở về có nguy hiểm a.....”

Hắn lời còn chưa dứt, chợt nghe giọng nói Úy Trì Tư Nghiễm ở sau lưng vang lên:

“Địch tổng quản, người đã trở lại.”

Địch Tú khép dù, thấp người hành lễ, tôn nói: “Địch Tú tham kiến trang chủ.”

Úy Trì Tư Nghiễm tươi cười ôn hòa, nói: “Xem ra người đã khôi phục a.”

“Nhờ hồng phúc của trang chủ.” Địch Tú đáp.

“Như thế là tốt rồi.” Úy Trì Tư Nghiễm đi lên, đưa tay vỗ vỗ bả vai Địch Tú, cười nói, “Người là phụ tá đắc lực của ta, sơn trang không thể thiếu người a. Mau vào đi.”

Địch Tú gật đầu, đáp lên tiếng. Cất bước vào trang, khi đến cửa, hắn lại quay đầu, nhìn phó trang chủ một cái.

Phó trang chủ tâm vốn yên đã bị nhảy lên, mồ hôi lạnh không khỏi túa ra.

Địch Tú mỉm cười, không hề để ý tới hẳn, xoay người vào trang.

Đợi hẳn đổi qua quần áo, Úy Trì Tư Nghiễm đã chuẩn bị tiệc rượu, thay hẳn tây trần. Trưởng nam thứ tử, cùng thứ nữ tam nữ, đều đến bữa tiệc. Mọi người vẫn cười nói như thường, hoà thuận vui vẻ. Nhưng ẩn dưới nụ cười, tâm tư giấu kín, sâu không lường được.

Rượu quá ba tuần, Úy Trì Tư Nghiễm mở miệng hỏi: “Địch tổng quản, tứ nữ kia của ta điêu ngoa tùy hứng, mấy tháng này người ở cùng nó, cũng khó cho người.”

Địch Tú thần sắc bình tĩnh, nói: “Trang chủ nói quá lời. Mấy tháng nay, tứ tiểu thư đối với thuộc hạ chiếu cố có thừa. Nhờ như vậy, chứng bệnh của thuộc hạ mới có thể khỏi hẳn.”

“Ồ, không biết là cao nhân phương nào, có y thuật như vậy?” Úy Trì Tư Nghiễm hỏi.

“Mai cốt tán nhân.” Địch Tú đáp.

Úy Trì Tư Nghiễm cười nói: “Từng nghe Mai cốt tán nhân y thuật cao siêu, lại tinh thông bùa chú. Địch tổng quản bị chứng bệnh kỳ quái, chẳng lẽ là do chú pháp?”

Địch Tú nghe được câu hỏi này, ngẩng đầu cố ý vô tình nhìn nhị tiểu thư Úy Trì Thái Ngọc một cái.

Úy Trì Thái Ngọc trong lòng vi kinh, trên mặt cũng không lộ thanh sắc.

Địch Tú không nhanh không chậm nói: “Thuộc hạ không dám lừa gạt trang chủ. Đêm đó ‘Trấn hồ’ bị trộm, thuộc hạ phụng mệnh truy tìm.....”

Lời này vừa nói ra miệng, Úy Trì Thái Ngọc đã sinh kinh hãi, không thể không hạ mắt che dấu nỗi lòng.

Địch Tú lại nói: “Cũng không nghĩ tặc nhân kia dưới tình thế cấp bách, mở ‘Trấn hồ’ ra.....”

Úy Trì Tư Nghiễm nghe vậy, cũng khẽ nhíu mày.

“Chuyện sau đó, thuộc hạ không hay biết gì cả. Chắc hẳn, chứng bệnh của thuộc hạ, là do thiên hồ dựng lên.” Địch Tú lạnh nhạt nói xong.

Úy Trì Tư Nghiễm nhíu mày thở dài: “Thiên hồ vật ấy, chung quy cũng không phải vật phạm phu tục tử như ta có thể giữ. Nay đánh mất, có lẽ là thiên ý. Thôi được rồi, từ nay về sau, ai cũng không được nhắc lại việc này.”

Úy Trì Thái Ngọc mặc dù không hiểu rõ bên trong, nhưng cũng thoáng thả tâm.

Úy Trì Tư Nghiễm giơ tay, thay Địch Tú châm một ly rượu, cười nói: “Một phen thẳng thắn, thiếu chút nữa chậm trễ chuyện tốt.” Hắn nhìn Úy Trì Thái Ngọc một cái, nói, “Địch tổng quản, việc hôn sự của người cùng Thái Ngọc, ta vẫn để ở trong lòng.”

Địch Tú cười bưng ly rượu lên, nói: “Trang chủ nâng đỡ.”

“Địch tổng quản đừng khiêm tốn. Người cùng Thái Ngọc trai tài gái sắc, đúng là trời đất tạo nên một đôi.” Úy Trì Tư Nghiễm nói, “Nay, người bình an trở về, liền chọn ngày lành tháng tốt, hoàn thành hôn sự đi.”

“Mọi chuyện tùy ý trang chủ an bài.” Địch Tú cung kính trả lời.

Úy Trì Tư Nghiễm mỉm cười gật đầu, vẻ mặt tràn đầy vẻ vui mừng. Trên bàn mọi người thấy tình trạng như vậy, đều kính rượu chúc mừng.

Một hồi mở tiệc vui vẻ, ước chừng đến giờ Tý, mới tan tiệc.

Úy Trì Thái Ngọc lòng tràn đầy nghi hoặc, không dám ở lâu, lập tức trở về phòng. Nàng bảo tỳ nữ lui ra, đóng chặt cửa phòng, thoáng hạ tâm tình.

Lúc này, nàng bỗng nhiên phát hiện trong phòng có người, vội vàng xoay người. Chỉ thấy bức rèm che khẽ nhúc nhích, người vén màn ra kia, chính là Địch Tú.

“Nhị tiểu thư.” Địch Tú mỉm cười, gọi một tiếng.

Úy Trì Thái Ngọc nhăn mi lại, chịu đựng kinh hoàng, nói: “Địch tổng quản, lá gan thật lớn, dám tiến vào phòng của ta.”

Địch Tú ngồi bên bàn, nói: “Nhị tiểu thư, người và ta đã định thân, hà tất làm như không quen.” Hắn nhẹ nhàng xoa tay phải mình, lại nói, “..... Trước đây không lâu, nhị tiểu thư đối với Địch mỗ cũng thật chiều cố a.”

Úy Trì Thái Ngọc nhìn tay phải hắn, nhớ tới lúc trước nàng tập kích Úy Trì Minh Nguyệt, từng cùng hắn giao thủ, ác độc giẫm qua tay phải của hắn. Nàng chau mày, thoáng suy nghĩ, nói, “Mới vừa rồi người không ở trước mặt trang chủ vạch trần ta, là muốn ta thiếu người ân tình. Người muốn ta báo đáp như thế nào?”

Địch Tú hạ mắt, nói: “Rất đơn giản, thành thành thật thật thành thân cùng ta là được.”

Úy Trì Thái Ngọc khinh miệt cười, nói: “Không có khả năng.”

“Nhị tiểu thư.....” Địch Tú thoáng lạnh như băng, “Địch mỗ không phải thương lượng với người.”

Úy Trì Thái Ngọc nghe vậy, không thể mở miệng.

Địch Tú liếc nhìn nàng một cái, nói: “Địch Tú hôm nay trở về, thấy người cùng tam tiểu thư bình an, đã biết tứ tiểu thư chắc chắn đối với việc tập kích chưa đề cập qua. Cũng may mà như thế, mới tha cho các người kéo dài hơi tàn..... Nay, người ngoại trừ cùng ta hợp tác, không còn đường khác.”

Úy Trì Thái Ngọc suy nghĩ một lát, nói: “Người muốn như thế nào?”

“Nhị tiểu thư mấy năm nay trăm phương ngàn kế, sớm huấn luyện được một đám cao thủ, đương nhiên sẽ không ngồi chờ chết. Nhưng ta với người hao tổn, sao không liên thủ diệt trừ kẻ đối đầu?” Địch Tú nói, “..... Người thành thân cùng ta, bất quá chỉ là diễn trò. Đợi đến ngày ấy, mọi người tề tụ. Diệt sạch tất cả, chẳng phải sạch gọn sao.”

Úy Trì Thái Ngọc thần sắc kinh hãi, “Người là muốn nuốt trọn Úy Trì sơn trang?!”

Địch Tú cười khê, “Nếu sự có thể thành, người làm chủ nhân thiên hồ của người, ta chấp chương Úy Trì sơn trang của ta. Như thế nào?”

Úy Trì Thái Ngọc thoáng chần chờ, vẫn chưa trả lời.

Địch Tú đứng dậy, nói: “Trước mắt là thời điểm tồn vong của ta và người, thành bại quyết định trong trận này, nhị tiểu thư suy nghĩ kỹ đi.”

Úy Trì Thái Ngọc thấy hần phải rời khỏi, mở miệng gọi hần lại, lạnh giọng hỏi: “Địch Tú, nếu người muốn tranh quyền đoạt thế, chọn tứ muội ta, chẳng phải càng thêm thỏa đáng sao?”

Địch Tú chợt ngừng bước chân, thoáng trầm mặc, sau đó cười đáp: “Nói ra thật xấu hổ. Địch mỗ vốn cũng tính như thế, chỉ tiếc bị quận chúa nhìn thấu, không thể không lui mà tính bước tiếp theo.”

Úy Trì Thái Ngọc dường như có hoài nghi, nhưng cũng không có hỏi.

Địch Tú trước khi đi, lại dừng chân, tự nói một câu: “..... ‘Lạc Vân kiếm pháp’ của ta, là Hưởng Dục truyền dạy.”

Nghe được tên này, Úy Trì Thái Ngọc khẽ run lên, thần sắc bi thương.

“Mà người dạy hẳn kiếm pháp, là người.....”

Úy Trì Thái Ngọc nghe xong, nhắm hai mắt, cường chế cảm xúc, nói: “Được. Ta với người thành thân.....”

Địch Tú nghe vậy, hơi gật đầu, cũng không ở lâu.

Lúc này, bóng đêm thâm trầm, mưa rơi càng lớn. Cảm giác lạnh lẽo, đánh vào lòng. Hẳn nhìn mưa phùn, nhẹ nhàng thổi dài, tự nói:

“Nhanh.....”

.....

THỦY TÚ SƠN MINH

Na Chích Hồ Ly
www.dtv-ebook.com

Chương 24

Chuyên ngữ: Lệ Lâm.

Khi Mai Tử Thất trở lại Nam Lăng vương phủ, đã qua giờ Tuất. Trong vương phủ đèn đuốc sáng trưng, tiếng người ồn ào. Người hầu chạy nhanh, thị vệ đi qua, vô cùng bận rộn. Trong đại sảnh, Nam Lăng Vương đang phần nộ rít gào, mọi người sợ đến câm như hến.

Mai Tử Thất không cần nghe, cũng có thể đoán được nội dung gào thét. Hắn lắc lắc đầu, vòng qua đại sảnh, hướng phòng ngủ của Úy Trì Minh Nguyệt mà đi.

Cửa phòng Úy Trì Minh Nguyệt tụ tập một đám tỳ nữ, nhìn thấy Mai Tử Thất đến, nhóm tỳ nữ đều chào đón, mặt lộ vẻ sầu khổ.

Mai Tử Thất hiểu rõ gật gật đầu, gõ cửa phòng, đẩy cửa đi vào.

Đến khi nhìn vào trong phòng, hắn không khỏi nhíu mày. Trong phòng bàn nghiêng ghế ngã, bình vỡ chén đổ. Trâm vòng lộn xộn, son phấn tứ tung. Màn châu gỗ trầm, xé rơi trên đất. Màn lụa xanh nhạt, xé rách thành miếng..... Chỉ thấy bên trong bừa bãi, Úy Trì Minh Nguyệt ngồi trên đất, nằm ở mép giường, khóc cực kỳ bi ai.

Mai Tử Thất đi qua, vỗ nhẹ bả vai của nàng.

Úy Trì Minh Nguyệt ngẩng đầu, nghẹn ngào gọi một tiếng: “Tiên sinh.....”

Mai Tử Thất thấy nàng mặt đầy nước mắt, trong lòng khổ sở, dịu dàng nói: “Tiểu Tứ a, đừng khóc. Hôm nay tiên sinh thất thủ, lần sau tiên sinh nhất định sẽ bắt hãn trở về, đánh hãn cho người hết giận.”

“Đừng nhắc tới hãn!” Úy Trì Minh Nguyệt thê thanh quát, “Không được nhắc tới hãn! Ta không muốn nghe được tên của hãn! Ta đời này cũng không muốn thấy hãn!”

Nghe được lời nói này, lại nghĩ tới lời Địch Tú nói mới vừa rồi, Mai Tử Thất càng phiền muộn, hãn than nhẹ một tiếng, nói: “Đều là tiên sinh không tốt, chuyện hãn khôi phục, tiên sinh sớm nên nói cho người mới đúng.....”

“Ta nói, đừng nhắc tới hãn!” Úy Trì Minh Nguyệt bịt tai, vừa khóc vừa nói.

Mai Tử Thất bất đắc dĩ, cũng không khuyên nữa. Hãn đứng dậy, cười yếu ớt, như tự nói thì thầm: “Tử huệ tư ngã, khiên thường thiệp trần. Tử bất ngã tư, khởi vô tha nhân..... (Chàng còn tưởng nhớ đến em đây, sông Trần quần vén lội ngay theo cùng, nếu chàng chẳng nhớ chẳng trông, em theo kẻ khác, há không còn người...).”

Úy Trì Minh Nguyệt nghe được những lời này, dừng lại tiếng khóc, kinh ngạc nhìn hãn.

Mai Tử Thất cũng không nói thêm một câu nào, xoay người đi ra ngoài. Mới ra ngoài cửa, đã thấy đám tỳ nữ giai dựa vào tường cung kính đứng yên, lặng ngắt như tờ.

Minh Sương Thần đứng ở ngoài cửa phòng, nhìn thấy Mai Tử Thất đi ra, nàng khẽ nhíu mày, mở miệng nói: “Mai tiên sinh.”

Mai Tử Thất hành lễ, tôn một tiếng “Quận chúa”, liền chào từ giả cáo lui.

Minh Sương Thần gọi hẳn lại, lạnh giọng nói: “Tiên sinh, huynh đã sớm biết tiểu tử kia là giả ngu?”

Mai Tử Thất nghe vậy, thở dài: “Phải.”

“Mai cốc cùng Nam Lăng vương phủ ta từ trước đã giao hảo, ta thật sự không rõ, huynh vì sao lại cùng một giuộc với tiểu tử kia, lừa gạt Minh Nguyệt.” Minh Sương Thần thần sắc không vui, hỏi như thế.

“Lừa gạt, là dựa vào đâu mà nói?” Mai Tử Thất nói.

Minh Sương Thần nhíu mày, nói: “Lời này của tiên sinh, là nói ta xử oan hẳn?”

“Quận chúa không sai, là ta sai rồi.” Mai Tử Thất buồn bã trở lại, nói, “Ta một lòng cho rằng, chỉ cần tình chân ý thật, liền có thể có hi vọng. Cũng không nghĩ là, dù có tình cảm chân thành, dù rằng quên cả sống chết, cũng không thiếu được một chút si, một chút ngốc. Càng tình tảo, càng tuyệt vọng. Thật đáng buồn.....”

Minh Sương Thần nghe được lời này, mở miệng xen lời hẳn: “Tiên sinh, huynh rốt cuộc muốn nói gì?”

Mai Tử Thất nở nụ cười, “Quận chúa, kỳ thật ta đã sớm biết, những năm gần đây, người tối chú ý không phải ‘Tử bất ngã tư’ (chàng không nhớ ta), mà là ‘Tử’ chưa từng ‘Khiên thường thiệp trần’ (chàng chưa từng lội qua sông Trần, ý nói không cố gắng vượt qua).”

Minh Sương Thần thần sắc khẽ biến, nhất thời trầm mặc.

“Chỉ cần có ý niệm bỏ đi, sẽ trở thành người lạ.” Mai Tử Thất cười than một tiếng, lại đem chủ đề quay trở về, “Ta không cùng một giuộc với tiểu tử kia, chỉ là không muốn nhìn thấy việc bất đắc dĩ như thế thôi.....” Mai Tử Thất lại nhìn đám tỷ nữ ở bên cạnh kia một cái, cười nói, “Quận

chúa a, đáng tiếc người không biết tiểu tử kia lúc ngây ngốc có bao nhiêu đáng yêu đâu.”

Lời này vừa nói ra, trong đám tỳ nữ liền có tiếng cười.

Minh Sương Thần nhíu mày, nhìn nhìn Mai Tử Thất, bất mãn nói một câu: “Không hiểu sao cả.”

Nàng dứt lời, phát tay áo bỏ đi, không nói thêm lời nào.

Mai Tử Thất nở nụ cười, nhìn nàng rời đi, trong mắt có chút phiền muộn, gạt không tan.

Hừng đông hôm sau, Nam Lăng vương phủ trở lại yên bình, công văn truy bắt Địch Tú cuối cùng cũng không có phát ra, thật dày đặt trong thư phòng của Minh Sương Thần.....

.....

Lại nói ở ngoài ngàn dặm, trong Úy Trì sơn trang vẫn an bình như trước.

Từ khi “Trấn hồ” bị trộm, đã qua ba tháng có hơn. Mặc dù vẫn tìm kiếm, nhưng cuối cùng cũng không tìm được. Mà Úy Trì Tư Nghiễm tựa hồ cũng không sốt ruột, càng khiến mọi người suy đoán nhiều.

Vào tiết thanh minh, mưa phùn đầy trời, thời tiết lành lạnh. Đào hồng liễu xanh, nhuộm một lớp sương mỏng, đẹp như tranh vẽ.

Giờ Dậu, phó tổng quản đi vào cửa sơn trang, dặn dò thủ vệ đốt đèn.

Lúc này, trong màn mưa, có người che dù đến.

Phó tổng quản tinh tế vừa nhìn, không khỏi kinh ngạc. Đám thủ vệ bên cạnh cũng nhận ra người tới, đều lộ vẻ e ngại. Phó tổng quản chấn định tâm

thần, tiến lên vài bước, chính thanh quát: “Địch Tú, người còn có can đảm trở về!”

Địch Tú nhẹ nhàng nâng dù, nhìn phó tổng quản một cái. Hắn mỉm cười, mở miệng nói: “Mấy tháng không gặp, phó tổng quản gan dạ sáng suốt càng xuất chúng, Địch mỗ bội phục.”

Phó tổng quản nghe được lời này, trong lòng hoảng hốt. Hắn vốn là người ngoài mạnh trong yếu, nay ngay cả hung tướng cũng không giả vờ được. Hắn ra đón, cười nói: “Ách..... Địch tổng quản, ngài trăm ngàn lần đừng hiểu lầm.....” Hắn đê thấp giọng, nhìn nhìn mọi nơi, nói, “Địch tổng quản, ta là sợ ngài trở về có nguy hiểm a.....”

Hắn lời còn chưa dứt, chợt nghe giọng nói Úy Trì Tư Nghiễm ở sau lưng vang lên:

“Địch tổng quản, người đã trở lại.”

Địch Tú khép dù, thấp người hành lễ, tôn nói: “Địch Tú tham kiến trang chủ.”

Úy Trì Tư Nghiễm tươi cười ôn hòa, nói: “Xem ra người đã khôi phục a.”

“Nhờ hồng phúc của trang chủ.” Địch Tú đáp.

“Như thế là tốt rồi.” Úy Trì Tư Nghiễm đi lên, đưa tay vỗ vỗ bả vai Địch Tú, cười nói, “Người là phụ tá đắc lực của ta, sơn trang không thể thiếu người a. Mau vào đi.”

Địch Tú gật đầu, đáp lên tiếng. Cất bước vào trang, khi đến cửa, hắn lại quay đầu, nhìn phó trang chủ một cái.

Phó trang chủ tâm vốn yên đã bị nhảy lên, mồ hôi lạnh không khỏi túa ra.

Địch Tú mỉm cười, không hề để ý tới hẳn, xoay người vào trang.

Đợi hẳn đổi qua quần áo, Úy Trì Tư Nghiễm đã chuẩn bị tiệc rượu, thay hẳn tây trần. Trưởng nam thứ tử, cùng thứ nữ tam nữ, đều đến bữa tiệc. Mọi người vẫn cười nói như thường, hoà thuận vui vẻ. Nhưng ẩn dưới nụ cười, tâm tư giấu kín, sâu không lường được.

Rượu quá ba tuần, Úy Trì Tư Nghiễm mở miệng hỏi: “Địch tổng quản, tứ nữ kia của ta điêu ngoa tùy hứng, mấy tháng này người ở cùng nó, cũng khó cho người.”

Địch Tú thần sắc bình tĩnh, nói: “Trang chủ nói quá lời. Mấy tháng nay, tứ tiểu thư đối với thuộc hạ chiếu cố có thừa. Nhờ như vậy, chứng bệnh của thuộc hạ mới có thể khỏi hẳn.”

“Ồ, không biết là cao nhân phương nào, có y thuật như vậy?” Úy Trì Tư Nghiễm hỏi.

“Mai cốt tán nhân.” Địch Tú đáp.

Úy Trì Tư Nghiễm cười nói: “Từng nghe Mai cốt tán nhân y thuật cao siêu, lại tinh thông bùa chú. Địch tổng quản bị chứng bệnh kỳ quái, chẳng lẽ là do chú pháp?”

Địch Tú nghe được câu hỏi này, ngẩng đầu cố ý vô tình nhìn nhị tiểu thư Úy Trì Thái Ngọc một cái.

Úy Trì Thái Ngọc trong lòng vi kinh, trên mặt cũng không lộ thanh sắc.

Địch Tú không nhanh không chậm nói: “Thuộc hạ không dám lừa gạt trang chủ. Đêm đó ‘Trấn hồ’ bị trộm, thuộc hạ phụng mệnh truy tìm.....”

Lời này vừa nói ra miệng, Úy Trì Thái Ngọc đã sinh kinh hãi, không thể không hạ mắt che dấu nỗi lòng.

Địch Tú lại nói: “Cũng không nghĩ tặc nhân kia dưới tình thế cấp bách, mở ‘Trấn hồ’ ra.....”

Úy Trì Tư Nghiễm nghe vậy, cũng khẽ nhíu mày.

“Chuyện sau đó, thuộc hạ không hay biết gì cả. Chắc hẳn, chứng bệnh của thuộc hạ, là do thiên hồ dựng lên.” Địch Tú lạnh nhạt nói xong.

Úy Trì Tư Nghiễm nhíu mày thở dài: “Thiên hồ vật ấy, chung quy cũng không phải vật phàm phu tục tử như ta có thể giữ. Nay đánh mất, có lẽ là thiên ý. Thôi được rồi, từ nay về sau, ai cũng không được nhắc lại việc này.”

Úy Trì Thái Ngọc mặc dù không hiểu rõ bên trong, nhưng cũng thoáng thả tâm.

Úy Trì Tư Nghiễm giơ tay, thay Địch Tú châm một ly rượu, cười nói: “Một phen thẳng thắn, thiếu chút nữa chậm trễ chuyện tốt.” Hắn nhìn Úy Trì Thái Ngọc một cái, nói, “Địch tổng quản, việc hôn sự của người cùng Thái Ngọc, ta vẫn để ở trong lòng.”

Địch Tú cười bưng ly rượu lên, nói: “Trang chủ nâng đỡ.”

“Địch tổng quản đừng khiêm tốn. Người cùng Thái Ngọc trai tài gái sắc, đúng là trời đất tạo nên một đôi.” Úy Trì Tư Nghiễm nói, “Nay, người bình an trở về, liền chọn ngày lành tháng tốt, hoàn thành hôn sự đi.”

“Mọi chuyện tùy ý trang chủ an bài.” Địch Tú cung kính trả lời.

Úy Trì Tư Nghiễm mỉm cười gật đầu, vẻ mặt tràn đầy vẻ vui mừng. Trên bàn mọi người thấy tình trạng như vậy, đều kính rượu chúc mừng.

Một hồi mở tiệc vui vẻ, ước chừng đến giờ Tý, mới tan tiệc.

Úy Trì Thái Ngọc lòng tràn đầy nghi hoặc, không dám ở lâu, lập tức trở về phòng. Nàng bảo tỳ nữ lui ra, đóng chặt cửa phòng, thoáng hạ tâm tình.

Lúc này, nàng bỗng nhiên phát hiện trong phòng có người, vội vàng xoay người. Chỉ thấy bức rèm che khẽ nhúc nhích, người vén màn ra kia, chính là Địch Tú.

“Nhị tiểu thư.” Địch Tú mỉm cười, gọi một tiếng.

Úy Trì Thái Ngọc nhăn mi lại, chịu đựng kinh hoàng, nói: “Địch tổng quản, lá gan thật lớn, dám tiến vào phòng của ta.”

Địch Tú ngồi bên bàn, nói: “Nhị tiểu thư, người và ta đã định thân, hà tất làm như không quen.” Hắn nhẹ nhàng xoa tay phải mình, lại nói, “..... Trước đây không lâu, nhị tiểu thư đối với Địch mỗ cũng thật chiều cố a.”

Úy Trì Thái Ngọc nhìn tay phải hắn, nhớ tới lúc trước nàng tập kích Úy Trì Minh Nguyệt, từng cùng hắn giao thủ, ác độc giẫm qua tay phải của hắn. Nàng chau mày, thoáng suy nghĩ, nói, “Mới vừa rồi người không ở trước mặt trang chủ vạch trần ta, là muốn ta thiếu người ân tình. Người muốn ta báo đáp như thế nào?”

Địch Tú hạ mắt, nói: “Rất đơn giản, thành thành thật thật thành thân cùng ta là được.”

Úy Trì Thái Ngọc khinh miệt cười, nói: “Không có khả năng.”

“Nhị tiểu thư.....” Địch Tú thoáng lạnh như băng, “Địch mỗ không phải thương lượng với người.”

Úy Trì Thái Ngọc nghe vậy, không thể mở miệng.

Địch Tú liếc nhìn nàng một cái, nói: “Địch Tú hôm nay trở về, thấy người cùng tam tiểu thư bình an, đã biết tứ tiểu thư chắc chắn đối với việc tập kích chưa đề cập qua. Cũng may mà như thế, mới tha cho các người kéo dài hơi tàn..... Nay, người ngoại trừ cùng ta hợp tác, không còn đường khác.”

Úy Trì Thái Ngọc suy nghĩ một lát, nói: “Người muốn như thế nào?”

“Nhị tiểu thư mấy năm nay trăm phương ngàn kế, sớm huấn luyện được một đám cao thủ, đương nhiên sẽ không ngồi chờ chết. Nhưng ta với người hao tổn, sao không liên thủ diệt trừ kẻ đối đầu?” Địch Tú nói, “..... Người thành thân cùng ta, bất quá chỉ là diễn trò. Đợi đến ngày ấy, mọi người tề tụ. Diệt sạch tất cả, chẳng phải sạch gọn sao.”

Úy Trì Thái Ngọc thần sắc kinh hãi, “Người là muốn nuốt trọn Úy Trì sơn trang?!”

Địch Tú cười khê, “Nếu sự có thể thành, người làm chủ nhân thiên hồ của người, ta chấp chương Úy Trì sơn trang của ta. Như thế nào?”

Úy Trì Thái Ngọc thoáng chần chờ, vẫn chưa trả lời.

Địch Tú đứng dậy, nói: “Trước mắt là thời điểm tồn vong của ta và người, thành bại quyết định trong trận này, nhị tiểu thư suy nghĩ kỹ đi.”

Úy Trì Thái Ngọc thấy hần phải rời khỏi, mở miệng gọi hần lại, lạnh giọng hỏi: “Địch Tú, nếu người muốn tranh quyền đoạt thế, chọn tứ muội ta, chẳng phải càng thêm thỏa đáng sao?”

Địch Tú chợt ngừng bước chân, thoáng trầm mặc, sau đó cười đáp: “Nói ra thật xấu hổ. Địch mỗ vốn cũng tính như thế, chỉ tiếc bị quận chúa nhìn thấu, không thể không lui mà tính bước tiếp theo.”

Úy Trì Thái Ngọc dường như có hoài nghi, nhưng cũng không có hỏi.

Địch Tú trước khi đi, lại dừng chân, tự nói một câu: “..... ‘Lạc Vân kiếm pháp’ của ta, là Hưởng Dục truyền dạy.”

Nghe được tên này, Úy Trì Thái Ngọc khẽ run lên, thần sắc bi thương.

“Mà người dạy hẳn kiếm pháp, là người.....”

Úy Trì Thái Ngọc nghe xong, nhắm hai mắt, cường chế cảm xúc, nói: “Được. Ta với người thành thân.....”

Địch Tú nghe vậy, hơi gật đầu, cũng không ở lâu.

Lúc này, bóng đêm thâm trầm, mưa rơi càng lớn. Cảm giác lạnh lẽo, đánh vào lòng. Hẳn nhìn mưa phùn, nhẹ nhàng thổi dài, tự nói:

“Nhanh.....”

.....

THỦY TÚ SƠN MINH

Na Chích Hồ Ly
www.dtv-ebook.com

Chương 25

Chuyên ngữ: Lệ Lâm.

Mấy ngày liền mưa dầm, tối nay đã tạnh. Sương mờ ảo, dưới ánh trăng, hết sức thê lương.

Ngoài Úy Trì sơn trang mười dặm, có một bãi tha ma. Trên đồi đầy cỏ dại, quạ kêu tán loạn, ban ngày đã âm đạm thê lương. Nay dưới ánh trăng nhợt nhạt, bóng cây nghiêng vẹo, tiếng gió nghẹn ngào, càng làm cho người ta sợ hãi.

Địch Tú đứng trên đồi, lẳng lặng nhìn những nấm mộ bia không tên không họ trước mắt. Dưới mộ bia, có người là hãn tự tay giết chết, có người là hãn đích thân mai phục. Cho đến nay, hãn cũng không còn nhớ rõ. Hãn cất bước, chậm rãi đi qua, đưa tay sờ nhẹ mộ bia bên đường.

“Nghĩ muốn chôn mình ở nơi này sao?”

Một giọng nói vang lên, vang vọng trên bãi tha ma.

Địch Tú cả kinh, theo tiếng nhìn lại. Chỉ thấy một đạo bạch quang nhấp nháy hiện, trong hào quang, hiện ra một con hồ ly. Cặp mắt u bích kia hàm chứa ý cười, đang nhìn hãn.

“Thiên hồ.” Địch Tú nhíu mày, đề phòng nói.

Thiên hồ nhẹ nhàng nhảy, ngồi trên một khối mộ bia, cười nói: “Người đây là cáo biệt với bọn họ sao?”

Địch Tú trầm mặt một lát, cười nói: “Cáo biệt? Đừng nói đùa.....” Hắn vẻ mặt lạnh lùng, có chút ngạo nghễ, “Mỗi lần nhìn đến bọn họ, khiến cho Địch mỗ tin tưởng, sống sót mới là mạnh nhất. Như thế mà thôi.”

“Ồ, người sợ hãi.” Thiên hồ nói.

Địch Tú khẽ động đôi mày, không trả lời.

“Xem ra người sắp có một cuộc chiến sinh tử nhỉ.” Thiên hồ nghiêng đầu, nhìn hắn, nói, “Thật sự là không rõ. Trong lòng người muốn, rốt cuộc là vật gì? Không phải Úy Trì gia tứ tiểu thư sao?”

“Có quan hệ gì với người?” Địch Tú xoay người, không hề để ý nó.

“Đương nhiên có liên quan tới ta.” Thiên hồ thân hình vừa chuyển, xuất hiện ở trước mặt Địch Tú. Mắt nó hơi nheo lại, mang theo ý cười nói, “Người đối với Úy Trì tứ tiểu thư vô tâm, nhưng ta lại rất thích nàng nha. Người hẳn là không ngại ta tuyển nàng làm chủ nhân chứ?”

Địch Tú nghe được lời này, xoay người nhìn hồ ly kia. Ánh mắt hắn phần nộ, nhưng giọng điệu lại bình tĩnh như thường, nói: “Chủ nhân của người, chưa bao giờ do người định.”

“Trước kia khi ta bị phong ở trong ‘Trấn hồ’, đúng là như thế.” Hồ ly nói, “Kỳ thật, ta nên cảm ơn người mới đúng, ha ha.”

Địch Tú nói: “Người đừng quên, bên người nàng còn có người của Mai cốc.”

“Hi hi,” Hồ ly cười nói, “Ta bị phong bên trong ‘Trấn hồ’, sức mạnh chỉ có hai ba phần. Mà lúc trước ta phong tâm trí người, cũng chỉ dùng một phần sức mạnh. Mặc dù lúc đó thua dưới tay Mai cốc, nhưng cũng không chứng minh được điều gì.”

Địch Tú nhú mào, nhất thời im lặng.

“Người nên làm gì bây giờ đây?” Hồ ly nói, “Nếu là người khác cũng được, vậy cứ chọn Ủy Trì gia tứ tiểu thư nha.”

Địch Tú nhắm mắt, nhẹ nhàng cười, “Không liên quan đến ta, tùy người.” Hắn dứt lời, xoay người rời đi.

Hồ ly nở nụ cười, nói: “Đây là người nói đó.”

Lời này vừa thốt ra, nó đã biến thành bạch quang, biến mất vô tung.

Địch Tú đứng yên, quay đầu nhìn lại. Trên bãi tha ma, vẫn thế lương yên tĩnh như trước. Hắn ngược mắt, chỉ thấy trong đêm mưa, vàng trắng sáng tỏ.....

Chỉ cần nhớ tới hai chữ kia, tâm hắn lại bị bóp chặt.

Minh Nguyệt..... Minh Nguyệt.....

Hắn một lòng hy vọng, nàng vĩnh viễn không bị cuốn vào tranh đấu của Ủy Trì sơn trang, vĩnh viễn trong vắt như trăng, vui vẻ khoái hoạt là tốt rồi. Nhưng mà, hắn lại mở “Trấn hồ”, thả thiên hồ.....

Hắn không khỏi lại cảm thấy không biết làm sao.

Rõ ràng đã dứt tâm tuyệt niệm, vì sao còn vì nàng lo lắng? Chuyện của nàng, không phải sớm cùng hắn không quan hệ sao? Thiệp cưới của hắn, hắn là đã đưa tới Nam Lăng vương phủ rồi. Việc đã đến nước này, bọn họ sớm trở thành người lạ.

Hắn nghĩ đến đây, sờ tay vào ngực, lấy ra một vật.

Một cái hoa tai hình hoa mai ngọc bích, lẳng lẳng nằm trong lòng bàn tay hắn. Tựa, sớm đã đổi mới, nhưng hắn chưa từng đeo. Cho tới nay, đều

như thế. Nếu vĩnh viễn giấu diếm, thì sẽ không thất vọng, sẽ không vất vả, lại càng không đau lòng như thế.

Không biết vì sao, trong khoảnh khắc, hẳn nhớ tới nàng bên tai hẳn cười nói nhỏ:

“Chúng ta thành thân đi.”

Tiếng nói mềm mại uyển chuyển, hơi thở ấm áp ngọt ngào, còn rõ nét như vậy.....

Hắn mạnh mẽ chặt đứt suy nghĩ của mình, hít sâu một hơi. Hẳn thả ngọc bích hoa tai, nghĩ thầm, nếu Nam Lăng vương phủ có thể vì nàng định một mối hôn sự, hồ ly thông thiên triệt (thông hiểu mọi việc) kia, muốn cũng không thể làm gì được.

Hắn thoáng yên tâm, tập trung suy nghĩ. Chuyện tới nước này, hẳn nên dụng tâm cân nhắc, xác nhận hôn sự của mình.

.....

Hôm sau, là ngày mười tháng năm.

Trong Úy Trì sơn trang, giăng đèn kết hoa, vô cùng vui sướng. Úy Trì sơn trang luôn coi hôn lễ là việc trong nhà, cũng không truyền ra ngoài. Huống hồ người thứ nữ gả lại là tổng quản sơn trang, chỉ có dòng họ thị tộc, còn đồng đạo võ lâm ngày thường qua lại thân thiết hay quan to hiển quý, đều không mời. Sáng sớm đón dâu xong, sơn trang liền đóng cửa chính, không cho người ra vào.

Đợi đến hoàng hôn, giờ lành tới. Bên trong trang chiêng trống vang trời, pháo nổ ùng ùng, rất náo nhiệt. Trong đại sảnh, tân khách tề tụ, cười đùa vui vẻ.

Khi tân lang cùng tân nương xuất hiện, tân khách đều chúc phúc, khen ngợi cực kỳ hâm mộ.

Địch Tú mỉm cười, nhất nhất đáp lại, vẻ mặt vui mừng. Hôm nay, hẳn một thân hồng cầm, vạt áo tay áo, lấy vàng, đen hai màu, thêu hoa văn loan phụng, cùng kim quan ngọc khấu (mũ vàng trâm ngọc), càng tăng thêm vẻ tuấn dật sơ lãng, lỗi lạc bất phàm của hẳn.

Tân nương tuy che khăn voan, nhưng dưới làn váy hồng, có thể thấy được nàng dáng người thướt tha, linh lung đẹp đẽ. Cử chỉ hành động, yếu đuối dịu dàng, có chút lẳng lơ, không thể nói rõ.

Như vậy nhìn lại, hai người đương nhiên là trai tài gái sắc, hợp xứng phi thường.

Úy Trì Tư Nghiễm ngồi ở đường thượng (gian nhà dùng làm lễ), nhìn một đôi tân nhân trước mắt, ý cười hiền lành.

Sắc trời dần tối, phó tổng quản nhìn tình hình, cất cao giọng nói: “Thắp đèn!”

Trong chốc lát, tôi tớ thắp đèn lên, trong phòng sáng rực huy hoàng, tăng thêm không khí vui vẻ.

“Giờ lành đã đến.” Phó tổng quản lại hô.

Úy Trì Tư Nghiễm nghe vậy, cười nói với Địch Tú: “Bái đường đi.”

Địch Tú gật gật đầu, chấp tay xá thật sâu, nói với Úy Trì Tư Nghiễm: “Trang chủ ưu ái, Địch Tú vô cùng cảm kích.”

Úy Trì Tư Nghiễm cười nói: “Đều là người một nhà, sao phải nói lời khách sáo.”

Địch Tú lắc đầu, nói: “Địch Tú thuở nhỏ được sơn trang thu dưỡng, trang chủ coi trọng, cho làm tùy thị (thị vệ tùy thân). Địch Tú có thể có hôm nay, tất cả đều là trang chủ ban tặng.”

Úy Trì Tư Nghiễm cười ngẩng đầu.

“Địch Tú một lòng báo đáp ân tình trang chủ, muôn lần chết không chối từ.” Địch Tú giọng điệu lạnh dần, thanh âm trầm hoãn, “Mấy năm nay, Địch Tú vì trang chủ diệt trừ kẻ đối đầu, giết người vô số kể. Thậm chí cả thủ túc huynh đệ, Địch Tú cũng không lưu tình.....”

Úy Trì Tư Nghiễm ý cười dần thu, hơi có chút bất mãn.

“..... Mà ta biết, trong danh sách trang chủ muốn giết, sớm hay muộn cũng sẽ có tên của ta.” Địch Tú cười nhẹ, nói ra những lời này.

Trong lúc nhất thời, tân khách ò lên, ngơ ngác nhìn nhau.

“Địch tổng quản, hôm nay là ngày vui của người, sao lại nói những việc này.” Úy Trì Tư Nghiễm tựa vào lưng ghế dựa, nhíu mày hỏi.

Trong thần sắc Địch Tú có vẻ bướng bỉnh, “Trang chủ, Úy Trì gia xưng bá một phương đã có trăm năm, ngài không biết là, đã tới thời điểm phải đổi tên sao?”

“Địch Tú, người cũng biết người hiện tại nói những lời này, sẽ khiến người có kết cục gì không?” Úy Trì Tư Nghiễm nở nụ cười, hỏi.

Địch Tú gật đầu, “Biết rất rõ.”

“Vậy thì dễ thôi.” Úy Trì Tư Nghiễm đứng dậy, quát, “Người đâu, bắt nghịch tặc này cho ta!”

Tôi tớ bốn phía tuân lệnh, rút kiếm rút đao, tiến lên bao vây.

Địch Tú cúi đầu, cười nói: “Đã muộn.”

Đúng lúc này, mọi người bỗng nhiên ngửi được một mùi thơm thanh nhã, chỉ chốc lát, đã thấy thân toàn thân yếu ớt, tứ chi vô lực.

“Nhuyễn Cốt hương!” Úy Trì Tư Nghiễm phát hiện, cả kinh lên tiếng nói.

Địch Tú hít sâu một hơi, cười nói: “Đúng là Nhuyễn Cốt hương.”

Úy Trì Tư Nghiễm ngược mắt, nhìn đèn đuốc trong phòng, nhú mày nói: “Thì ra, người hạ độc ở trong nển.....”

Địch Tú gật đầu, “Cũng mất một chút công phu. Sau khi đốt, còn phải nói thêm mấy câu, mới có thể chơ cho được lực phát huy..... Nhưng mà nay xem ra, rất hữu dụng .”

Úy Trì Tư Nghiễm nhắm mắt ngưng thần, lắc đầu nói: “Không nghĩ đến, người lại sắp đặt như thế, muốn nuốt gọn Úy Trì sơn trang.....”

Địch Tú cười cười, nhẹ nhàng vỗ tay. Một đám hắc y nhân ứng tiếng mà hiện, vây chặt mọi người trong trang. Lúc này, Úy Trì Thái Ngọc tháo khăn voan, nói với Địch Tú: “Thật đúng là dễ dàng.”

Úy Trì Tư Nghiễm thấy thế, càng kinh ngạc, nói: “Thái Ngọc, người.....”

Úy Trì Thái Ngọc hành lễ cúi đầu, cười nói: “Phụ thân, xem ra ta còn chưa gả đi được.”

Úy Trì Tư Nghiễm vẻ mặt tức giận, nói không nên lời.

Địch Tú hừ lạnh một tiếng, bước lên, nói: “Trang chủ, ngài yên tâm, trên đường hoàng tuyền, ngài nhất định sẽ không tịch mịch.....”

Hắn dứt lời, tụ lực xuất chưởng, đánh về phía ngực Úy Trì Tư Nghiễm.

Úy Trì Tư Nghiễm rung mình, xuất thủ cuốn lấy cổ tay Địch Tú, ngăn chặn chưởng thế, chặt chẽ kiềm chế hắn. Úy Trì Tư Nghiễm cười nói: “Quả nhiên là sói mắt trắng, không thể nuôi trong nhà nha.”

Địch Tú vi kinh, “Người không trúng độc?!”

“Đừng quên, kỹ xảo này của người, là ta dạy.” Úy Trì Tư Nghiễm lạnh giọng nói.

Địch Tú cổ tay vừa lật, thoát khỏi kiềm chế của hắn, thối lui mấy bước, nói: “Không trúng độc thì sao nào?! Một trận phân cao thấp đi!”

Úy Trì Tư Nghiễm xoay tay, cười nói: “Mấy năm nay, người khổ luyện võ nghệ các nhà, lại học trộm ‘Lạc Vân kiếm pháp’, thì ra là vì cùng ta quyết một trận tử chiến. Địch Tú, người quả nhiên là một nhân tài, đáng tiếc, người không xứng động thủ cùng ta!”

Hắn vừa dứt lời, cửa chính liền mở. Chỉ thấy mấy trăm hán tử lựa lưỡng cầm kiếm xông vào, cùng đám hắc y nhân kia triển đấu.

Úy Trì Tư Nghiễm nhìn Úy Trì Thái Ngọc, nói: “Thái Ngọc. Con chung quy vẫn là nữ nhi của ta, ta bất quá chỉ là muốn con lập gia đình, không phải muốn mạng của con. Bây giờ con hồi tâm chuyển ý, còn kịp.....”

Úy Trì Thái Ngọc quá kinh hoàng, nhất thời do dự.

Úy Trì Tư Nghiễm lại nói: “Địch Tú a, niệm tình chủ tớ của chúng ta. Người hôm nay nếu có thể ngoan ngoãn bái đường, ta chỉ phế võ nghệ của người, không giết người, như thế nào?”

Địch Tú cắn răng, lạnh lùng nói: “Mơ tưởng!”

“VẬY ĐỪNG TRÁCH TA.” Úy Trì Tư Nghiễm lấy trường kiếm bên cạnh, lạnh lùng nói, “Đất thiêng sinh hiền tài (chung linh dục tú), cuối cùng cũng kết thúc.....”

Hai người lạnh lùng đối diện, chiến cuộc hết sức căng thẳng. Vào lúc này, chợt nghe tiếng vó ngựa, chấn động trụ lương (xà cột). Tên bay nhanh mà đến, khiến cho mọi người dừng chiến cuộc, nhìn người mới đến.

Chỉ thấy một đoàn binh lính dũng mãnh tràn vào đại sảnh, tủa tử kim giáp (áo giáp vàng tím), chấp kiếm trì cung (cầm kiếm cầm cung), uy mãnh khiếp người. Ngoài cửa, binh lính càng nhiều, cùng mấy trăm thiết kỵ, trận thế như vậy, thực khiến người ta kinh hãi run sợ.

Úy Trì Tư Nghiễm thấy trận trận như vậy, kinh ngạc phi thường.

“Nam Lăng vương phủ?!”

Nghe được tên này, Địch Tú kinh hãi, xoay người nhìn phía cửa.

Chỉ thấy một tuấn mã phá cửa mà vào, thân đen yên đỏ, thần tuấn bất phàm. Đến khi Địch Tú thấy rõ người giục ngựa, càng thêm kinh ngạc, đúng là khó có thể tin.

Người vừa đến, tất nhiên là Úy Trì Minh Nguyệt không thể nghi ngờ. Nàng một thân y phục xanh thẫm, áo choàng gấm đen, tóc buộc thành bím, thêm phần anh khí.

Nàng ghìm cương ngựa, ánh mắt thản nhiên đảo qua mọi người trong phòng, cuối cùng, dừng ở trên người Địch Tú.

Nàng nhíu mày, nhìn ánh mắt hẩn ẩn chứa tức giận, cao giọng nói:

“Ta đã nói rồi! Hôn sự này, ta không đồng ý!”

THỦY TÚ SƠN MINH

Na Chích Hồ Ly
www.dtv-ebook.com

Chương 26

Chuyên ngữ: Lệ Lâm.

“Ta đã nói rồi! Hôn sự này, ta không đồng ý!”

Lời vừa nói ra, mọi người đều sửng sờ.

Úy Trì Tư Nghiễm là người đầu tiên hiểu được, lên tiếng trách mắng:
“Minh Nguyệt! Đừng làm càn!”

Úy Trì Minh Nguyệt nhìn hăn một cái, nói: “Dù sao ta cũng không đồng ý!”

“Minh Nguyệt, con.....” Trong lúc nhất thời, Úy Trì Tư Nghiễm cũng không biết nói gì.

Úy Trì Minh Nguyệt nhìn Địch Tú. Hăn trên người hồng y, thật chói mắt, làm cho nàng càng nôn nóng. Nàng mang theo sắc mặt giận dữ, nói với hăn: “Theo ta trở về Nam Lăng vương phủ.”

Địch Tú kinh ngạc nhìn nàng, trong óc trống rỗng, cái gì cũng không đáp được.

Úy Trì Minh Nguyệt nhú mày, nói: “Người nếu không đi, ta trói người đem đi!”

Địch Tú vi kinh, lúc này mới phục hồi tinh thần lại, hướng nàng rống lên một câu: “Hoang đường!”

Úy Trì Minh Nguyệt nghe hẳn nói như thế, càng thêm tức giận, vừa muốn hạ lệnh bắt hẳn. Bỗng nhiên, vài tiếng nổ vang, tòa nhà chấn động.

Mọi người đều kinh hãi, không hiểu chuyện gì.

Chỉ nghe Úy Trì Thái Ngọc cất tiếng cười to, nói: “Ha ha ha, tứ muội, muội thật thú vị.....”

Úy Trì Minh Nguyệt nhìn nàng, có chút khó hiểu.

“Nhiều người như vậy liều mạng che chở muội rời xa nơi đây, muội lại tự mình xông tới..... Muội muội ngốc, muội không nên tới.” Nàng nhìn Úy Trì Tư Nghiễm ở bên cạnh, lạnh nhạt nói, “Cha, chung quanh đại sảnh, ta đã mai phục hỏa dược.....”

“Thái Ngọc, ngươi điên rồi!” Úy Trì Tư Nghiễm cả giận nói.

Úy Trì Thái Ngọc thê thanh nói, “Điên thì sao chứ? Ta thật sự không rõ, vì sao người lại đối với ta như vậy..... Có điều, bây giờ không còn quan trọng”

Trong khi nàng nói chuyện, tiếng nổ lớn lại bắt đầu, chấn động càng mãnh liệt.

“Đi mau!” Úy Trì Tư Nghiễm cao giọng hét ra lệnh.

Mọi người cuống quýt chạy ra ngoài cửa, trong phòng nhất thời hỗn loạn phi thường.

Úy Trì Minh Nguyệt nội tâm kinh hoàng, cũng không biết như thế nào cho phải. Tuấn mã bị tiếng nổ mạnh làm kinh hách, cũng rối loạn phương hướng, tung vó chạy gập, không thể khống chế.

Binh lính Nam Lăng vương phủ muốn tiến lên, nhưng khổ nỗi tình thế hỗn loạn không thể tiến đến.

Mắt thấy tuần mã kia đá đập lung tung nhảy chồm, đánh thẳng về phía trước, muốn hất Úy Trì Minh Nguyệt ngã xuống. Địch Tú tung người nhảy lên, giẫm qua vai mọi người, ngồi trên lưng ngựa, một phen kéo chặt dây cương, ổn định tuần mã.

Úy Trì Minh Nguyệt vi kinh, còn chưa kịp phản ứng, tiếng nổ càng lớn, ngói rơi loạn xạ, đánh trúng mọi người.

Địch Tú thấy thế, nói cương giục ngựa, nhắm thẳng ngoài cửa phóng đi.

Lúc này, ngoài cửa người chạy ngựa hí, một mảnh hỗn loạn. Chỉ nghe tiếng nổ lại vang, quay đầu nhìn lại, đại sảnh sụp nứt, thế như núi đổ. Bụi mù nổi lên bốn phía, che tầm mắt, chỉ còn lại bóng người lơ mờ, bốn phía chạy trốn.

Úy Trì Minh Nguyệt chỉ cảm thấy màng tai đau nhức, đầu choáng váng, không nghĩ được gì. Trong lòng tuy rằng lo lắng, nhưng đầu óc rối loạn, không thể định thần.

Địch Tú cũng không do dự, giục ngựa chạy gấp, thẳng hướng ra ngoài trang, chọn đường nhỏ rời đi.

Lúc này, trời đã tối đen. Mây bay che khuất ánh trăng, sương mù mờ mờ. Gió đêm lạnh lẽo, gột rửa trận lửa khói mới rồi.

Úy Trì Minh Nguyệt lúc này mới từ từ ổn định tâm thần, nàng chợt phát giác, lưng mình đang dựa vào ngực hãn. Nhiệt độ cơ thể nóng rực, hô hấp phập phồng, gằn sát như vậy. Không biết vì sao, trong lòng nàng cảm xúc ngổn ngang, sóng lòng nhấp nhô, không thể bình ổn.

Không biết đi được bao xa, hãn kéo cương ghìm ngựa, nhảy xuống lưng ngựa.

Úy Trì Minh Nguyệt trong lòng hoảng hốt, mở miệng liền quát: “Không được đi!”

Địch Tú nghe vậy, ngược mắt nhìn nàng một cái, giận dữ nói: “Tứ tiểu thư rốt cuộc muốn như thế nào?”

Úy Trì Minh Nguyệt xoay người xuống ngựa, tiến lên vài bước, nói: “Lời này ta nên hỏi người, người rốt cuộc muốn như thế nào?!”

“Địch mỗ ngu dốt, lời tứ tiểu thư nói, Địch mỗ không rõ.” Địch Tú nhíu mày, đáp.

“Vì sao lại cười nhị tỷ ta?” Úy Trì Minh Nguyệt chất vấn.

Địch Tú nghe vậy, mày nhăn càng nhanh. Tình thế mới vừa rồi, nguy cấp đến thế nào. Thật vất vả thoát hiểm, điều đầu tiên nàng hỏi, lại là cái này?

“Vấn đề này, Địch mỗ đã sớm trả lời.” Địch Tú tránh ánh mắt nàng, nói như thế.

“Ta đây cũng đã sớm nói, ta không đồng ý! Mặc kệ như thế nào, chính là không đồng ý!” Úy Trì Minh Nguyệt dậm chân, phẫn nộ nói.

Địch Tú lại nghĩ tới chuyện đêm kia. Nàng cũng nói như vậy, cũng là vẻ mặt như vậy, mà mọi lý do, chỉ có một: Người không xứng.

Hắn nghĩ đến đây, trong lòng phẫn uất, cắn răng nói: “Tứ tiểu thư đừng cố tình gây sự!”

Úy Trì Minh Nguyệt la to: “Người mới cố tình gây sự!”

Sự bình tĩnh của Địch Tú thoáng chốc tan rã, phẫn nộ trước mắt, không thể kiềm chế, “Ta khi nào thì cố tình gây sự!”

Úy Trì Minh Nguyệt tới gần, vươn tay chỉ vào hắn, nói: “Người đáp ứng cùng ta thành thân, hiện tại lại muốn kết hôn với nhị tỷ ta, người còn không phải cố tình gây sự!”

Địch Tú hơi ngần ra, tiếp đó cả giận nói: “Người vô cùng ngang ngược không phân phải trái!”

“Ta ngang ngược không phân rõ phải trái, cũng tốt hơn người lãnh khốc vô tình!” Úy Trì Minh Nguyệt không cam lòng yếu thế.

“Ta lãnh khốc vô tình?” Địch Tú tiến lên từng bước, trách mắng, “Người hoang đường ấu trĩ!”

Úy Trì Minh Nguyệt nghe vậy, giận không thể át, dứt khoát mắng: “Người tâm ngoan thủ lạt, tiểu lí tàng đao!”

“Người điêu ngoa tùy hứng, không nói lý lẽ!” Địch Tú cũng không yếu thế.

“Người nhu nhược ti bỉ, vô tình vô nghĩa!” Úy Trì Minh Nguyệt trở lên từng bước, mắng.

“Người nông cạn buồn cười, không ra thể thống gì!” Địch Tú nói.

“Người hạ lưu vô sỉ, lãnh khốc vô tình!” Úy Trì Minh Nguyệt tới gần hắn, nói.

“Lãnh khốc vô tình người nói hai lần!” Địch Tú cắn răng, cả giận nói, “Người không còn lời nào để nói phải không!”

Úy Trì Minh Nguyệt không phản bác được, đành phải cắn giận nhìn hắn. Một phen khắc khẩu, nàng đã đỏ cả mắt, nước mắt trong suốt, lăn chã chực khóc.

Địch Tú thấy nàng như thế, nhin ác ngôn ác ngữ, không lên tiếng nữa.

“Đúng..... Ta hoang đường ấu trĩ, điêu ngoa tùy hứng, ta đây còn có thể làm gì chứ?!” Úy Trì Minh Nguyệt nhìn hần, thê thanh nói, “Người nói cho ta biết, làm sao mới có thể nhìn người mình thích cùng người khác thành thân?”

Địch Tú nghe được lời này, sững sờ tại chỗ.

“Người lãnh khốc vô tình, vô tình vô nghĩa, ti bỉ vô sỉ, ta hiểu rõ, nhưng ta vẫn không từ bỏ được..... Ta biết người gạt ta, ta cũng muốn mặc kệ người, không để ý tới người, nhưng mà..... Ta không có biện pháp a!” Úy Trì Minh Nguyệt nói xong, nhin không được rơi lệ, “..... Ta hôm nay chính là đến cướp cô dâu! Người nói ta buồn cười, nói ta hoang đường, ta đều nhận hết! Cho dù bị người nhạo báng, ta cũng quản không được! Ta muốn người ở bên cạnh ta.....” Giọng nói của nàng càng lúc càng bi thương, thậm chí, còn gần như cầu xin, “Quyền lực địa vị, vàng bạc tài bảo..... Người muốn cái gì, ta đều cho người.....”

Địch Tú nhìn nàng, trong lòng chấn động, khiến hần khẽ run. Hần không tự chủ được ướm vành mắt, kinh ngạc nói không ra lời.

Úy Trì Minh Nguyệt nhìn hần, lửa nóng trong lòng, hóa thành kích động. Nàng không đợi hần trả lời, vươn tay kéo cổ hần, kiễng mũi chân, hung hăng hôn lên bờ môi của hần.

Địch Tú kinh ngạc vạn phần, nhất thời chân tay luống cuống. Vị mặn của nước mắt, chạm vào đầu lưỡi, làm cho hần tâm thần nhộn nhạo, không thể suy nghĩ. Nụ hôn của nàng, không giống như ôn nhu thương tiếc lúc trước. Nàng dẩy đưa cắn gặm, mạnh mẽ như đang phát tiết, dường như đang bắt hần khuất phục.

Hần quên cả kháng cự, vươn tay gắt gao ôm nàng, đáp lại nỗi nhớ của nàng. Chua xót đau khổ trong lòng, giờ phút này đều biến mất hết.

Thẳng đến khi không thể hô hấp, hai người mới chậm rãi tách ra.

Úy Trì Minh Nguyệt vẫn ôm chặt hẳn, thở gấp, cúi đầu khóc nức nở.

Địch Tú nhẹ nhàng vuốt trán của nàng, nhíu mày hỏi: “Nàng thật là đến cướp cô dâu?”

Úy Trì Minh Nguyệt nghẹn ngào, gật gật đầu.

Địch Tú lại hỏi: “Cười ngựa đến? Nàng lại không biết cười ngựa, sao không ngồi xe?”

Úy Trì Minh Nguyệt mở miệng, tủi thân nói: “..... Ta sợ không kịp..... Liên học cười ngựa trên đường đi, Tịch Truy lại không nghe lời..... Chân ta sắp gãy rồi.....”

Địch Tú không khỏi đau lòng, cúi đầu mắng nàng một câu: “Đứa ngốc.”

Úy Trì Minh Nguyệt bất mãn, chửi hẳn một câu: “Chàng mới là đồ ngốc.....”

Địch Tú nở nụ cười, buông lỏng vòng ôm, thay nàng lau nước mắt, “Đừng khóc”

Úy Trì Minh Nguyệt nhìn hẳn, nhịn khóc, hỏi: “Chàng còn muốn cưới nhị tỷ ta hay không?”

Địch Tú bất đắc dĩ, lắc lắc đầu, “Vốn cũng không muốn kết hôn với cô ta.”

Úy Trì Minh Nguyệt nghe vậy, trong lòng vui mừng, trên mặt cũng nở nụ cười. Nàng bỗng nghĩ đến cái gì, nhíu mày hỏi: “Đúng rồi..... Vừa rồi hai người cũng không có vẻ như đang bái đường” Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?”

Địch Tú không khỏi cười thành tiếng, vẻ mặt tràn đầy bất đắc dĩ, “Tứ tiểu thư của ta, bây giờ nàng mới nhớ hỏi việc này sao?”

Úy Trì Minh Nguyệt bất mãn, nói: “Lời này của chàng là có ý gì?!”

Địch Tú thở dài, “Chuyện rất dài, từ từ sẽ nói cho nàng nghe.”

Úy Trì Minh Nguyệt hừ một tiếng, nói: “Không cần nói cho ta biết. Ta mới không có hứng thú biết!”

Địch Tú bất đắc dĩ, đang muốn mở miệng, lại nghe tiếng người ồn ào, đang dần đến gần.

Úy Trì Minh Nguyệt đứng ở bên người hấn, kéo tay hấn, hỏi: “Sẽ là ai?”

Địch Tú lắc đầu, “Cũng không biết là nhân mã phương nào. Trước hết cứ tạm lánh đã.”

Úy Trì Minh Nguyệt gật gật đầu, không hề hỏi nhiều.

Địch Tú kéo nàng đến cạnh tuấn mã, vỗ vỗ cổ ngựa, nói: “Tịch Truy, đi thôi.”

Tuấn mã tựa hồ nghe hiểu, hí dài một tiếng, cất vó rời đi.

Địch Tú kéo Úy Trì Minh Nguyệt, nói: “Theo ta đi đi.”

Úy Trì Minh Nguyệt cười gật gật đầu, bắt kịp bước chân hấn, tránh vào rừng cây.

Lúc này, đêm càng tối hơn, mưa lại tí tách rơi. Mưa thấm vào quần áo, có chút lạnh. Úy Trì Minh Nguyệt không khỏi tiến sát vào Địch Tú một chút. Độ ấm lòng bàn tay của hấn, làm cho nàng an tâm. Mặc dù không biết

phải đi nơi nào, nhưng lại vô cùng yên tâm, hoàn toàn không có băn khoăn lo lắng.

Nàng đi được một lát, mở miệng hỏi: “Địch Tú..... Cha ta cùng huynh tỷ ta, bọn họ không có việc gì chứ?”

Địch Tú nghe vậy, cười lên, “Nàng lúc này mới nhớ tới họ sao?”

Úy Trì Minh Nguyệt nhú mày, nhẹ giọng nói: “Ta..... Ta vừa rời kinh hoàng, chỉ lo được chuyện của chàng.....”

Địch Tú lên tiếng, mang theo ý cười, nói: “Yên tâm. Cha nàng sẽ không để bọn họ có việc”

Úy Trì Minh Nguyệt nghe được những lời này của hắn, thoáng yên tâm, lại có một chút khó hiểu.

“Ta thật không rõ, vì sao phải tới bước này” Úy Trì Minh Nguyệt buồn bã, khẽ thở dài.

Địch Tú cũng không trả lời, chỉ nắm tay nàng, chặt một chút.

Úy Trì Minh Nguyệt phát hiện lực đạo ngón tay hắn, cũng không hỏi nhiều. Đến giờ phút này, thứ nàng muốn, đã có được. Những chuyện khác, không biết cũng được.....

THỦY TÚ SƠN MINH

Na Chích Hồ Ly
www.dtv-ebook.com

Chương 27

Chuyên ngữ: Lệ Lâm.

Úy Trì Minh Nguyệt theo Địch Tú đi hồi lâu, đã đến giờ Tuất, cuối cùng cũng tới một trấn nhỏ. Địch Tú kéo nàng đi qua một khu nhà dân, quẹo vào ngõ nhỏ, lại đi thêm một lát, mới đến một căn nhà nhỏ.

Đó là gian nhà không thể bình thường hơn, nối liền với một tiểu viện, trong viện trồng cây cối. Bóng đêm mờ昧, không thể nhìn rõ.

Địch Tú đẩy cửa viện, đi đến dưới một thân cây, đào đất, lấy ra một cái chìa khóa. Hắn mở cửa nhà, kéo Úy Trì Minh Nguyệt đi vào.

Đến khi Địch Tú thắp đèn, Úy Trì Minh Nguyệt mới thấy rõ mọi vật trong nhà. Nơi đang đứng là phòng khách khoảng ba trượng vuông, giữa phòng là cái bàn vuông cùng bốn băng ghế dài, đối diện dựa vào tường làm bàn trà và hai cái ghế trúc, bên trái cửa là bếp, bên phải là phòng ngủ.

Địch Tú cầm đèn, dắt nàng vào phòng ngủ. Trong phòng ngủ, cũng giản dị. Ngoại trừ giường, chỉ có một cái tủ gỗ nhỏ, một tủ sách, một cái ghế. Úy Trì Minh Nguyệt không khỏi nhớ tới phòng của hắn ở Úy Trì thế gia, cũng giản dị như vậy, đơn điệu như vậy.

Địch Tú buông tay nàng ra, buông ngọn đèn, đi đến tủ gỗ lấy ra vài thứ quần áo đưa cho nàng, nói: “Thay quần áo ướt. Tạm thời mặc y phục của ta đi.”

Úy Trì Minh Nguyệt tiếp nhận xiêm y, gật gật đầu.

Địch Tú cười cười, nói: “Ta đi nấu nước.” Hãn nói xong, xoay người ra khỏi phòng, nhẹ nhàng khép cửa phòng.

Úy Trì Minh Nguyệt cũng cười. Nàng thay xong xiêm y, ngồi ở mép giường. Quần áo của hãn đối với nàng mà nói, thật sự là hơi lớn. Nàng giơ cánh tay, nhìn tay áo vừa rộng lại vừa dài, cười vui vẻ. Nàng nghĩ nghĩ, lại thu tay lại, ngửi mùi hương trên y phục. Mùi mộc hương nhàn nhạt, bất giác khiến nàng xấu hổ, không khỏi đỏ mặt.

Lúc này, tiếng Địch Tú cùng tiếng gõ cửa đồng loạt vang lên: “Đã xong chưa?”

Úy Trì Minh Nguyệt lập tức thả tay xuống, ngồi nghiêm chỉnh, mới lên tiếng trả lời.

Địch Tú đẩy cửa tiến vào. Hãn bưng nước ấm, để ở đầu giường, sau đó nhúng vắt khăn ướt, đi đến bên giường, thật cẩn thận thay nàng lau bụi bặm trên mặt.

Úy Trì Minh Nguyệt nhìn hãn, lại khẽ nhíu mày, nói: “Sao chàng không đổi quần áo?”

Địch Tú đáp: “Lát nữa đổi.”

“Không được! Bây giờ thay đi!” Úy Trì Minh Nguyệt sắc giọng, “Chàng không được mặc xiêm y này!”

Địch Tú bất đắc dĩ cười cười, vươn tay che ánh mắt nàng, “Nàng đừng nhìn là được.”

Úy Trì Minh Nguyệt hơi sửng sốt, lại nghĩ tới khi hãn chưa khôi phục tâm trí, cũng từng làm chuyện như vậy. Nàng trong lòng ấm áp, không khỏi cảm khái. Đúng vậy, hãn là hãn, chưa từng thay đổi.....

Nàng nhẹ nhàng nắm lấy cổ tay hắn, kéo tay hắn ra, cúi đầu lập lại một lần: “..... Không cho chàng mặc xiêm y này.....”

Địch Tú cười lắc lắc đầu, “Tú tiểu thư, nàng không phải muốn Địch mỗ ở trước mặt của người mà cởi y phục chứ?”

Úy Trì Minh Nguyệt không khỏi đỏ mặt, cúi đầu lấm bẫm: “..... Chàng cũng không phải chưa từng cởi qua.”

Địch Tú nghe vậy, có chút xấu hổ. Hắn nhíu mày đứng dậy, nói: “Việc đã qua, nhiều lời vô ích. Nàng..... Nàng nghỉ ngơi đi!” Hắn nói xong, bưng chậu nước đi ra ngoài.

Úy Trì Minh Nguyệt thấy thế, vội vàng theo hắn đi ra ngoài. Địch Tú thấy vậy, cũng không ngăn lại, mặc nàng đi theo.

Úy Trì Minh Nguyệt theo Địch Tú đến phòng bếp, vừa vào cửa, lòng liền tràn đầy tò mò mà nhìn ngó. Bếp lò, củi lửa cùng nồi chén muống chậu, đều là những thứ nàng chưa hề thấy. Trong nồi trên bếp đang nấu nước nóng, đang bốc hơi hừng hực.

Nàng đi đến bên lò, có chút hăng hái nhìn hắn đổ nước. Nàng nghĩ nghĩ, mở miệng nói: “Ta giúp chàng múc nước, chàng đi thay quần áo đi!”

Nàng nói xong liền lấy gáo múc nước, nhưng tay nàng vừa giơ lên, đã bị Địch Tú vỗ nhẹ.

“Không được làm.” Địch Tú nhíu mày, nhẹ giọng trách mắng.

Úy Trì Minh Nguyệt nhíu mày, xoa mu bàn tay, bất mãn nói: “Không làm thì không làm. Hừ!”

Địch Tú liếc nhìn nàng một cái, không khỏi động dung. Xiêm y của hắn mặc trên người nàng, rất rộng, hoàn toàn nhìn không ra dáng vóc. Tay

áo dài qua khỏi ngón tay nàng, nàng cũng không biết xắn lên một chút. Tóc của nàng đã xổ ra, đen mượt như gấm choàng qua vai. Giờ phút này, mặt nàng ửng đỏ, mím môi, giống như đang giận, càng xinh đẹp đáng yêu.

Cảnh tượng như vậy, hẳn chưa bao giờ nghĩ tới. Nhưng hiện tại, hẳn biết, mọi thứ trước mắt đều không phải là cảnh trong mơ. Hẳn nén ý cười, dời mắt, tiếp tục múc nước.

Úy Trì Minh Nguyệt thấy hẳn mím cười, bản thân cũng mím cười. Nàng nghĩ tới cái gì, hơi suy nghĩ, mở miệng nói: “Địch Tú..... ta không trở về Nam Lăng vương phủ”

Địch Tú vi kinh, quay đầu nhìn nàng.

“Ta biết, nương ta đối với chàng như vậy, muốn chàng về Nam Lăng vương phủ, nhất định sẽ làm chàng khó xử.....” Úy Trì Minh Nguyệt vẻ mặt nghiêm túc phi thường, lời nói ra, không có nửa phần do dự, “Úy Trì sơn trang cũng không phải nơi tốt đẹp gì, đừng lo nó nữa. Ta với chàng ở nơi này.....” Trên mặt của nàng nở nụ cười, xinh đẹp động lòng người, “Ta tuy rằng cái gì cũng không biết, nhưng nữ hồng lúc nhỏ cũng từng học. Về sau, chàng cày cấy, ta thêu hoa, được không?”

Địch Tú nghe xong, không thể kiềm chế cười lớn.

Mắt thấy hẳn cười đến run rẩy, Úy Trì Minh Nguyệt nhú mày, cả giận nói: “Lời nói của ta rất buồn cười sao?!”

Địch Tú ngược mắt, vừa cười vừa nói: “Ta..... sẽ không cày cấy.....”

Úy Trì Minh Nguyệt cả kinh, “Hả? Chàng không chịu à!”

Địch Tú cười đến nói không ra lời, một hồi lâu mới bình ổn hơi thở, nói: “Ta vì sao phải làm chứ?”

Úy Trì Minh Nguyệt nghe vậy, cau mày, buồn rầu nói: “VẬY làm sao bây giờ?”

Địch Tú lòng tràn đầy bất đắc dĩ. Hắn buông gáo nước, kéo tay nàng, dẫn nàng trở về phòng ngủ. Hắn đi đến trước tủ quần áo, mở cửa tủ, rút ngăn kéo dưới cùng ra, lấy ra một cái hộp. Hắn mở nắp hộp, đưa tới trước mặt Úy Trì Minh Nguyệt.

Úy Trì Minh Nguyệt cúi đầu nhìn, chỉ thấy hộp có ba ngăn nhỏ, một ngăn là ngân phiếu, một ngăn là khế đất, một ngăn châu báu. Nàng mặc dù không rành thế sự, nhưng giá trị của mấy thứ này cũng biết. Nàng nheo nheo mắt, trong lúc nhất thời không biết nói cái gì cho phải.

Địch Tú cười, mang theo một tia bất đắc dĩ, nói: “Khoản tiền để cưới vợ, Địch mỗ vẫn phải có.”

Úy Trì Minh Nguyệt có chút xấu hổ nhìn hắn, nói không nên lời.

Địch Tú đóng hộp lại, đem hộp nhẹ nhàng đặt vào tay nàng, nói: “Chúng ta chỉ là tạm lánh mà thôi. Đợi tình thế bình ổn một chút, ta với nàng trở về Nam Lăng vương phủ.”

Úy Trì Minh Nguyệt ôm hộp, vui vẻ nói: “Chàng đồng ý trở về Nam Lăng vương phủ?”

Địch Tú gật gật đầu, cười nói: “Cũng không thể thật sự để nàng cùng ta bỏ trốn.” Hắn nhẹ nhàng thở dài, nói, “Lúc trước ta có lừa gạt, làm việc lại quá mức lỗ mãng, là ta không đúng. Ta sẽ nhận lỗi với Vương gia cùng quận chúa.....”

Úy Trì Minh Nguyệt nghe hắn nói như vậy, càng vui mừng, nàng buông hộp, ôm cổ hắn, vùi đầu ở ngực hắn, cúi đầu cười.

Địch Tú nhẹ nhàng ôm nàng, tiếp đó ôm nàng lên, đi đến bên giường, đặt nàng xuống giường. Hắn kéo chăn, thay nàng đắp xong, nói: “Nàng cũng đã mệt mỏi, mau ngủ đi.”

Úy Trì Minh Nguyệt gật gật đầu, nhìn Địch Tú rời đi. Đợi hắn đi tới cửa, nàng lại nghĩ tới cái gì, mở miệng gọi hắn lại, “Địch Tú.....”

Địch Tú đứng lại, quay đầu nhìn nàng, “Làm sao vậy?”

Úy Trì Minh Nguyệt nhìn hắn, cười e lệ, nói: “Kỳ thật, quần áo này..... Chàng mặc nhìn đẹp lắm.....”

Địch Tú bật cười, gật đầu đáp: “Đa tạ tứ tiểu thư tán thưởng.”

“Không được gọi ta tứ tiểu thư!” Úy Trì Minh Nguyệt bất mãn.

Địch Tú ý cười dịu dàng, gọi một tiếng: “Minh Nguyệt.”

Nghe hắn gọi nàng như thế, Úy Trì Minh Nguyệt mới hiểu được như thế nào là cảm thấy mỹ mãn. Vừa an tâm, liền cảm thấy mệt mỏi. Nàng chậm rãi nhắm mắt lại, vẫn nở nụ cười, dần dần đi vào giấc ngủ.....

Địch Tú mang theo ý cười, đi ra ngoài, nhẹ nhàng đóng cửa phòng lại. Hắn đứng ngoài cửa, nhất thời lại luyến tiếc rời đi. Vào lúc này, hắn phát hiện khác thường, thu nụ cười. Hắn bước nhanh ra ngoài, chỉ thấy trong viện, bất ngờ đứng một người.

Nhìn người nọ, Địch Tú nhíu mày. Hắn thấp giọng, gọi: “Trang chủ.....”

Người tới, đúng là Úy Trì Tư Nghiễm. Hắn đứng ở trong màn mưa thê lương, hai tay chấp sau lưng, vẻ mặt buồn bực.

Địch Tú một thân đề phòng, lạnh lùng nhìn hắn.

Úy Trì Tư Nghiễm than nhẹ một tiếng, cũng hạ giọng nói: “Rất bất ngờ à.” Hắn thong thả đi lên vài bước, “Chỗ này tuy rằng bí mật, nhưng cũng không khó tìm.....”

Địch Tú nén kinh hoảng, nhìn xung quanh.

“Yên tâm, chỉ có một mình ta.” Úy Trì Tư Nghiễm nhìn thoáng qua ngọn đèn ở cửa sổ phòng ngủ, nói, “Ta không muốn đánh thức Minh Nguyệt.”

Địch Tú nghe vậy, sợ hãi càng tăng.

“Địch Tú, người từ nhỏ đi theo bên cạnh ta, người là dạng người gì, ta hiểu rõ nhất.” Úy Trì Tư Nghiễm nói, “Những năm gần đây người làm tổng quản, không ngừng trừ khử thân tín của ta, càng âm thầm ngầm chiếm sản nghiệp Úy Trì sơn trang. Việc này, ta sớm biết, nhưng không động đến người, người có biết là vì sao không?”

Địch Tú nhú mào, đáp: “Bởi vì ta còn có giá trị lợi dụng.”

“Sai.” Úy Trì Tư Nghiễm cười nói, “Bởi vì vô luận người làm cái gì, đều ở trong lòng bàn tay ta. Người đâu không lại ta, cho nên ta tuyệt không lo lắng.”

Địch Tú không khỏi sinh một tia hận ý.

“Ta vốn không định giết người.” Úy Trì Tư Nghiễm thu ý cười, nói, “Có điều lá gan người quá lớn, nuốt vào Úy Trì sơn trang người còn không biết chừng, còn muốn vươn đến Nam Lăng vương phủ sao?!”

Địch Tú cười lạnh, “Trang chủ lo nhiều rồi.”

“Chuyện tới nước này, người cũng không cần phải nguy biện.” Úy Trì Tư Nghiễm thở dài, “Đáng thương Minh Nguyệt chưa hiểu sự đời, lại bị

người lừa gạt. Nếu người chết, nó không thể không thương tâm, tốt nhất là biến thành người vô ơn bạc nghĩa rồi đi thì ổn thỏa hơn..... Người có nguyện vọng gì thì nói đi, từng là chủ tớ, ta nhất định sẽ đáp ứng.”

“Úy Trì Tư Nghiễm, người không nên ép ta!” Địch Tú cắn răng, nén giọng, nói.

“Xem ra là không có nguyện vọng.” Úy Trì Tư Nghiễm cười nhẹ, không nhiều lời nữa, một chưởng đánh về phía Địch Tú.

Địch Tú cũng không trốn tránh, xuất chưởng đối kháng.

Chưởng lực đụng nhau, hai người đều bị bức lui mấy bước. Địch Tú lao đảo thối lui đến cạnh bàn, chỉ cảm thấy chân khí trong cơ thể đảo lộn, đúng là không địch lại.

Úy Trì Tư Nghiễm lắc lắc cánh tay, “Võ nghệ mặc dù cao, nhưng nội lực còn kém một chút. Nhận mệnh đi.”

Hắn dứt lời, lại xuất chưởng, đang muốn tấn công. Lúc này, kinh phong phá cửa mà vào, một bóng người thoát tiến vào phòng, ngăn giữa hai người.

Địch Tú thấy rõ người tới, kinh ngạc kêu: “Tiên sinh?”

Úy Trì Tư Nghiễm thối lui, cũng kinh ngạc: “Người..... Người là người Mai cốc?”

Người tới, chính là Mai Tử Thất không thể nghi ngờ. Hắn cười cười, gọi một tiếng “trang chủ”, tiếp đó nói: “Ha ha, đều là người một nhà, đừng hờ chút là đánh là giết chứ. Có chuyện gì từ từ nói.”

Úy Trì Tư Nghiễm nhíu mày, “Chuyện của Úy Trì sơn trang, người bên ngoài đừng xen vào.”

“Trang chủ, vốn là chuyện của Úy Trì sơn trang người, nhưng mà.....” Mai Tử Thất cười bất đắc dĩ, quay đầu nhìn Địch Tú một cái, nói, “Nhưng hãn cũng sắp làm cháu rể Nam Lăng vương, trang chủ cũng phải nể mặt Vương gia vài phần mới được a.”

“Cháu rể?!” Úy Trì Tư Nghiễm kinh ngạc không thôi, nói, “Hoang đường! Vương gia sao lại đáp ứng hôn sự này chứ!”

Mai Tử Thất đang muốn khuyên nữa, lại nghe ngoài cửa truyền đến một giọng nữ ôn nhã, nói: “Ta đáp ứng rồi.”

Nghe được giọng nói này, Úy Trì Tư Nghiễm nao nao. Hãn quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Minh Sương Thần cầm ô đứng ngoài cửa, vẻ mặt bình thản.

“Sương Thần.....” Úy Trì Tư Nghiễm kêu tên này, lại thấy không ổn, sửa lời nói, “Quận chúa.”

Minh Sương Thần nhìn hãn, chỉ hơi gật đầu, tiếp đó nói: “Tiểu tử này hiện tại là người Nam Lăng vương phủ ta, người đừng dả thương hãn.”

Úy Trì Tư Nghiễm nhú mày, nói: “Quận chúa..... Người đáp ứng hôn sự của hãn cùng Minh Nguyệt thật sao? Người cũng biết hãn.....”

“Hãn là người như thế nào, Minh Nguyệt biết là đủ rồi.” Minh Sương Thần nhìn Địch Tú một cái, nói thế.

Địch Tú nghe vậy, trong lòng kinh ngạc, lại hóa thành cảm kích. Hãn mở miệng, giọng hơi ghen, nói: “Đa tạ quận chúa thành toàn.”

Minh Sương Thần cũng không trả lời, chỉ hơi gật đầu.

Mai Tử Thất thấy thế, cười vui mừng.

Úy Trì Tư Nghiễm vẫn nhú chặt mày, vẻ mặt không vui.

Trong lúc nhất thời, mọi người đều trầm mặc, bốn phía chỉ còn tiếng mưa rơi tí tách.

Đúng lúc này, trong phòng ngủ, đột nhiên có một đạo bạch quang, đẹp mắt vô cùng.

Mọi người đều kinh ngạc, không hiểu gì. Lại nghe Úy Trì Tư Nghiễm kinh hô một tiếng:

“Thiên hồ!”

THỦY TÚ SƠN MINH

Na Chích Hồ Ly
www.dtv-ebook.com

Chương 28

Chuyên ngữ: Lệ Lâm.

“Thiên hồ!”

Địch Tú nghe vậy, vội vàng vọt tới cửa phòng ngủ, đẩy cửa phòng ra, trong phòng đã không còn một bóng người. Hắn tâm sinh kinh hoàng, nhìn khắp mọi nơi. Lại thấy cửa sổ không bị di chuyển, nhưng người đã biến mất không dấu vết.

Minh Sương Thần thấy thế, nhíu mày nói với Úy Trì Tư Nghiễm: “Lần này lại diễn trò gì đây?!”

Úy Trì Tư Nghiễm chau mày, lắc lắc đầu.

Mai Tử Thất thấy hắn như thế, nhíu mày trầm tư.

Lúc này, Địch Tú mở miệng, run giọng nói: “Thiên hồ chọn chủ.....”

Úy Trì Tư Nghiễm cả kinh, bắt bả vai Địch Tú, lạnh lùng nói: “Người nói cái gì?”

Địch Tú ngược mắt nhìn hắn, nói: “Thiên hồ chọn Minh Nguyệt làm chủ nhân.”

“Không có khả năng!” Úy Trì Tư Nghiễm đẩy hắn ra, cả giận nói, “Chủ nhân của nó không do nó định!”

Mai Tử Thất Một bên cạnh nghe được lời này, thoáng suy nghĩ, nói: “Xem ra là có liên quan với việc giải phong ấn ‘Trấn hồ’..... A Tú, người còn biết điều gì?”

Địch Tú lấy lại bình tĩnh, mới đưa việc mình đưa ra ước nguyện với thiên hồ, tâm trí bị phong, cho đến chuyện đêm trước hôn lễ nói đơn giản cho mọi người nghe. Minh Sương Thần cùng Mai Tử Thất nghe xong đều là vẻ mặt ngưng trọng, im lặng không nói. Úy Trì Tư Nghiễm lại giận không thể át, lớn tiếng mắng: “Vô liêm sỉ! Ta cứ nghĩ là người đã giết nghiệt súc kia, không ngờ người vẫn giữ lại nó trên đời!”

Lời này vừa nói ra, không chỉ có là Địch Tú, ngay cả Minh Sương Thần cùng Mai Tử Thất đều kinh ngạc không thôi.

Úy Trì Tư Nghiễm căm tức nhìn Địch Tú, nói: “Nữ nhi của ta nếu có sơ xuất gì, ta muốn người sống không bằng chết!”

Hắn dứt lời, bước nhanh ra cửa.

Địch Tú trong lòng lo lắng, cũng bất chấp Úy Trì Tư Nghiễm uy hiếp, vội vàng đi theo.

Minh Sương Thần nhíu chặt đôi mày, quay đầu nhìn Mai Tử Thất, vừa muốn hỏi, đã thấy Mai Tử Thất cúi đầu, cười vui vẻ.

“Tiên sinh.....” Minh Sương Thần nhướng mi, nói, “Nhìn dáng vẻ của huynh, như vậy là Minh Nguyệt sẽ không có việc gì?”

Mai Tử Thất ngược mắt, nhẹ nhàng lắc lắc đầu, “Điều này ta không dám nói.” Hắn dừng một chút, nói tiếp, “Chỉ là, vì sao Úy Trì trang chủ toàn tâm toàn ý muốn bức nữ nhi xuất giá, ta cuối cùng cũng xem như hiểu được.”

Minh Sương Thần nghe xong, có chút kinh ngạc, “Huynh là nói.....”

Mai Tử Thất cười than một tiếng, nói: “Vị hôn phu của Úy Trì sơn trang đại tiểu thư, chính là con của đệ nhất phú thương kinh thành, phẩm mạo song toàn. Nhị tiểu thư hứa định Trần gia, cũng là dòng dõi thư hương, nhà luôn tích thiện. Nghe nói tam nữ cũng đang muốn đính hôn, là con nhà quan lại, nhân phẩm nhất lưu..... Nếu không có nhị tiểu thư làm việc độc ác, hẳn tất sẽ không bắt tái giá với Địch Tú.” Hắn dứt lời, cười nhìn Minh Sương Thần, “Trang chủ thật sự có nỗi khổ tâm, khiến người khâm phục.”

Minh Sương Thần nghe được lời này, trầm mặc một lát, mới mở miệng nói: “Cho nên Thiên hồ mới có thể chọn Minh Nguyệt.....”

Mai Tử Thất bước đi, đến bên cạnh nàng, nói: “Nghe lời mới vừa rồi hẳn nói, quận chúa còn chưa hiểu sao?..... Nếu hẳn có thể chọn chồng cho Minh Nguyệt, sợ là đã sớm làm.”

Minh Sương Thần lại nhăn mày, nhẹ giọng nói: “Vì sao huynh luôn biết rõ như vậy?”

“‘Trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường’, ngoài cuộc tình tảo trong cuộc u mê.” Mai Tử Thất cười đáp, “Ta làm khán giả mười mấy năm, sao lại không rõ chứ?” Hắn nhẹ nhàng thở dài, nói như thế, tiếp đó đi ra ngoài, “Thiên hồ chọn chủ, chắc chắn là ở từ đường Úy Trì gia. Chúng ta cũng đi xem đi.”

Minh Sương Thần gật gật đầu, chậm rãi đi theo.

.....

Lại nói lúc Úy Trì Minh Nguyệt hốt hoảng tỉnh lại, đã phát hiện mình đang ở trong từ đường Úy Trì gia.

Nàng kinh hãi, mở mắt nhìn lên, thấy mình đang ngồi trên một cái ghế lớn điêu khắc tinh xảo. Xiêm y trên người đã bị đổi qua, lụa trắng mềm mịn áp vào da thịt, hơi hơi lạnh. Nàng vừa định cử động, lại phát hiện mình tứ

chi cứng ngắc, cơ thể mềm nhũn, không thể nhúc nhích. Ngược mắt nhìn lên, trên đầu gối lại có một cái bình bằng đồng xanh, hai tay của nàng đang nhẹ nhàng cầm nó. Nàng theo trực giác muốn kêu lên, lại phát hiện cổ họng nghẹn lại, không phát ra tiếng.

Đúng lúc này, một đạo bạch quang xuất hiện. Trong vầng sáng hiện ra một con hồ ly toàn thân tuyết trắng, một đôi mắt u bích thẳng tắp nhìn nàng, mang theo ý cười kêu: “Tứ tiểu thư.”

Nghe nó nói tiếng người, Úy Trì Minh Nguyệt càng sợ hãi.

Hồ ly nhẹ nhàng dừng ở đầu gối nàng, cọ cọ cái bình bằng đồng kia, cười nói: “Tứ tiểu thư không cần sợ hãi, ta là thiên hồ Úy Trì gia nuôi dưỡng, tuyệt không làm ngài bị thương chút nào.....”

Úy Trì Minh Nguyệt nói không ra tiếng, chỉ đành trừng mắt đầy hận ý nhìn nó.

“Ha ha, thoát nhìn, tứ tiểu thư không thích ta nha. Nhưng ta lại rất thích tứ tiểu thư đó.” Hồ ly nói, “Ta bị Úy Trì gia giam cầm hơn trăm năm, đây là lần đầu tiên ta được tự chọn chủ. Thật sự là nhờ ơn Địch tiểu tử kia.....”

Úy Trì Minh Nguyệt nghe nó nhắc tới Địch Tú, suy nghĩ càng hỗn loạn. Nàng không khỏi yên lặng nhớ kỹ tên của hắn, muốn giảm đi sợ hãi trong đáy lòng.....

“Tứ tiểu thư, đừng sợ nha. Ta đã nói rồi, ta sẽ không thương tổn ngài.” Hồ ly nhẹ nhàng tiến sát vào nàng, nói, “Ta là thiên hồ tu luyện ngàn năm, ngài nếu làm chủ nhân của ta, ta liền có thể thành toàn mọi tâm nguyện của ngài.....”

Úy Trì Minh Nguyệt nhú mày, liều mạng nỗ lực muốn tránh thoát trói buộc.

Đúng lúc này, có người vọt vào từ đường, cao giọng gọi nàng: “Minh Nguyệt!”

Úy Trì Minh Nguyệt trong lòng cả kinh, ngược mắt nhìn lại. Khi nàng nhìn thấy Địch Tú, sợ hãi liền biến mất, nở nụ cười.

Địch Tú nhìn thấy nàng, mừng rỡ như điên, nhún người tiến lên.

Thiên hồ lại có vẻ không vui, quay đầu nhìn hắn một cái.

Chỉ một cái liếc mắt, Địch Tú liền chỉ cảm thấy một sức mạnh vô hình hóa thành bức tường, đẩy hắn văng ra. Hắn lão đảo, sắp ngã xuống.

Lúc này, có người vươn tay, nhẹ nhàng đỡ sau lưng hắn, giúp hắn ổn định thân hình.

Địch Tú quay đầu, đã thấy người giúp hắn, là Úy Trì Tư Nghiễm.

“Trang chủ.....” Địch Tú theo bản năng mở miệng, gọi một tiếng.

Úy Trì Tư Nghiễm cũng không để ý tới hắn, lập tức đi ra phía trước, lên tiếng quát: “Nghiệt súc! Còn không thả nữ nhi của ta!”

Hồ ly lắc lắc đầu, cười nói: “Tư Nghiễm a, đừng dữ như vậy chứ, ta sẽ không làm gì nữ nhi của người đâu.”

“Người câm miệng! Nữ nhi Úy Trì gia ta tuyệt sẽ không để mặc người đùa bỡn, người thức thời thì thả Minh Nguyệt ra, nếu không ta lột da của người!” Úy Trì Tư Nghiễm lớn tiếng quát.

Hồ ly nở nụ cười, mang theo vẻ khinh miệt: “Người nếu có thể giết ta, đã sớm động thủ. Linh Tuệ vừa chết, người liền đem nữ nhi nhất nhất gả ra, lại trăm phương ngàn kế muốn giết ta. Đáng tiếc, người chung quy cũng chỉ là một người phạm, há có thể làm gì được ta?” Nó nhẹ nhàng ghé vào chân Úy Trì Minh Nguyệt, lại nói, “Hơn nữa, sao lại nói là ta ‘đùa bỡn’ nữ nhi

Úy Trì gia người? Năm đó tổ tiên Úy Trì gia sắp đặt tìm bắt ta, lại lấy một cô gái đồng trinh làm vật dẫn, thi hạ ‘linh huyết chi thể’, làm cho ta không thể không phục dịch cho Úy Trì gia.....” Nó nói đầy vẻ khinh miệt, “Nếu không phải như thế, Úy Trì sơn trang sao có cơ nghiệp ngày hôm nay?”

Úy Trì Tư Nghiễm nghe vậy, trầm mặc không nói.

“Hành động càn quấy của người, thật làm cho lòng ta lạnh lẽo.....” Hồ ly lắc đầu, “Nhưng mà, phần gan dạ sáng suốt cũng đáng giá khen ngợi. Ha ha, đáng tiếc, người rất cuộc cũng đến chậm một bước. Nhìn ‘Trấn hồ’ mới tinh này, người còn chưa hiểu sao?”

Ánh mắt Úy Trì Tư Nghiễm dừng ở cái bình bằng đồng, trong lúc nhất thời lộ ra vẻ bi thống.

“Ha ha, ta đã cùng Minh Nguyệt tiểu thư kết hạ ‘linh huyết chi thể’, nàng hiện tại là tân chủ nhân của ta. Yên tâm đi, ta vẫn bảo vệ Úy Trì gia các người, càng ngày càng mạnh, hưởng hết phần vinh.....” Hồ ly cười nói.

Úy Trì Tư Nghiễm nhú mày, định lên tiếng. Lại nghe Địch Tú bên cạnh mở miệng, nói: “Thả nàng ra!”

Hồ ly nghe xong, cười bất đắc dĩ, “Địch tổng quản..... Nếu ta nhớ không lầm, là người nói đã đối với nàng đoạn tâm tuyệt niệm, tùy ta muốn làm gì thì làm.”

Địch Tú tiến lên vài bước, nói: “Người thả nàng, muốn ta làm gì cũng được.....”

“Ha ha ha,” Hồ ly nở nụ cười, “Thật buồn cười, người bất quá cũng chỉ là một người trần, có thể giúp ta cái gì? Nàng hiện tại là của ta, người ngoan ngoãn hết hy vọng đi. Đương nhiên, niệm tình người thả ta ra, ta nhất định tìm cô nương tốt khác cho người, hắc hắc.....”

Địch Tú ngược mắt, nhìn Úy Trì Minh Nguyệt. vẻ mặt của nàng tràn đầy hoảng sợ, đôi mắt không hề chớp nhìn hăn, như cầu cứu.

“Nếu không phải do ý nghĩ ngu ngốc của ta, sẽ không hại nàng như thế.....” Địch Tú chậm rãi đi ra phía trước, trầm giọng nói, “Ta mở ‘Trần hồ’ ra, chỉ là muốn đoạn đi căn cơ của Úy Trì sơn trang..... Khi thiên hồ hỏi ta muốn có điều gì, ta cảm thấy thật buồn cười. Thứ ta muốn, thì sẽ dùng đôi tay mà tạo lấy, cần gì phải dùng yêu pháp thần lực..... Nhưng mà, có một việc, vô luận cố gắng như thế nào, cho dù hao hết tâm tư, bỏ cả mạng, cũng không có được.....”

Úy Trì Minh Nguyệt nghe hăn nói những lời này, trong lòng rung động, quên cả sợ hãi.

Hăn đứng ở trước mặt nàng cách đó không xa, cười bất đắc dĩ, “Chính là xa như vậy..... Cho tới nay, đều xa như vậy..... Mỗi khi ta nghĩ mình đã hết hy vọng, tuyệt vọng, thấy được nàng, liền lại sinh ra vọng niệm. Đối với nàng, vọng niệm chung quy là vọng niệm.” Trong khi hăn nói, trong mắt lấp lánh nước, “Ta đã không còn hy vọng xa vời nàng có thể yêu thương ta, không chiếm được tâm của nàng, được người của nàng cũng tốt..... Có ý niệm ti bỉ như vậy trong đầu, ta chấp nhận nguyện vọng kia.....”

“Cho nên quận chúa nói ta lừa nàng, nói ta bụng dạ khó lường, ta thật sự không thể phản bác.....” Địch Tú nhẹ nhàng cười, “Nàng mạng ta lãnh khốc vô tình, ti bỉ vô sỉ, không từ thủ đoạn..... Ta ngoại trừ thừa nhận, không còn cách nào. Ta cho rằng nàng sẽ không tha thứ ta, có lẽ ta ngay cả tư cách bị nàng hận cũng không có Thiên hồ nói cho ta biết muốn chọn nàng làm chủ, ta thật sự một chút biện pháp cũng không có. Ngoại trừ hy vọng Vương gia cùng quận chúa lập tức quyết định hôn sự cho nàng, ta cái gì cũng không làm được. Ta cho tới bây giờ cũng chưa từng nghĩ tới, nàng sẽ trở về, sẽ đến ngăn cản ta thành thân.....”

Úy Trì Minh Nguyệt nhìn hăn, không khỏi rơi lệ.

“Cướp cô dâu cái gì, hoang đường buồn cười vô cùng. Nhưng mà, ta thật sự rất cao hứng.....” Hăn cười dịu dàng, trong mắt tràn ngập hạnh phúc, “Không phải bởi vì thiên hồ chú pháp, lại càng không phải là nằm mơ, ta thật sự có thể ở bên cạnh nàng..... Ta lúc này mới hiểu được, thì ra chỉ cần có nàng, ta không cần thứ gì khác.....” Hăn nói tới đây, giọng điệu lại trở nên lạnh lùng kiên định, “Cho nên, đến giờ phút này, ai cũng đừng mơ tưởng cướp nàng đi!”

Hăn nhìn thiên hồ, lạnh nhạt nói: “Người nếu thả nàng, yêu cầu gì, ta đều đáp ứng. Bằng không, cho dù tổn cả đời, ta cũng sẽ tìm được biện pháp giải trừ ‘linh huyết chi thệ’. Đợi khi nàng được tự do, ta sẽ lột da rút xương người! Bầm thây vạn đoạn!”

Tiếng nói của hăn vang vọng trong từ đường, từ nơi xa xăm vọng lại.

Khi Minh Sương Thần cùng Mai Tử Thất đi vào từ đường, liền nghe được lời này. Mai Tử Thất mỉm cười, vẻ mặt vui mừng.

Hồ ly run sợ một chút, vừa muốn mở miệng. Lại nghe giọng Úy Trì Minh Nguyệt vang lên, nói:

“Cút ngay.”

Hồ ly cả kinh, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Úy Trì Minh Nguyệt run nhè nhẹ, dùng hết khí lực toàn thân chống lại trời buộc.

“..... Cút ngay cho ta!” Úy Trì Minh Nguyệt cắn răng, lại quát một tiếng.

Hồ ly lui lại mấy bước, bay lên không trung.

Lúc này, Úy Trì Minh Nguyệt rất cục cựa cũng mở được mở trời buộc, nàng đột nhiên đứng lên, giơ bình đồng trong tay lên, hung hăng nện xuống đất.

Chỉ nghe một tiếng chói tai, cái bình kia vỡ vụn, ánh sáng từ khe hở tràn ra, tràn khắp mọi nơi.

“Cái gì mà chủ nhân thiên hồ chứ, ta không thèm!” Úy Trì Minh Nguyệt lời nói kiên định vô cùng.

Lời nàng còn chưa dứt, Địch Tú đã tiến lên, một tay kéo nàng ôm vào trong lòng. Hơi ấm quen thuộc, làm cho Úy Trì Minh Nguyệt cười rơi lệ. Nàng vươn tay ôm thắt lưng, cúi đầu cười.

Hồ ly nhìn cái bình bị vỡ vụn, mở miệng nói: “Tứ tiểu thư, ta chính là thiên hồ đặc đạo ngàn năm, thông thiên, biến nam biến nữ, pháp lực vô biên. Làm chủ nhân của ta, vinh hoa phú quý, dễ như trở bàn tay. Chẳng lẽ, người thật sự tuyệt không cần sao?”

Úy Trì Minh Nguyệt quay đầu, nhìn hồ ly kia, khinh thường nói: “Không thèm!” Nàng lại ngược mắt, nhìn Địch Tú, ôn nhu cười nói, “Chỉ cần có chàng, ta cái gì cũng có thể không cần.....”

Địch Tú nhìn nàng, chỉ cười, không nói lời nào.

Hồ ly nghiêng đầu, “VẬY trăm năm cơ nghiệp của Úy Trì gia, người cũng không để ý?”

Úy Trì Minh Nguyệt nghe vậy, nhú mày nói, “Chẳng lẽ không có thiên hồ, Úy Trì gia liền không thể làm được gì sao? Nếu đúng như vậy, có suy tàn, cũng không đáng tiếc!”

Úy Trì Tư Nghiễm bên cạnh nghe được lời này, chỉ đành bất đắc dĩ cười.

“Ha ha ha, quả nhiên không ngoài sở liệu của ta a!” Thiên hồ bỗng nhiên nở nụ cười. Lúc này, trấn hồ đã hoàn toàn vỡ vụn, ánh sáng trong bình dày như khói, chụp xuống thân thể thiên hồ. Chỉ thấy hồ ly này lại chậm rãi biến hóa, thành một thiếu niên. Thiếu niên kia thanh tú lệ xinh đẹp, môi hồng răng trắng. Một thân bạch y, bỗng bành bay lượn. Thiếu niên mỉm cười, hạ thấp người cúi đầu với Úy Trì Minh Nguyệt, nói, “Đa tạ tứ tiểu thư.”

Biến hóa này, làm cho mọi người đều thấy khó hiểu. Mai Tử Thất lại hiểu rõ cười, nói: “Thì ra là thế. Xem ra ‘linh huyết chi thể’ đã được giải.”

Thiếu niên nghe vậy, mỉm cười nhìn Mai Tử Thất, “Đúng như tiên sinh nói. Nếu muốn giải trừ ‘linh huyết chi thể’, chỉ có hai cách. Thứ nhất, là đoạn tuyệt huyết mạch của Úy Trì gia, không có con cháu. Thứ hai, chính là chủ nhân của ta lên tiếng giải ước, thả ta tự do..... Ta chờ mấy trăm năm, rốt cục cũng đợi được người này. Ha ha ha.....”

Thiếu niên dứt lời, lại nhìn Úy Trì Tư Nghiễm, nói: “Sư Nghiễm a, may mắn nữ nhi này chưa xuất giá nha.”

Úy Trì Tư Nghiễm bất đắc dĩ càng sâu, không khỏi cúi đầu, nhẹ nhàng nở nụ cười.

Thiếu niên lại nhìn về phía Địch Tú, nói: “Tiểu tử, nguyện vọng của người ta đã thực hiện. Nhưng mới vừa rồi người nói năng lỗ mãng với ta, ta cũng không quên đâu.....”

Còn không chờ Địch Tú mở miệng, Úy Trì Minh Nguyệt liền nổi giận nói: “Lớn mật! Làm càn! Người dám uy hiếp chúng ta!”

Thiếu niên cả kinh, không dám lên tiếng.

“Đã được tự do, còn không mau đi!” Úy Trì Minh Nguyệt nhú mày, nói thế.

Thiếu niên khẽ nhú mày, có chút bất mãn, nói: “Thật hung dữ..... Ta đi là được rồi.....” Hắn lại nhìn Địch Tú một cái, “Người tốt cuộc có gì tốt hơn ta chứ?”

Không đợi Úy Trì Minh Nguyệt giận dữ quát, thiếu niên đã biến mất, chỉ lưu lại một tràng cười, hân hoan vui sướng.

Úy Trì Minh Nguyệt thấy thế, chỉ đành nhú mày, âm thầm bất mãn.

Địch Tú cười, thờ phào một cái.

Lúc này, Úy Trì Minh Nguyệt bỗng nhiên mở miệng, hỏi hắn nói: “Sao chàng vẫn còn mặc xiêm y này hả?”

Địch Tú nghe vậy, bất đắc dĩ mà cười, “Tứ tiểu thư của ta, nàng đừng quan tâm đến xiêm y này được không?”

“Không được!” Úy Trì Minh Nguyệt nhéo nhéo vạt áo hắn, nói, “Chàng xem, ẩm ướt như vậy.....”

Địch Tú nghe được lời này, bất đắc dĩ trong lòng, đều hóa thành ầm áp. Thì ra mọi rắc rối, đều là tự tìm phiền não. Chỉ cần như thế, không tốn sức chút nào, mọi chuyện đều kết thúc.....

THỦY TÚ SƠN MINH

Na Chích Hồ Ly
www.dtv-ebook.com

Chương 29

Chuyên ngữ: Lệ Lâm.

Tháng năm, đối với Úy Trì sơn trang mà nói, quả thật là chuyện tới dồn dập.

Hôn sự của nhị tiểu thư Úy Trì Thái Ngọc đã làm cho mọi người sợ hãi, chuyện cháy nổ lại nguy hiểm phi thường, may mà trang chủ Úy Trì Tư Nghiễm ứng đối thích đáng, không có thương vong quá lớn. Úy Trì Thái Ngọc mặc dù bị thương, nhưng nay cũng không đáng ngại. Sóng này chưa yên, thiên hồ Úy Trì gia nuôi dưỡng bỏ đi, lại khơi dậy một phen sóng gió không nhỏ. Nhưng Úy Trì Tư Nghiễm đối với việc này lại thật ung dung, nhất nhất khuyên phục những người trong họ muốn sinh sự. Những thủ đoạn trong đó, khỏi phải bàn.

Khiến người ta sửng sốt nhất là, Tình Quân quận chúa đã sớm hòa li (giống li hôn nhưng là hoàng thân quốc thích li hôn) lại mang theo tứ tiểu thư Úy Trì Minh Nguyệt ở lại sơn trang một thời gian. Tinh binh Nam Lăng vương phủ lúc trước đến đây đương nhiên cũng ở lại trong trang. Trong khoảng thời gian ngắn, thế lực khó phân, tình huống khó đoán. Những người vốn trong lòng còn nghi vấn, cũng không thể không ngừng truy cứu, quên cả tranh đấu.

Đến cuối tháng sáu, mọi người của Nam Lăng vương phủ mới chuẩn bị trở về. Đến ngày, sáng sớm mọi người liền thu dọn mọi thứ, chuẩn bị khởi hành.

Úy Trì Tư Nghiễm đưa tiễn một đoàn, đến đình ngoài trang mười dặm, xa mã ngừng lại nghỉ ngơi, cuối cùng cũng nói lời tạm biệt.

Úy Trì Tư Nghiễm cũng không nói nhiều, khách sáo vài câu, liền gọi Địch Tú đến bên cạnh hẳn.

Địch Tú cau mày, cũng không biết nên đối mặt hẳn như thế nào, đành phải gọi một tiếng “trang chủ”, trầm mặc không nói.

Úy Trì Tư Nghiễm cũng không mở miệng, chỉ lấy ra một quyển kiếm phổ, đưa cho hẳn.

“Lạc Vân kiếm pháp?” Địch Tú nhìn bản kiếm phổ kia, có chút kinh ngạc. Đây là tuyệt kỹ Úy Trì gia, không truyền ra ngoài. Hẳn không khỏi chần chờ, không dám tùy tiện nhận.

Thấy hẳn như thế, Úy Trì Tư Nghiễm mở miệng, nói: “Bộ kiếm pháp này người sớm học trộm, nay còn khách khí cái gì?”

Địch Tú nghe được lời này, ngược mắt nhìn Úy Trì Tư Nghiễm, trong vẻ mặt có chút đề phòng.

“Lạc Vân kiếm pháp chỉ truyền trong dòng tộc.....” Úy Trì Tư Nghiễm đem kiếm phổ để vào tay hẳn, nói, “Ta vốn định cho Minh Nguyệt, nhưng nó cố ý không học. Người là vị hôn phu nó chọn, truyền cho người cũng vậy thôi.”

Địch Tú nhìn thoáng qua kiếm phổ trong tay, suy nghĩ một lát, mở miệng nói: “Cũng là như thế..... Vì sao Hương Dục.....”

Không đợi hẳn nói xong, Úy Trì Tư Nghiễm cắt ngang lời hẳn, nói: “Sao lại nhắc tới người này.”

Địch Tú nghe vậy, giận dữ nói: “Trang chủ không dám trả lời?”

Úy Trì Tư Nghiễm liếc hẩn một cái, nói: “‘Chung Linh Dục Tú’, ta chỉ giữ lại người đi theo bên cạnh, đạo lý trong đó, người còn chưa hiểu sao?”

Địch Tú khó hiểu.

Úy Trì Tư Nghiễm bất đắc dĩ cười, “Bởi vì người ngốc nhất.”

Địch Tú sừng sốt, sau đó có vẻ không vui.

“Xem kìa. Vui giận đều hiện ra mặt..... tật xấu này, như thế nào cũng không đổi được.” Úy Trì Tư Nghiễm nhìn hẩn, nhẹ nhàng thở dài, nói, “Theo ta được biết, kiếm pháp của người không phải là học trộm, mà là Hướng Dục truyền dạy. Mà kiếm pháp của hẩn, là Thái Ngọc dạy.....”

“Người biết?” Địch Tú nói.

Úy Trì Tư Nghiễm nói: “Kỳ thật có đôi khi không biết còn tốt hơn biết..... Năm đó, có người mật báo với ta người học trộm kiếm pháp. Ta cho người ngầm tra, mới biết được việc này.” Hẩn cười cười, “..... Người mật báo là ai, người hiện tại hẩn là có thể nghĩ ra.”

Địch Tú kinh hãi, hồi lâu mới chậm rãi bình phục. Tay hẩn nắm kiếm phổ run nhè nhẹ, vẻ mặt u sầu.

“Học trộm kiếm pháp, giết hại đồng sự, ta đều có thể làm như không thấy.” Úy Trì Tư Nghiễm nói, “Chẳng qua, nếu là dám lừa gạt nữ nhi của ta, mưu đồ gây rối, ta nhất định phải khiến hẩn sống không bằng chết.....”

Úy Trì Tư Nghiễm dứt lời, xoay người lên ngựa, nói với Địch Tú: “Người tự lo thân.”

Địch Tú nhìn hẩn đi xa, run run một hồi, mới thở ra một hơi thật dài. Hẩn thu hồi kiếm phổ, xoay người rời đi, không quay đầu lại.

.....

Khi trở lại Nam Lăng vương phủ, đã là hơn nửa tháng sau.

Mọi việc phát sinh trong Ủy Trì sơn trang, Minh Sương Thần đã sớm truyền thư về, nhất nhất báo cho biết. Mà Nam Lăng Vương đối với chuyện của Ủy Trì gia, không có chút hứng thú. Duy nhất quan tâm, chỉ có hôn sự của Ủy Trì Minh Nguyệt.

Đợi mọi người đã nghỉ ngơi được một chút, Nam Lăng Vương liền bảo người truyền Địch Tú đến thư phòng hỏi chuyện. Ông tinh tế đánh giá Địch Tú một phen, mở miệng hỏi nói: “Tiểu tử, người dựa vào cái gì để cưới cháu gái ta?”

Địch Tú thoáng cân nhắc, mở miệng đáp: “Địch Tú không có thân thế hiển hách, lại không có gia tài bạc triệu. Nhưng luận tài học võ nghệ, cũng không thua người khác.”

Nam Lăng Vương cười nói, “Thủ hạ bốn vương rất nhiều lương tướng mưu sĩ. Bằng vào tài học võ nghệ, có phần ít ỏi.”

Địch Tú nghe vậy, quỳ một chân, có chút khiêm tốn, nói: “Địch Tú nhớ rõ Vương gia từng nói qua, nam tử nếu không thể kiến công lập nghiệp, đó là ủy khuất thê tử. Địch Tú cũng nghĩ vậy. Nay Địch Tú tuyệt không dám cầu gả Minh Nguyệt cho.”

Nam Lăng Vương nghe xong, có chút kinh ngạc, ý cười càng thịnh, hỏi: “Lời này có ý gì?”

Địch Tú vẫn cung kính, nói: “Vừa rồi Địch Tú nói tài học võ nghệ, chỉ là tự tiến cử với Vương gia, xin Vương gia ban cho Địch Tú một cơ hội kiến công lập nghiệp.”

Nam Lăng Vương cười nói: “Vây hôn sự của người cùng Minh Nguyệt?”

“Đợi cho công thành danh toại, bàn lại hôn sự cũng không muộn.”
Địch Tú nói.

Nam Lăng Vương cười ha hả, “Ha ha ha, hảo tiêu tử. Người tuy có tâm ý này, ta chỉ sợ cháu gái kia của ta không thể chờ a, ha ha ha.” Ông từ trên bàn lấy ra một lệnh bài, đứng dậy đi tới trước mặt Địch Tú, “Như vậy được rồi. Thời gian gần đây, vùng tây quận Nam Lăng có cường đạo tác loạn, người đã có lòng muốn kiến công lập nghiệp, liền nghe lệnh bốn vương, lãnh binh đi tiêu diệt.”

Địch Tú vươn hai tay, tiếp được lệnh bài, nói: “Đa tạ Vương gia thành toàn.”

Nam Lăng Vương đỡ hẳn đứng dậy, vỗ vỗ bờ vai của hẳn, “Hy vọng bốn vương không nhìn lầm người. Binh quý thần tốc, người ngay hôm nay xuất phát đi.”

“Dạ.” Địch Tú nói, hành lễ rời khỏi thư phòng.

Hắn vừa ra khỏi cửa, đã thấy Mai Tử Thất đang áp vào cửa sổ, bộ dáng thật là cổ quái.

Địch Tú hơi hơi nhíu mày, hướng hẳn giơ lên trong tay lệnh bài, nói: “Ta còn cho là khảo nghiệm gì..... Chỉ thường thôi.”

Mai Tử Thất lắc đầu, cười thở dài: “Aiz, A Tú a, nghe người nói lời này, giống như đang thất vọng vậy.”

Địch Tú thu hồi lệnh bài, từ chối cho ý kiến.

Mai Tử Thất cười mỉm đi đến bên cạnh hắn, nói: “Như thế cũng tốt. Bất quá, tiên sinh có mấy câu muốn dặn người.....” Hắn thanh thanh cổ họng, “Khụ khụ, A Tú a, lấy năng lực của người, đối phó cường đạo này đương nhiên không đáng kể. Nhưng giết hại đồng sự, giẫm lên người khác gì đó, trăm ngàn lần nên khắc chế, nhớ lấy nhớ lấy.....”

Địch Tú nhíu mày, bất mãn đáp: “Đa tạ tiên sinh nhắc nhở, Địch mỗ ghi nhớ trong lòng.”

Hắn dứt lời, hừ lạnh một tiếng, rời đi.

Mai Tử Thất vừa cười vừa ngẩng đầu lên, lúc này, lại nghe giọng Minh Sương Thần vang lên ở sau lưng:

“Tiên sinh.”

Mai Tử Thất xoay người hành lễ, gọi: “Quận chúa.”

Minh Sương Thần ngược mặt, nhìn thoáng qua Địch Tú đã đi xa, bất đắc dĩ nói: “Xem ra, tiểu tử này dễ dàng thông qua khảo nghiệm của phụ vương ta như thế, là diệu kế của Mai tiên sinh?”

Mai Tử Thất vội vàng ngẩng đầu lên, “Đâu có đâu có.”

Minh Sương Thần nở nụ cười, nói: “Tiên sinh chỉ điểm hắn nhiều thứ như vậy, vì sao lại không chỉ điểm Sương Thần?”

Mai Tử Thất nghe được lời này, hơi khó hiểu.

Minh Sương Thần chậm rãi nói: “Thiên hồ cũng không phải là thông thiên triệt (thông hiểu mọi việc), không gì làm không được. Trăm năm nay, Ủy Trì gia chẳng qua là nhờ vào pháp lực của nó để tạo chú sát (chú, lời nguyện giết người), hoặc là mê hoặc lòng người. Mà hôn nhân của Ủy Trì gia, cũng không đơn thuần. Trang chủ các thế hệ thú thê tử, không người

nào không phải vì khuếch trương thế lực của mình. Lợi dụng thiên hồ mê hoặc tâm trí những nữ tử này, cũng là thủ đoạn Úy Trì gia quen dùng.....”

“Điều này, là ta hỏi qua Mai cốt tán nhân mới biết được.” Trong giọng nói của Minh Sương Thần có phiến muộn, “Như thế nghĩ lại, ngày xưa hoa đăng gặp gỡ, thậm chí sau lại tư định chung thân. Hãn thủy chung không có lợi dùng chú lực thiên hồ. Có lẽ trong đó, xác thực có chân tình.....”

Mai Tử Thất vẻ mặt hơi hơi buồn bã.

Minh Sương Thần nhìn hãn, nói: “Lấy tài trí của tiên sinh, chắc đã sớm biết việc này, vì sao không bẩm báo?”

Mai Tử Thất liếc nhìn nàng một cái, xấu hổ cười, nhưng không cách nào trả lời.

“Tiên sinh.....” Minh Sương Thần nói, “Mặc dù hãn thực lòng, nhưng đình thê hựu thiếp là sự thật, muốn có Nam Lăng cũng là sự thật. Sương Thần dù có tiếc nuối, đến hôm nay, cũng tuyệt không hối hận.”

Mai Tử Thất hạ mắt, mỉm cười đáp: “Như thế rất tốt.....”

Minh Sương Thần cũng cười, nàng tiến lên vài bước, nói: “Tiên sinh không chỉ xem nhẹ Sương Thần, cũng đánh giá thấp bản thân..... Nay, tiên sinh có bằng lòng, cùng Sương Thần đánh cờ hay không?”

Mai Tử Thất kinh ngạc, hãn ngược mắt nhìn Minh Sương Thần, trầm mặc thật lâu.

Chốc lát sau, hãn bật cười, ôm quyền cúi đầu, đáp: “Vô cùng vinh hạnh.”

Hai người nhìn nhau cười, không cần phải nhiều lời nữa.

.....

Ngay chiều hôm đó, Nam Lăng vương phủ điểm binh, đi Tây quận trừ phiến loạn.

Úy Trì Minh Nguyệt đứng ở cửa vương phủ, nhìn binh lính chờ xuất phát, lòng vô cùng không vui.

Địch Tú giục ngựa, đứng trước mọi người, đang cùng phó tướng trao đổi công việc trước khi xuất phát. Lúc trước rời khỏi Úy Trì sơn trang, mọi người tìm tuấn mã “Tịch Truy” về, nay do hăn cưỡi. Hăn một thân trang bị nhẹ nhàng, cũng không mặt phụ giáp, trong đám binh lính chuẩn bị kỹ, có chút đơn bạc. Nhưng hăn vẻ mặt thản nhiên, lại có chút nổi bật.

Úy Trì Minh Nguyệt suy nghĩ một lúc, vẫn đi ra phía trước, kéo dây cương tuấn mã lại.

Địch Tú thấy nàng như thế, mở miệng hỏi nói: “Làm sao vậy?”

Úy Trì Minh Nguyệt hơi hơi nhú mày, nghiêm túc nói: “Chàng không thắng cũng không sao..... Cùng lắm thì bỏ trốn.....”

Địch Tú nghe vậy, xấu hổ nhìn tướng sĩ bốn phía. Hạ giọng, bất đắc dĩ cười nói: “Chuyện tới nước này còn nói ta không thắng được, nàng đến tột cùng có bao nhiêu xem nhẹ ta hả?”

Úy Trì Minh Nguyệt lắc đầu, “Ta không có xem nhẹ chàng, chỉ là.....”

Địch Tú ngắt lời nàng, lại cười nói: “Tứ tiểu thư yên tâm. Địch mỗ tâm ngoan thủ lạt, lãnh khốc vô tình, không từ thủ đoạn..... chuyện giết người sát nhân, Địch mỗ rất có tự tin.”

Úy Trì Minh Nguyệt nghe hăn nói như thế, không khỏi bật cười.

Địch Tú thấy nàng như thế, cười ôn nhu, gọi một tiếng: “Minh Nguyệt.....”

Úy Trì Minh Nguyệt ngược mắt nhìn hắn, chờ hắn nói.

Địch Tú cúi người, trước mặt mọi người, nhẹ nhàng hôn trán nàng.

Úy Trì Minh Nguyệt kinh hãi, lập tức đỏ mặt, gương mặt không chịu nổi.

Địch Tú lại cười đến sung sướng, hắn ngồi thẳng người, nói: “Nhanh nhất mười ngày, chậm nhất một tháng, cầu hôn xin cưới, quyết không nuốt lời.”

Úy Trì Minh Nguyệt nghe được lời này, bỏ cả xấu hổ ra sau đầu, trong lòng tràn đầy vui sướng, nàng cười rạng rỡ, xinh đẹp vô cùng.

Tướng sĩ đã đi xa, nàng vẫn nhìn về phía họ.

Cuối tháng bảy, giữa mùa thu. Đúng là trời quang trong trẻo, thủy tú sơn minh.

Chính văn hoàn.

Ngoại truyện · Một [thượng]

Chuyên ngữ: Lệ Lâm.

Vào đông tuyết lớn, chất cao như bông. Mọi màu sắc đều bị vùi lấp, trong trời đất chỉ còn duy nhất một màu trắng.

Trong từ đường của Úy Trì sơn trang, đèn đuốc sáng trưng, trong ánh nến rục rở, nổi bật một chiếc ghế dựa lớn điêu khắc tinh xảo. Ngồi trên ghế là một lão phụ nhân, bà tuổi đã già, đầu bạc như tuyết, trong mắt âm đạm. đang nằm trên chân bà là một con cáo trắng, đôi mắt u bích, nhìn một trung niên nam tử ở phía trước.

Nam tử kia dáng người anh tuấn, diện mạo tuấn lãng, đúng là trang chủ Úy Trì Tư Nghiễm. Giờ phút này, hãn mày kiểm thâm khóa, vẻ mặt ngưng trọng.

Lão phụ nhân ho khan vài tiếng, mở miệng nói: “Ta cũng không muốn làm kẻ địch của Nam Lăng vương phủ, chỉ là, oa nhi kia là huyết mạch Úy Trì gia ta, dù thế nào cũng phải nhận tổ quy tông.” Lão phụ nhân lại thở dài một tiếng, nói, “Thời gian của ta không còn nhiều, oa nhi này cũng đã gần đến tuổi cập kê, không thể kéo dài thêm.....”

Úy Trì Tư Nghiễm vẫn trầm mặc, không trả lời.

“Tư Nghiễm a, người hàng năm đều theo lễ nghĩa đến Nam Lăng vương phủ đàm phán. Chúng ta sớm hết lòng quan tâm giúp đỡ. Nay, còn có gì để do dự chứ?” Lão phụ nhân nhẹ nhàng vuốt ve tóc trắng trên chân, nói, “Đi thôi, một mệnh lệnh, đừng để ta phải nói lần thứ hai.”

Úy Trì Tư Nghiễm nghe xong, gật đầu thi lễ, rời khỏi từ đường.

Ngoài từ đường, có bốn thiếu niên. Đều khoảng mười tám mười chín tuổi, áo xanh sẫm, trường kiếm thuận chất.

Bốn người này chính là thân tín của trang chủ, lấy bốn chữ “chung linh dục tú” mà ban tên. Theo tuổi tác mà phân thứ hạng, theo thứ tự là: Lương Chung, Trịnh Linh, Hương Dục cùng Địch Tú.

Nhìn thấy Úy Trì Tư Nghiễm đi ra, bốn người đều hành lễ, gọi: “Trang chủ.”

Úy Trì Tư Nghiễm dừng chân, mở miệng nói: “Lương Chung, Trịnh Linh, Hương Dục, ba người các người thu thập hành trang, tức khắc lên đường đến Nam Lăng vương phủ, đem tứ tiểu thư mang về.”

Ba người tuân lệnh, cùng dạ một tiếng.

“Địch Tú, ta nơi này có một thi thể nữ tử, đợi lão phu nhân an bài xong, người mang thi thể đuổi theo họ.” Nam tử lại phân phó.

Địch Tú gật đầu, đáp: “Dạ.”

Úy Trì Tư Nghiễm trầm giọng, nói: “Nhớ kỹ, là tặc phi tác loạn, đêm trộm Nam Lăng vương phủ, sát hại Úy Trì tứ tiểu thư, bỏ xác đồng hoang. Hành động bí mật, đừng để bại lộ.”

Hắn đang nói, Lương Chung lại mở miệng, nói: “Trang chủ, ba người thuộc hạ vẫn chưa gặp qua tứ tiểu thư, sợ có sai sót.”

Úy Trì Tư Nghiễm nghe vậy, suy nghĩ một chút, nói: “Địch Tú, người từng cùng ta đi Nam Lăng vương phủ, còn nhớ rõ tứ tiểu thư chứ?”

“Thuộc hạ nhớ rõ.” Địch Tú nói.

“Tốt. Người đối với Hương Dục.” Úy Trì Tư Nghiễm dứt lời, lại thêm một câu, “Làm việc cẩn thận, nếu nữ nhi của ta bị tổn hại chút nào, các người đem đầu tới gặp.”

Bốn người “dạ”, phóng người rời đi, biến mất trong gió tuyết mờ mịt. Úy Trì Tư Nghiễm lại đứng trước từ đường, đứng thật lâu.....

.....

Nam Lăng vương phủ cách Úy Trì sơn trang khoảng một tháng lộ trình, ra roi thúc ngựa, chừng mười ngày là đến.

Ngày ấy, là ngày mồng tám tháng chạp. Nam Lăng vương phủ giăng đèn kết hoa, vô cùng vui vẻ. Vào bữa tối, mọi người đều ăn cháo mồng tám tháng chạp*. Duy độc một người rời xa đám người, một mình đứng trong hoa viên.

Đó là một cô gái khoảng mười ba mười bốn tuổi, tuổi tuy nhỏ, đã có mặt ngọc da tuyết. Nàng mặc áo lông cáo trắng, trâm châu ngọc. Trên trán điểm chấm son, càng lộ vẻ xinh đẹp mê người.

Trong vườn tuyết trắng thật dày, mai đã nở, mùi thơm ngát nức mũi. Nàng lại vô tâm thưởng thức, chỉ cau mày, dường như đang tức giận.

Chỉ chốc lát sau, liền có tỳ nữ đem cháo mừng tám tháng chạp đến cho nàng. Vẻ mặt nàng coi thường, lạnh lùng nói: “Ta không cần uống cháo mừng tám tháng chạp! Các người lui ra cho ta! Hừ!”

Các tỳ nữ lại dõ dành một lát, thấy nàng vẫn bất động, đành phải thối lui.

Cô gái càng bất mãn, vượt tuyết đọng trên cành mai, tạo thành quả cầu tuyết, hung hăng ném ra bên ngoài.

Lúc này, chợt nghe tiếng động ồn ào, mơ hồ nghe được có người kêu “thích khách” “tặc nhân” vân vân. Trong lúc nhất thời, thị vệ hồi hả, trong vương phủ trở nên hỗn loạn.

Cô gái kinh ngạc, vừa muốn nhìn xem có việc gì. Bỗng nhiên, một bóng đen hạ xuống, chắn trước mặt nàng.

Nàng kinh sợ thối lui từng bước, còn không chờ nàng nhìn rõ người tới, liền ngửi thấy một mùi hương. Ý thức của nàng lập tức rời rạc, dần dần bất tỉnh nhân sự.

Mắt thấy nàng ngã xuống, hắc y nhân tiến lên ôm lấy nàng. Tiếp đó vọt người nhảy lên, biến mất trong bóng đêm.

Hắc y nhân chạy nhanh nửa ngày, đến một rừng cây, chỉ thấy hai tên hắc y nhân mặc trang phục giống hần đã sớm chờ ở trong rừng.

Hai người trong rừng thấy đồng bọn trở về, đều tiến lên đón. Hai người này, chính là Lương Chung cùng Trịnh Linh.

Lương Chung mở miệng nói: “A Tú, người cuối cùng cũng về đến. Đây là tứ tiểu thư?”

Địch Tú gật đầu, nói: “Đúng vậy.” Hắn nhẹ nhàng buông cô gái trong lòng xuống, để nàng nằm dựa lưng vào cây cối.

Lương Chung nhìn hắn làm xong việc này, nói: “Bây giờ chỉ còn chờ A Dục đến đây, trước nghỉ ngơi chốc lát đi.”

Địch Tú nghe lời, vừa muốn đến bên cạnh điều tức. Lại nghe Trịnh Linh cười nói: “Không nghĩ tới tứ tiểu thư lại là mỹ nhân tuyệt sắc như vậy. Người mẹ Tình Quân quận chúa chắc hẳn còn đẹp hơn, khó trách có thể làm cho trang chủ phao tê khí tử (bỏ vợ bỏ con) a.”

Địch Tú nghe được lời này, cảm thấy khác thường. Hắn dừng chân, quay đầu nhìn lại. Ngay lúc này, Trịnh Linh khởi chưởng, đánh về phía thiên linh cái của cô gái.

Địch Tú kinh hãi, phi người tiến lên, bắt cổ tay Trịnh Linh, giải sát chiêu. Hắn nhíu mày hỏi: “Trịnh Linh, huynh làm gì vậy?”

“Còn không hiểu sao?” Trịnh Linh cười âm trầm.

Địch Tú càng kinh ngạc, “Huynh muốn giết tứ tiểu thư?”

Trịnh Linh không trả lời, một chưởng đánh về phía ngực Địch Tú. Địch Tú xoay người tránh đi, vẻ mặt không tránh khỏi hoảng sợ. Hắn quay đầu, nhìn Lương Chung bên cạnh.

“Chung ca..... Các người.....”

Không đợi Địch Tú nói xong, Lương Chung nâng tay phải lên. Trong tay áo, ẫn một đạo hàn quang. Không đợi Địch Tú nói xong, hàn quang bắn nhanh ra, thẳng vào tim hấn.

Đạo hàn quang kia, chính là một cái phi tiêu dài ba tấc. Địch Tú vội vàng né tránh, nhưng vẫn chậm vài phần. Phi tiêu đâm vào vai trái hấn, gây ra một cơn đau nhức. Hấn cắn chặt răng, rút phi tiêu ra, ổn định tâm thần, bày tự thế sẵn sàng đón địch.

Lương Chung nhìn hấn, có chút tiếc nuối, “Lại bị người tránh được.....”

Nghe được câu này, Địch Tú trong lòng băng giá.

“A Tú, chim khôn chọn cành mà đậu, người chẳng lẽ không biết đạo lý này?” Lương Chung cười cười, nói thế.

Địch Tú nhíu mày, theo bản năng nhìn thoáng qua cô gái phía sau, “Thiên hồ chọn chủ?”

Lương Chung nghe vậy, gật gật đầu, “A Tú, người cũng biết, trang chủ cũng chỉ là con rối. Người chân chính cầm quyền ở Úy Trì gia, là lão phu nhân. Mạng của bà ta cũng chẳng bao lâu, nay tranh quyền đoạt vị kịch liệt đến thế nào, há có thể lại thêm một ‘tứ tiểu thư’ xuất hiện chứ.”

“Các huynh rốt cuộc là là phụng lệnh ai.....” Địch Tú vừa muốn hỏi tiếp, lại thấy miệng vết thương trên vai càng đau đớn. Hấn hạ mắt nhìn, máu ở vết thương là màu đen, chính là hiện tượng trúng độc.

Lương Chung thấy thế, lại cười nói: “A Tú, chúng ta từ nhỏ cùng nhau lớn lên, tình như thủ túc. Người nếu nguyện ý hợp tác, ta lập tức đem giải dược cho người.”

Địch Tú nghe hần nói như thế, hoảng sợ trong lòng, hóa thành bi phần. Hần không nói tiếng nào, cảm tức nhìn hai người kia.

Thấy hần như thế, Trịnh Linh tiến lên, trách mắng: “Hừ, người quả nhiên nguyện một lòng trung thành với Úy Trì Tư Nghiễm. Đã không cùng đường, giữ người làm gì!” Hần dứt lời, tung người tấn công.

Địch Tú tự biết không địch lại, lui mấy bước, vẫn che trước người cô gái kia.

Mắt thấy Trịnh Linh sắp hạ sát chiêu, Lương Chung xuất thủ đỡ hần, quay lại nhìn Địch Tú, nói: “A Tú a, tình thế hiện nay, người còn chưa rõ? Đừng nói người trúng độc, cho dù người hoàn hảo vô thương, cũng không phải đối thủ của hai người chúng ta. Nha đầu kia cùng người không thân chẳng quen, người cần gì phải vì nàng mà bỏ cả tánh mạng?” Hần hơi tạm ngừng, lại nói, “Hơn nữa, cho dù người hôm nay có thể cứu nàng, nàng ngày sau có năng lực đấu với mấy vị tỷ tỷ của nàng sao? Ta khuyên người đừng uổng phí công sức.....” Lương Chung ánh mắt rét lạnh, lạnh lùng nói, “Giết nàng.”

Địch Tú nhìn người trước mắt, phần nộ trên mặt dần dần biến mất. Hần mở miệng nói: “Chung ca, lúc này khi huynh phóng độc tiêu, đã không nghĩ tới hạ thủ lưu tình với ta.”

Lương Chung nghe vậy, nhíu mày trầm mặc.

“Cái gì tình như thủ túc..... Tất cả đều là lời nói dối.....” Trong giọng nói của Địch Tú hơi thở dốc, “Các người hôm nay không chỉ muốn giết tứ tiểu thư, còn định giết ta. Chết không đối chứng, các người có thể đem tội danh giết chết tứ tiểu thư đổ cho ta, đúng hay không?”

Trịnh Linh nở nụ cười, nói: “Chung ca, hần thật ra cũng không ngu ngốc.”

Địch Tú hít sâu một hơi, đứng thẳng người, nói: “Ta thật sự không phải đối thủ hai người các người, nhưng nếu muốn giết ta, cũng không dễ dàng như vậy!”

Trịnh Linh nhượng mảy, không nói hai lời, rút trường kiếm ra, đâm về phía Địch Tú.

Địch Tú không chút do dự, xuất thủ đón đánh. Chỉ là, theo cử động của hắn, độc tính chậm rãi khuếch tán, làm cho hắn tứ chi vô lực.

Trịnh Linh thấy sơ hở, ý cười lại sinh. Hắn xuất kiếm đột nhập, đâm vào cổ họng Địch Tú.

Không nghĩ tới, Địch Tú lại không tránh né, trực tiếp nghênh hướng về phía trường kiếm. Trong lúc Trịnh Linh đang kinh ngạc, Địch Tú xuất chưởng, một kích đánh gãy kiếm, tiếp đó lại thêm một chưởng, mạnh mẽ đánh trúng ngực Trịnh Linh.

Trịnh Linh bị đánh bại, phun ra máu tươi.

“Đại Uy chưởng.....” Trịnh Linh ngược mắt, trong giọng nói tràn đầy vẻ không tin.

Lúc này, Địch Tú hơi thở đảo lộn, thân hình lay động, hắn vô lực quỳ xuống, càng không ngừng thở dốc.

Lương Chung thấy tình thế như thế, nhíu mày đi qua chỗ Địch Tú, “A Tú, người không vì mình, trời tru đất diệt. Chớ có trách ta.”

Địch Tú nhìn hắn một cái, hoảng sợ lui về phía sau, lén lút cầm phi tiêu độc lúc nãy ném xuống đất cắm vào tay. Mắt thấy Lương Chung tới gần, hắn vung mạnh tay, khiến phi tiêu kia bắn ra ngoài.

Lương Chung nhanh nhẹn tránh đi. Địch Tú cũng không cho hắn cơ hội nghỉ mệt, đứng dậy tấn công. Hắn biến chưởng thành trảo, chế trụ đầu vai Lương Chung.

Lương Chung bắt cổ tay Địch Tú, chụp mạch môn hắn, bức hắn buông tay.

Địch Tú cũng không cố chống đỡ, hắn dùng sức tay, hung hăng trảo một cái, tiếp đó thoát khỏi kiềm chế của Lương Chung, thối lui đến một bên.

Lương Chung cảm thấy vai đau nhức, hắn cúi đầu nhìn, liền thấy quần áo mình đã bị xé rách, dưới vai khoảng một tấc là vết thương sâu.

“Thiết Ưng trảo.” Lương Chung mở miệng, “Xem ra võ công người học trộm còn rất nhiều a.”

Địch Tú cố đứng vững, “Như nhau thôi.” Hắn hoãn hơi thở, lại nói, “Người còn không lấy ra giải dược sao?”

Lương Chung nghe vậy, nhú mày khó hiểu.

Địch Tú vươn tay ra, nói: “Trên tay ta dính đầy máu độc của mình, một trảo lúc này, người cũng đã trúng độc.....”

Lời này vừa ra miệng, Lương Chung liền cảm thấy miệng vết thương mình đau đớn khác thường, mơ hồ ngứa ngáy. Hắn đưa tay vào ngực, lấy ra một cái bình sứ, nuốt giải dược.

Địch Tú thấy thế, vung tay lên.

U hương, làm cho Lương Chung thần sắc đại biến. Hắn vội vàng thối lui, che miệng mũi. Lúc này, Địch Tú tiến đến, đoạt được bình sứ trong tay hắn.

Lương Chung cố chống, cố tỉnh táo, nói: “Địch Tú, người trúng độc sâu hơn ta, thời gian khôi phục cũng chậm hơn ta..... Người giết không được chúng ta.”

Địch Tú ăn vào giải dược, nội tức bình phục. Hắn nhìn nhìn Lương Chung, lại nhìn Trịnh Linh bên cạnh một cái, hạ mắt nói: “..... Ta chưa từng nghĩ tới muốn giết các người.....”

Hắn dứt lời, tập tễnh đi đến bên cạnh cô gái kia, vươn tay ôm lấy nàng. Sau đó cất bước, từ từ rời đi.

Bóng đêm mờ mịt, tuyết đọng vững chắc. Hiệu lực của giải dược, làm cho hắn toàn thân nóng lên, ý thức lơ mơ. Trong lúc mê man, hắn không biết mình đi được bao xa, đi về phía nào. Hồi lâu sau, hắn cuối cùng cũng không thể chống nổi, ngã xuống. Tuyết đọng lạnh giá, làm dịu nhiệt độ nóng rực trong cơ thể hắn, làm cho hắn chậm rãi thả lỏng. Hắn từ từ nhắm hai mắt, mê man.

Tuyết đọng lạnh buốt, cũng làm cho cô gái hôn mê kia tỉnh dậy. Ngỡ ngàng khó hiểu, chỉ thoáng qua trong chốc lát. Nàng ngồi dậy, khẽ nhíu mày, nhìn người trước mắt.....

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)

Chương 29